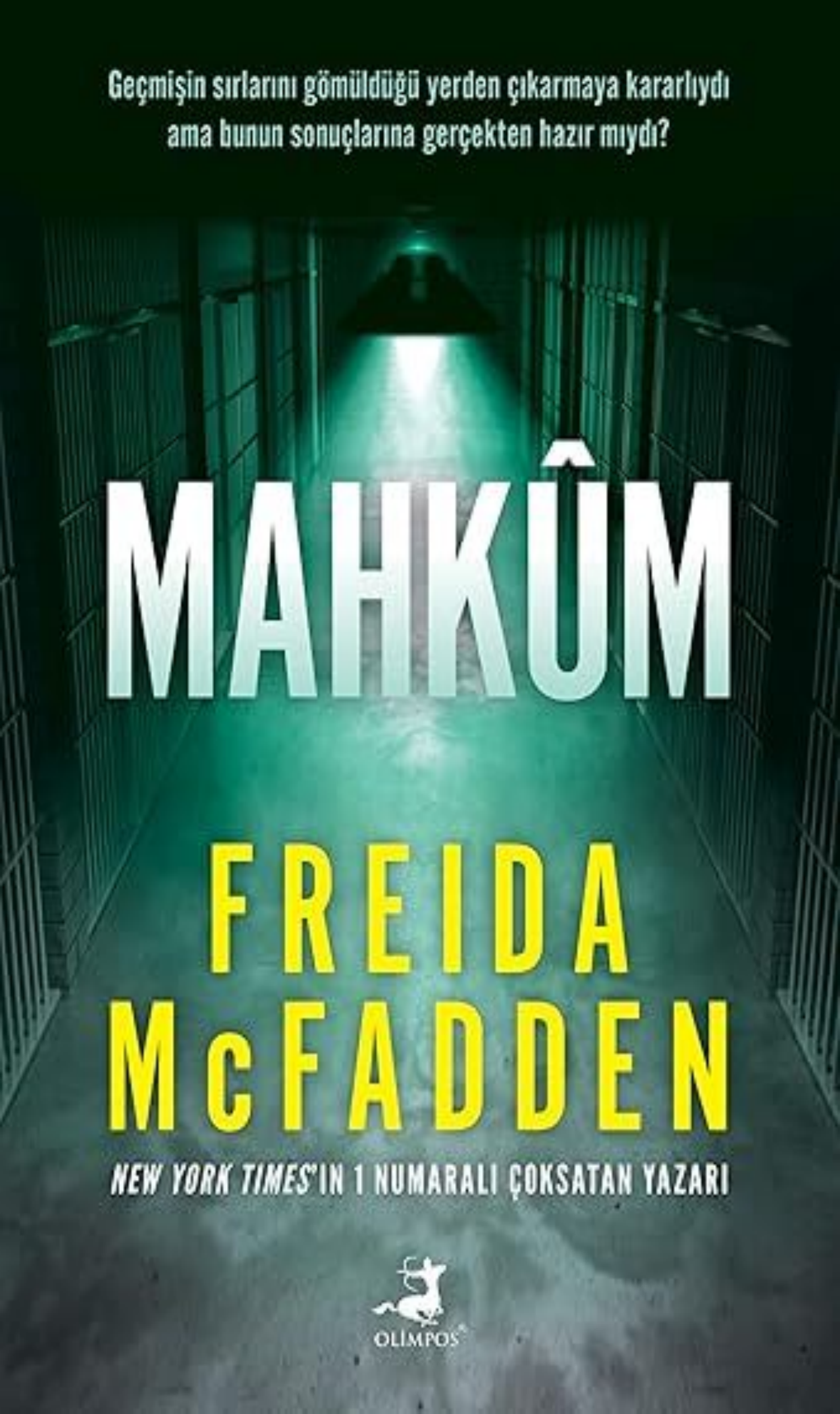
Geçmişin sırlarını gömüldüğü yerden çıkarmaya kararlıydı
ama bunun sonuçlarına gerçekten hazır mıydı?

MAHKÛM

FREIDA McFADDEN

NEW YORK TIMES'IN 1 NUMARALI ÇOKSATAN YAZARI

OLİMPOS

Brooke Sullivan'ın yüksek güvenlikli bir cezaevinin yeni pratisyen hemşiresi olarak harfiyen uyması gereken üç kural vardı:

1) Bütün mahkûmlara saygılı davran.
2) Sakın kişisel bilgilerini verme.
3) Mahkûmlarla ASLA arkadaşlık kurma.

Fakat oradaki hiçbir görevli Brooke'un kuralları çoktan çiğnediğini bilmiyordu. Cezaevinin en azılı ve tehlikeli mahkûmlarından Shane Nelson'la olan yakın bağından, Shane'in Brooke'un lise aşkı olduğundan haberleri yoktu. Bir zamanlar okulun yıldız oyun kurucusu olan Shane şimdi işlediği bir dizi korkunç cinayetten ötürü müebbet hapis yatıyordu. Üstelik onu oraya Brooke'un ifadesi yüzünden tıkmışlardı.

Fakat Shane biliyordu. Ve asla unutmayacaktı.

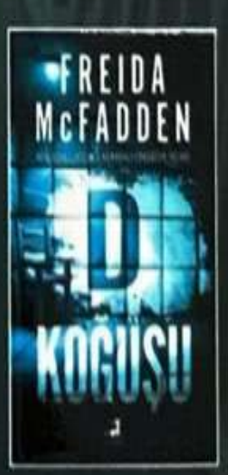
New York Times'ın 1 numaralı çoksatan yazarı Freida McFadden'dan aklınızı başınızdan alacak diğer gerilim kitapları:

MAHKÛM

FREIDA McFADDEN

OLİMPOS®

BİR

GÜNÜMÜZ

Hapishanenin kapısı arkamdan sertçe kapanırken hayatım boyunca verdiğim tüm kararları sorguladım.

Şu anda burada olmak istemiyordum. Hem de *hiç*. Kim yüksek güvenlikli bir cezaevinde olmak isterdi ki? Kimsenin isteyeceğini sanmıyordum. Bu duvarların arasındaysanız hayatınızda kötü seçimler yapmışsınız demektir.

Ben kesinlikle yapmıştım.

"Adın?"

Mavi hapishane memuru üniforması giyen bir kadın, cezaevi girişinin hemen içindeki cam bölmenin arkasından bana bakıyordu. Gözleri donuk ve buğuluydu. O da en az benim kadar burada olmak istemiyormuş gibi görünüyordu.

"Brooke Sullivan." Boğazımı temizledim. "Dorothy Kuntz'la görüşecektim."

Kadın önündeki not panosuna baktı. Beni duyduğuna ya da neden burada olduğumu bildiğine dair herhangi bir bilgi vermeden listeyi taradı. Arkamdaki küçük bekleme alanına baktım. Plastik sandalyelerden birinde oturan yaşlı ve buruş buruş adam dışında bomboştu. Adam otobüste yolculuk eder-

cesine gazetesini okuyordu. Sanki etrafımızı çevreleyen dikenli bir tel ve kocaman nöbetçi kuleleri yokmuş gibi.

Bana dakikalar gibi gelen bir sürenin sonunda odada yerimden sıçrayıp geri kaçmama neden olacak kadar yüksek bir cızırtı yankılandı. Sağ tarafımda, kırmızı dikey demirleri olan bir kapı yavaşça açılarak arkasındaki uzun ve loş koridoru ortaya çıkardı.

Uzun uzun koridora bakarken donup kalmıştım. "Gire... Gireyim mi?"

Kadın donuk bakışlarını bana çevirdi. "Evet, gir. Koridorun sonunda güvenlik noktasından geçeceksin."

Başıyla karanlık koridoru işaret etti. İçim ürpererek demir parmaklı kapıdan geçtiğimde kapı arkamdan kapanıp kilitlendi. Daha önce buraya hiç gelmemiştim. İş görüşmemi telefonda yapmıştım. Gardiyan beni işe almayı o kadar çok istemişti ki öncesinde benimle tanışmaya gerek bile görmemişti. Öz geçmişim ve referans mektuplarım yeterli olmuştu. Bir yıllık sözleşme imzalamış ve geçtiğimiz hafta fakslamıştım.

İşte şimdi de buradaydım. Hayatımın önümüzdeki bir yılını burada geçirecektim.

Bu bir hataydı. Buraya asla gelmemeliydim.

Başımı çevirip az önce sertçe kapanan kırmızı demir kapıya baktım. Hâlâ geç değildi. Sözleşme imzalamış olsam da eminim ondan kurtulabilirdim. Hâlâ arkamı dönüp buradan gidebilirdim. Bu hapishanenin sakinlerinin aksine benim burada olmam gerekmiyordu.

Bu işi ben istememiştim. Aslında bu işin dışında herhangi bir iş olurdu. New York'un taşrasındaki Raker Kasabası'na altmış dakika mesafede bulabildiğim her işe başvurmuştum. Ama görüşmek için beni geri arayan tek yer bu cezaevi olmuştu. Burası son şansımdı ve bu işi aldığım için kendimi şanslı hissetmiştim.

Bu yüzden yürümeye devam ettim.

Koridorun sonundaki güvenlik noktasında, ikinci bir demir parmaklı kapıyı koruyan bir adam duruyordu. Kırklı yaşlarındaydı, askerleri andıran kısa bir saç kesimi vardı. Girişteki donuk bakışlı kadınla aynı mavi üniformayı giyiyordu. Göğüs cebine iliştirilmiş kimlik kartına baktım: Hapishane Memuru Steven Benton.

"Merhaba," derken sesimin biraz fazla neşeli çıktığını fark ettim ama elimde değildi. "Adım Brooke Sullivan ve bugün buradaki ilk iş günüm."

Koyu renk gözleri üzerimde dolaşan Benton'ın yüz ifadesi değişmedi. Bu sabahki moda seçimlerimi yeniden gözden geçirirken olduğum yerde kıpırdandım. Yüksek güvenlikli bir erkek hapishanesinde çalışırken müstehcen olarak yorumlanabilecek kıyafetler giymemenin daha iyi olacağını düşünmüştüm. Bu yüzden uzun kollu siyah bir gömlek ve çizme kesim siyah bir pantolon giymiştim. Dışarısı neredeyse yirmi yedi dereceydi, yazın son sıcak günlerinden biriydi ve tepeden tırnağa siyah giyindiğim için son derece pişmandım. Ama olabildiğince az dikkat çekmenin en doğru yolu bu gibi görünmüştü. Koyu renk saçlarımı basit bir atkuyruğu yapmıştım. Gözlerimin altındaki koyu halkaları gizlemek için sürdüğüm kapatıcıyla dudaklarımla neredeyse aynı renk olan rujum dışında makyajım yoktu.

"Bir dahaki sefere topuklu ayakkabı giyme," dedi.

"Ah!" Siyah topuklu ayakkabılarıma baktım. *Ayakkabı* yönetmeliği şöyle dursun, kıyafet kuralları hakkında bile bilgi verilmemişti bana. "Şey, çok yüksek sayılmazlar. Ayrıca *kısa ve kalınlar*, sivri falan değiller. Ben pek..."

Benton dik dik bakınca itirazım son buldu. *Topuklu ayakkabı yok. Anladım.*

Benton çantamı metal dedektörden geçirdi, sonra ben çok daha büyük bir dedektörden geçtim. Havaalanındaymışım gibi hissettiğimle ilgili gergin bir şaka yaptım ama bu adam şa-

kalardan pek hoşlanmıyor gibiydi. *Bir dahaki sefere topuklu ayakkabı yok, şaka da yok.*

"Dorothy Kuntz'la randevum vardı," dedim. "Burada hemşire."

Benton homurdandı. "Sen de mi hemşiresin?"

"Pratisyen hemşire," diye düzelttim. "Buradaki klinikte çalışacağım."

Bana tek kaşını kaldırarak baktı. "Bol şans."

Bunun tam olarak ne anlama geldiğinden emin olamadım.

Benton bir düğmeye bastı ve o kulakları sağır eden vızıltı tekrar yankılandıktan sonra ikinci parmaklıklı kapı açıldı. Benton beni hapishanenin hastane koğuşuna giden koridora yönlendirdi. Koridorda garip bir kimyasal kokusu vardı ve tepedeki floresan ışıklar yanıp sönüyordu. Attığım her adımda bir mahkûmun birdenbire ortaya çıkıp beni topuklu ayakkabılarımdan biriyle öldüresiye döveceğinden korkuyordum.

Koridorun sonunda sola döndüğümde bir kadın beni bekliyordu. Kısa kesilmiş ak saçları ve sağlam bir yapısı olan altmış yaşlarında bir kadındı. Onda belli belirsiz tanıdık gelen bir şeyler vardı ama ne olduğunu çıkaramıyordum. Gardiyanların aksine lacivert bir forma giymişti. Şu âna dek cezaevinde karşılaştığım herkes gibi o da gülümsemiyordu. Gülümsemenin buradaki kurallara aykırı olup olmadığını merak ettim. Sözleşmeme bir göz atmalıydım. *Çalışanlar gülümsedikleri için işten atılabilirler.*

Beklediğimden çok daha kalın bir ses tonuyla, "Brooke Sullivan?" dedi.

"Evet, benim. Siz de Dorothy olmalısınız?"

Girişteki gardiyan gibi beni baştan aşağıya süzdü. Ve tıpkı onun gibi Dorothy de gördüklerini beğenmedi. "Topuklu ayakkabı yok," dedi.

"Biliyorum, ben..."

"Madem biliyorsun o hâlde neden giydin?"

"Demek istediğim..." Yüzüm yanmaya başlamıştı. "*Artık* biliyorum."

Gönülsüzce de olsa cevabımı kabul etti ve oryantasyonumu çıplak ayakla geçirmem için beni zorlamamaya karar verdi. Eliyle onu takip etmemi işaret etti ve ben de peşinden gittim. Hastane koğuşunun dış tarafının tamamında cezaevinin geri kalanına hâkim olan kimyasal koku vardı ve floresanlar burada da yanıp sönüyordu. Duvara dizilmiş bir dizi plastik sandalye olsa da hepsi boştu. Dorothy odalardan birinin kapısını sertçe açtı.

"Burası senin muayene odan olacak," dedi.

Başımı içeri uzattım. Oda, eskiden Queens'te çalıştığım acil bakım kliniğindeki odaların yarısı kadardı. Ama onun dışında aynı görünüyordu. İçeride bir muayene masası, oturmam için bir tabure ve küçük de bir masa vardı.

"Kendime ait ofisim olacak mı?" diye sordum.

Dorothy başını iki yana salladı. "Orada bir masa var. Görmüyor musun?"

Yani belgeleri hastalar omzumun üzerinden bakarken mi doldurmam gerekiyordu? "Peki ya bilgisayar?"

"Tıbbi kayıtların hepsi kâğıt üzerinde."

Kulaklarıma inanamıyordum. Tıbbi kayıtların kâğıtlarda tutulduğu bir yerde hiç çalışmamıştım. Buna hâlâ izin verildiğini bile bilmiyordum. Ama sanırım hapishanede kurallar biraz farklıydı.

Dorothy muayene odasının yanındaki odayı işaret etti. "Orası arşiv. Kimliğinle açabilirsin. Gitmeden önce kimlik kartını çıkarttırırız."

Kendi kimlik kartını duvardaki tarayıcıya doğru tuttuğunda yüksek bir *klik* sesi geldi. Kapı açıldı ve karşımıza dosya dolaplarıyla dolu küçük, tozlu bir oda çıktı. Onlarca dosya dolabı. Bu çok zor bir iş olacaktı.

"Burada doktor var mı?" diye sordum.

Dorothy duraksadı. "Dr. Wittenburg beş altı hapishaneyle ilgileniyor. Onu çok fazla görmeyeceksin ama telefondan ulaşabilirsin."

Bu durum beni huzursuz etti. Daha önce hiç acil durumlarda yalnız kalmamıştım. Gerçi geçmişte karşılaştığım vakalar burada göreceklerimden çok daha vahimdi. En azından ben öyle olmasını umut ediyordum.

Turumuzun bir sonraki durağı tedarik odasıydı. Burası da acil bakım kliniğindekinin aynısıydı ama elbette daha küçüktü. Ayrıca buraya da kimlikle giriliyordu. İçeride sargı bezleri, dikiş malzemeleri ve çeşitli kutular, tüpler, kimyasallar vardı.

"Malzemeleri sadece ben dağıtabilirim," dedi Dorothy. "Sen talimatları yazarsın, ben de hastalara ilaçlarını dağıtırım. Elimizde bulunmayan bir şey olursa sipariş listesine yazarız."

Terli ellerimi siyah pantolonuma sildim. "Tamam, peki."

Dorothy bana uzun uzun baktı. "Yüksek güvenlikli bir cezaevinde çalışacağın için endişeli olduğunun farkındayım. Ama buradaki adamların büyük bir çoğunluğunun sana minnettar olacağını bilmeni isterim. Profesyonel davrandığın sürece sorun yaşamazsın."

"Peki..."

"Kişisel hiçbir bilgi *paylaşma.*" Dudakları düz bir çizgi hâlini aldı. "Onlara nerede yaşadığını *söyleme.* Onlara hayatınla ilgili tek kelime *etme.* Masana fotoğraf koyma. Çocuğun var mı?"

"Bir oğlum var."

Dorothy bana şaşkınlıkla baktı. Yok dememi bekliyordu. Bir çocuğum olduğunu söylediğimde herkes şaşırıyordu. Yirmi sekiz yaşında olmama rağmen daha genç gösteriyordum. Oysa kendimi çok daha yaşlı hissettiğimi söyleyebilirdim.

Üniversite öğrencisi gibi görünsem de kendimi elli yaşında hissediyordum. Hayatımın özeti buydu.

"Pekâlâ," dedi Dorothy, "çocuğundan da bahsetme. Profesyonel ol. Her zaman. Eski işinde nasıl davranmaya alıştığını bilmiyorum ama bu adamlar senin arkadaşın değil. Onlar son derece ciddi suçlar işlemiş mahkûmlar ve büyük bir kısmı ömür boyu hapis yatacak."

"Biliyorum." Tanrım, gerçekten de biliyordum.

"Daha da önemlisi..." Dorothy buz gibi mavi gözlerini bana dikti. "Her ne kadar bu adamların büyük bir çoğunluğu seni geçerli sebepler için görmeye gelecek olsa da bir kısmı uyuşturucu temin etmek için gelecek. Ecza dolabımızda az miktarda narkotik var ama bunlar ender durumlar için. Adamların uyuşturucu kullanmak veya satmak konusunda seni kandırmasına izin verme."

"Elbette..."

"Ayrıca," diye ekledi, "asla uyuşturuculara karşılık herhangi tür bir ödeme kabul etme. Sana böyle bir teklifte bulunan olursa doğruca bana gel."

Şaşkınlıktan soluğum kesildi. "Böyle bir şeyi *asla* yapmam."

Dorothy imalı imalı baktı. "Senden önceki hemşire de öyle demişti. Şimdi o da bunun gibi bir yerde."

Bir an için ne diyeceğimi bilemedim. Hapishane müdürüyle iş görüşmesi yaparken ona benden önce çalışan kişiyle ilgili sorular sorduğumda "kişisel nedenlerden" ötürü işten ayrıldığını söylemişti. Mahkûmlara uyuşturucu satmaktan yakalanıp hapsi boyladığını söylememişti.

Benden önce burada çalışan kişinin şimdi hapiste olduğunu düşünmek aydınlatıcı bir andı. Bir kez hapishane sistemine girdikten sonra oradan çıkmanın çok zor olduğunu duymuştum. Belki bu, hapishanede çalışan insanlar için de geçerliydi.

Dorothy yüzümdeki ifadeyi fark etmiş olacak ki bakışları biraz da olsa yumuşadı. "Endişelenme," dedi. "Düşündüğün kadar korkutucu değil. Aslına bakarsan diğer hastane işlerinden bir farkı yok. Hastaları göreceksin, onları iyileştireceksin ve hayatlarına geri göndereceksin."

"Evet..." Boynumu ovuşturdum. "Merak ediyorum da... Buradaki *tüm* mahkûmlardan mı sorumlu olacağım? Yoksa sadece bir bölümünden mi?.."

Dudakları kıvrıldı. "Hayır, hepsinden. Herkesle sen ilgileneceksin. Bir sorun mu var?"

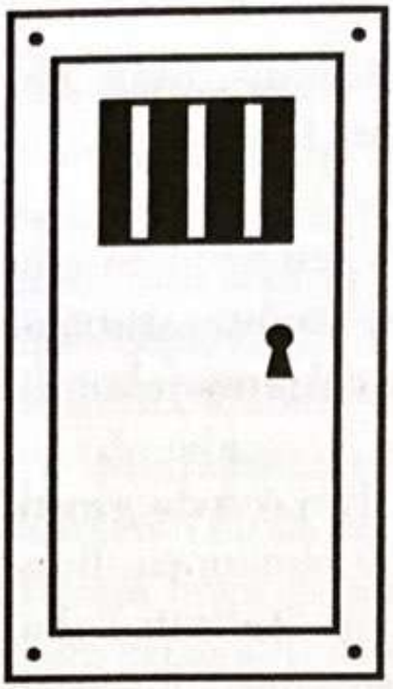
"Hayır, hayır, yok," diye karşılık verdim.

Ama bu bir yalandı.

Bu işi kabul etmekteki isteksizliğimin asıl nedeni mahkûmlardan birinin beni kendi topuklu ayakkabımla öldürmeye kalkışmasından korkmam değildi. Asıl neden, buradaki mahkûmlardan biriydi. Çok uzun zaman önce tanıdığım ve tekrar görmeye hiç de hevesli olmadığım biri.

Ama bunu Dorothy'ye söyleyemezdim. İlk erkek arkadaşım olan adamın Raker Yüksek Güvenlikli Cezaevi'nde bir mahkûm olduğunu ve şu anda şartlı tahliye olasılığı olmaksızın müebbet hapis yattığını ona açıklayamazdım.

Onu buraya benim gönderdiğimi de.

İKİ

Eski mavi Toyota'mı annemlerin sokağına park ettiğimde çantamda Raker Hapishanesi'nin kimlik kartı vardı. Dorothy, yanlış ellere düşmesine izin vermemem konusunda beni ısrarla uyarmıştı. Gerçi erişim ayrıcalıklarıma bakarak birinin bu kartla yapabileceği tek şeyin yara bandı çalmak ya da personel tuvaletini kullanmak olduğuna emindim. Yine de hayatım pahasına koruyacaktım.

On yılı aşkın bir süre önce burayı tatsız bir mesele yüzünden terk etmeme rağmen Raker'da büyümeyi çok sevmiştim. Her köşesinde ağaçlar, tablo gibi eski evler ve Queens'tekilerin aksine sokakta yanınızdan geçerken gözlerini kaçırmayan komşular bulunan güzel bir kasabaydı. Geceleri gökyüzüne baktığınızda, muhtemelen uçaklardan yayılan birkaç ışık noktası yerine, tek tek takımyıldızlarını görebilirdiniz.

Burası tam da bir çocuğun büyümesi gereken türde bir yerdi. Küçük ailemin ihtiyacı olan şey tam da buydu.

İki arabalık bir garaj vardı ama ben yine de ailemin garaja park ettiği, benim de dışarıya veya sokağa park etmek zorunda kaldığım eski günlerin hatırına garajın önüne park ettim. Eski

alışkanlıklardan vazgeçmek zordu. Bu ev hâlâ onlarınmış gibi geliyordu, oysa artık değildi. Benimdi, sadece benim.

Ne de olsa ikisi de ölmüştü.

Ön kapıyı açtığımda beni televizyonun sesi ve pişen etin kokusu karşıladı. Bir an için gözlerimi kapayıp kendimi alternatif bir evrende düşledim. Evime geliyordum ve eşim mutfaktaydı, yemek pişiriyordu.

Ama elbette bu bir hayalden ibaretti. Hayatımda yemek pişirecek kadar uzun süre kalan bir sevgilim olmamıştı. Bundan sonra olacağından da pek sanmıyordum. Bu leziz koku, akşam yemeği hazırlamayı kabul edecek kadar ince düşünceli bakıcının pişirdiklerinden geliyordu.

"Selam!" diye seslendim. "Ben geldim!"

Biraz bekledim, Josh'ın beni karşılamaya gelip gelmeyeceğini merak ediyordum. Eve gelişimin o küçük ayakların çırpınışı ve dizlerime sarılan sıcak bir vücutla karşılandığı bir dönem vardı. Josh artık on yaşına girdiğinden bu tür karşılamalar epey azalmıştı. Yanlış anlaşılmasın, beni hâlâ seviyordu ama eskisi kadar *göstermiyordu*.

Gerçekten de bir saniye sonra Josh yalınayak antreye geldi. Okulun başlamasına sadece bir hafta kalmıştı ve zamanının yüzde doksanını kanepede geçirerek bundan faydalanıyordu. Ya televizyon seyrediyor ya da Nintendo oynuyordu. Bunu yapmasına izin vermemeliydim ama çok yakında hayatında okul, ödevler ve spor takımları olacaktı. En büyük tutkusu Küçükler Ligi'ydi. Lig bahardan önce başlamayacak olsa da maç yaklaştığında antrenman yapması için onu parka götürmemi isteyecekti.

"Merhaba, anne!"

Kollarımı açtığımda çok istekli olmasa da kendini bana bıraktı. "Selam, ufaklık. Günün nasıl geçti?"

"Fena değildi."

"Kanepede oturmaktan başka bir şey yaptın mı?"

Sırıttı. "Neden yapayım ki?"

Kahverengi saçlarını gözünün önünden çekti. Saçlarını kısaltmamız gerekiyordu ve bu iş –muhtemelen– banyoda lavabonun önünde yapılacaktı. Nasıl olursa olsun, okul başlamadan önce kesinlikle kesilmeliydi. Oğlum her geçen gün babasına biraz daha benziyordu ve saçları böyle uzun olduğunda aralarındaki benzerlik kalbimi sızlatıyordu.

Mutfakta zamanlayıcı çınladı, pişen tavuk kokusu yoğunlaşırken o tarafa yöneldim. Tanrım, ev yemeklerini özlemiştim. Annem çoğu akşam yemek yapardı. Ama uzunca bir süredir onun çatısı altında yaşamıyordum ve buraya ancak onun geçen ayki ölümünden sonra temelli taşınmıştım.

Mutfağa girdiğim sırada Margie fırından bir tepsi çıkarıyordu. Margie, ben çalışırken Josh'a bakacak olan buralı bir büyükanneydi. Josh bakıcıya ihtiyacı olmadığını söyleyerek itiraz etmeye çalışmıştı ama ben kırk beş dakika uzaklıktaki bir *cezaevindeyken* onun saatlerce yalnız kalmasını istemiyordum. Ayrıca Josh daha on yaşındaydı. Üstelik olgun bir on da değildi.

"Harika kokuyor, Margie," dedim.

Margie gülümsedi ve kırlaşmış saçlarının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Ah, önemli bir şey değil. Sadece tereyağlı sarımsaklı soslu tavuk. Tabii yanında pilav ve kuşkonmazla. *Sadece* tavuk yenmez."

Hımm, gerçekten mi? Çünkü son on yılda Josh'la benim tavuktan başka bir şey yemediğimiz pek çok gece olduğundan emindim. Hani şu üzerinde gülümseyen bir albay olan kovadan.

Ama hepsi geçmişte kalmıştı. Artık işler farklı olacaktı. Bu, ikimiz için de yeni bir başlangıçtı.

Josh abartılı bir tavırla havayı kokladı. "Fazla *soslu* kokuyor."

Ona dik dik baktım. "O da ne demek? Çok fazla sos kokusu alamazsın."

Margie göz kırptı. "Sanırım tereyağlı sarımsak kokusunu kastediyor."

Josh yüzünü buruşturdu. "Sarımsağı sevmiyorum. McDonald's'a gidemez miyiz?"

İnsan nasıl olur da birini bu kadar çok severken aynı zamanda onu bu kadar çok sıklıkta boğmak isteyebilirdi, anlamıyordum.

"Birincisi," dedim, "Raker'da McDonald's yok, yani hayır, McDonald's'a *gidemeyiz*. İkincisi, Margie bize lezzetli bir ev yemeği yaptı. İstemiyorsan kendi yemeğini yapabilirsin."

Margie güldü. "Kızım gibi konuşuyorsun."

Bunun bir iltifat olduğunu umuyordum. "Bugün geldiğin için çok teşekkür ederim, Margie. Pazartesi okuldan sonra Josh'ı karşılamak için burada olacak mısın? Okul servisi saat üç gibi gelecek."

"Anlaştık!" diye onayladı.

Margie'nin kendi anahtarı olmasına rağmen ona kapıya kadar eşlik ettim. Ben ona veda etmeden hemen önce ak kaşlarının arasında bir çizgiyle duraksadı. "Dinle, Brooke..."

İşi bırakacağını söylerse yere çöküp ağlayacaktım. Bütçeme uygun tek bakıcı oydu ve onu bile zar zor karşılayabiliyordum. "Evet?"

"Josh okula başlama konusunda gerçekten gergin görünüyor," dedi. "Yeni bir kasabaya taşınmanın zor olduğunu biliyorum, özellikle onun yaşında. Ama beklediğimden daha kaygılı görünüyor."

"Ah..."

"Seni endişelendirmek istemiyorum canım," diye devam etti. "Sadece bilmeni istedim."

On yaşındaki oğlum için yüreğim burkuldu. McDonald's'ı özlüyor diye onu suçlayamazdım. McDonald's onun için tanıdık bir yerdi. Raker tanıdık değildi, bu ev de. Annemle babam onları ziyaret etmemize hiç izin vermemişlerdi. Şehre, bizim yanımıza gelmişlerdi, ta ki ben onlara artık gelmemelerini söyleyene kadar. Burası benim evimdi ama Josh için yabancılarla dolu bir kasabaydı.

Üstelik Queens'te olanlardan sonra okula başlamaktan korkmasına şaşırmıyordum.

"Halledeceğim," dedim. "Tekrar teşekkürler, Margie."

Josh'ın masada oturmuş, tuzluk ve biberlikle oynadığı mutfağa geri döndüm. Küçük bir tuz ve karabiber dağı yapıyordu. Defalarca yapmamasını söylemiştim ama şu anda buna kızgın değildim. Karşısındaki sandalyeye oturdum.

"Hey, dostum. İyi misin?"

Josh, masanın üzerindeki çeşni yığınına adının ilk harfini çiziyordu. "Evet."

"Okul konusunda gergin misin?"

Sıska omuzlarından birini kaldırdı.

"Buradaki çocukların çok iyi olduğunu duydum," dedim. "Geçmişteki gibi olmayacak."

Başını kaldırıp kahverengi gözleriyle bana baktı. "Bunu nasıl bilebilirsin ki?"

Onun acısını kendi acımmış gibi hissederek irkildim. Josh geçen yıl okulda zorbalığa uğramıştı. *Hem de çok kötü.* Evde bu konu hakkında konuşmadığından öyle bir şey olduğunu bile fark etmemiştim. Sadece gitgide daha çok sessizleşmişti. Nedenini eve morarmış bir gözle geldiği güne kadar anlayamamıştım.

Morarmış gözüyle bile olan biteni inkâr etmeye çalışmıştı. Diğer çocukların ona neden zorbalık yaptığını bana söylemeye çok utanıyordu. Neler olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Oğlum biraz sessiz bir tipti ama onun dışında sivri bir özelliği yoktu. Bu yüzden onu hedef almalarının sebebini anlamamıştım. Ta ki diğer çocukların ona nasıl bir lakap taktığını öğrenene kadar:

Piç.

Çocukların ona benim yüzümden zorbalık etmesi kalbime bir bıçak gibi saplanmıştı. Geçmişim ve oğlumun babası olmaması yüzünden. Ne yalan söyleyeyim, bu olaydan sonra bazı karanlık düşüncelerim olmuştu.

Okulun zorbalığa karşı katı bir politikası vardı ama görünüşe göre bu, doğru davranıyormuş gibi görünmek için söyledikleri bir yalandan ibaretti. Kimse oğluma yardım etmek için kılını kıpırdatmamıştı. Dahası müdürün, diğer çocukların benim *durumumla* ilgili talihsiz bir gerçeği dile getirdiklerini söylerken gözlerinde beliren yargılayıcı ifadeyi fark etmem de üstüne tuz biber ekmişti.

Güç bela ayakta duran bekâr bir anne olduğunuzda hiçbir sorun yokmuş gibi davranan bir okulla uğraşmak zordu. Sizden yirmi yaş büyük ve çok daha fazla parası olan bir grup başka ebeveynle de. Aslına bakarsanız banka hesabımın çoğunu silip süpüren bir avukata bile danışmıştım. Ama sonuç olarak herkes Josh'ı yeni bir okula göndermemi tavsiye etmekle yetinmişti.

Böylece, okul yılının sonunda bir araba kazasında annemle babamı kaybettiğimde, büyüdüğüm evi satmamaya karar vermiştim. Bu tam da ihtiyacımız olan yeni başlangıçtı.

"Yeni arkadaşlar edineceksin."

"Belki."

"Edineceksin," diye ısrar ettim. "*Söz veriyorum.*"

Çocuğunuzun büyümesiyle ilgili en büyük sorun, artık bazı şeyler için söz veremeyeceğinizi idrak etmeye başlamasıydı.

Josh tuz ve karabiber yığınından başını kaldırıp bana bakmadı bile. Bu kez de soyadının ilk harfi olan S'yi çizmekle meşguldü. "Anne?"

"Efendim, tatlım?"

"Artık burada yaşayacağımıza göre babamla tanışacak mıyım?"

Neredeyse kendi tükürüğümle boğulacaktım. Vay canına, aklında böyle bir şey olduğunun farkında değildim. Onun için hem anne hem de baba olabilmek adına elimden gelen her şeyi yapmama karşın Josh'ın kafasını babasının kim olduğuna taktığı zamanlar olmuştu. Beş yaşındayken sürekli bunu sorup duruyordu. Her gün eve babasının nasıl biri olması gerektiğini

hayal ederek çizdiği yeni bir resimle gelirdi. Astronot. Polis. Veteriner. Ama uzun zamandır babasından hiç söz etmemişti.

"Josh..." diye söze başladım.

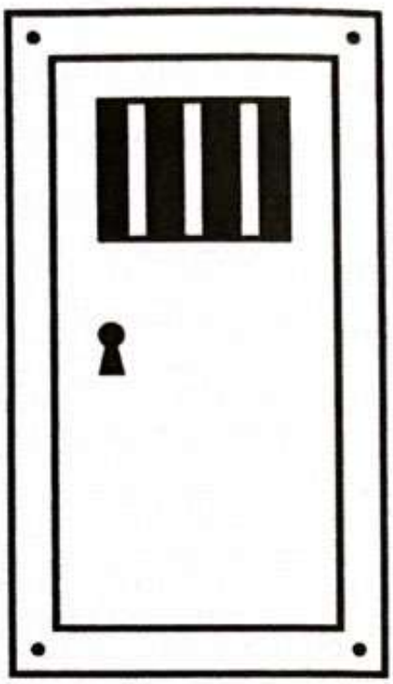
"Çünkü burada yaşıyor, öyle değil mi?" Masadan başını kaldırdı. "Değil mi?"

Her kelimesi küçük bir hançer gibi kalbime saplanıyordu. Ona babasının öldüğünü söyleyip geçmeliydim. Bu her şeyi kolaylaştırırdı. Babasının, ne bileyim, yangından yavru bir köpeği kurtarmaya çalışırken kahramanca öldüğüne dair muhteşem bir hikâye uydurabilirdim. Böyle bir hikâye Josh'ı mutlu ederdi. Belki ona yavru köpek ve yangın hikâyesini anlatsaydım çocuklar da geçen yıl ona zorbalık etmezdi.

"Tatlım, baban eskiden burada yaşıyordu ama artık burada değil."

Josh'ın yüzündeki ifadeyi tam olarak anlayamıyordum. Çocuğunuzun büyümesiyle ilgili bir diğer sorun da ne zaman yalan söylediğinizi fark edebilmeleriydi.

ÜÇ

Karşımdaki adamın yalnızca tek dişi vardı.

Tamam, bu tam olarak doğru sayılmazdı. Bay Henderson'ın arkada ciddi bir bakıma ihtiyaç duyan birkaç siyah dişi de vardı ama gülümsediğinde görebildiğim tek şey üst taraftaki sarı dişti.

"Hayatımı kurtardın, doktor," dedi Bay Henderson, sarı dişini bir kez daha göstererek. Ona doktor olmadığımı iki kez söylemiştim ama anlaşılan bana böyle hitap etmek hoşuna gitmişti. "Ne kadar minnettar olduğumu anlatamam."

"Yardımcı olduğuma sevindim," dedim.

Aslında Bay Henderson için hiçbir şey yapmamıştım. Tek yaptığım, son birkaç aydır kötüleşen amfizemi için ona yeni bir astım spreyi reçetesi vermekti. Mahkûmlar, düzenli randevuları yoksa beni görmeye gelmek için bir talep formu doldurmak zorundaydılar ve Bay Henderson'ın doldurduğu formda sadece "Nefes alamıyorum" yazıyordu.

İlk gün ilgilendiğim hastalarımın tamamı böyleydi. Bu adamların yüksek güvenlikli bir hapishaneyi boylayacak ne yaptıklarını bilmiyordum. Ama onlara sunduğum bakıma karşı son derece nazik ve minnettarlardı. Bu altmış üç yaşındaki

adamın ne tür korkunç bir suç işlediğini bilmiyordum, bilmek de istemiyordum. Şimdilik adamı sevmiştim.

"Diğer kız ayrıldığından bu yana öksürüyorum ve hırıltılı nefes alıyorum," dedi Bay Henderson. Söylediklerini ispatlamak istercesine yüksek sesle öksürdü. Göğüs filmi çekebilmeyi çok isterdim ama teknisyen bugün burada değildi, yani yarına kadar beklemek zorundaydım.

Buradaki kadro berbattı. İşe geleli daha bir gün olmuştu ama ne kadar korkunç olduğunu anlamıştım. Ben gelmeden önce Dr. Wittenburg arada sırada uğruyordu. Onun dışında mahkûmları temel tıbbi bakımlar için acile ya da acil bakım merkezine gönderiyorlardı ki bu, hapishane için büyük masraf demekti. Beni işe almaya neden bu kadar istekli olduklarını şimdi anlıyordum.

Mahkûmlardan biriyle olan yakınlığımı görmezden gelecek kadar isteklilerdi.

"Peki ya Dorothy?" diye sordum. "Ona nefes alma sorunlarından bahsettin mi?"

Eliyle geçiştirdi. "Onun tek yaptığı bana bebek gibi sızlanmayı kesmemi söylemek."

Adamlar son derece kibar olsalar da bugün hemen hemen hepsi Dorothy'den şikâyet etmişti. Ondan pek hoşlanmıyorlardı.

"Ama sen bir harikasın, doktor," dedi Bay Henderson.

"Teşekkür ederim." Ona gülümsedim. "Başka bir sorun ya da endişelendiğin bir şey var mı?"

"Evet, bir sorum var." Karmakarışık ak saçlarını kaşıdı. "Evli misin?"

Dorothy'nin mahkûmlara kişisel bilgilerimi vermemem konusundaki uyarısı hâlâ kulaklarımda çınlıyordu. Ama bu zararsız bir soru gibi gelmişti. Ayrıca parmağımda yüzük olmadığını da görebiliyordu.

"Hayır," dedim. "Evli değilim."

"Peki, yakın zamanda birini bulacağına eminim, doktor," diye karşılık verdi. "Çok genç ve güzelsin. Endişelenmene gerek yok."

Harika.

Bay Henderson muayene masasından indi ve ona kapıya kadar eşlik ederken dosyasına birkaç son dakika notu düştüm. Gördüğüm kadarıyla buradaki belgeleme gereklilikleri son derece kısıtlıydı. Benden önceki pratisyen hemşire Elise, muayenelerinde tuhaf ve kocaman el yazısıyla sadece birkaç not almıştı. Suçu ne olursa olsun el yazısının iyi olmasına minnettardım.

Hapishane memuru Marcus Hunt muayene odasının önünde bekliyordu. Hunt tıbbi birime atanmış memurdu, hastaları bekleme alanına (yani muayene odasının önündeki plastik sandalyelere) getiriyordu ve ben hastalarla ilgilenirken dışarıda hazırda bekliyordu.

Uzun boylu bir adamdı ve tam olarak iri olmasa da mavi gardiyan üniformasının içinde güçlü görünüyordu. Otuzlarının başındaydı, kafası dazlaktı ve çenesinde birkaç günlük sakal vardı. Kapılarda pencere yoktu, bu yüzden muayene odasının kapısını açık bırakmak ve Hunt'ın hemen dışarıda olduğunu bilmek rahatlatıcıydı. Hunt'ın bazen kapıyı ardına kadar açık bıraktığını, bazen de –Bay Henderson'da olduğu gibi– aralık tuttuğunu fark etmiştim. Mahkûmlar hakkında benden daha fazla şey bildiğinden işine karışmıyordum.

Bugün gelen erkeklerin yaklaşık üçte birinin bilekleri zincirliydi. Birkaçının ayak bileklerinde de zincir vardı. Kimin zincirlenip kimin zincirlenmeyeceğini nasıl belirlediklerini sormamıştım.

Bay Henderson'ı Memur Hunt'a teslim ettim, o da ifadesiz bir yüzle başını eğerek adamı teslim aldı. Dorothy gibi o da pek gülümsemiyordu. Daha doğrusu hiç gülümsemiyordu. Buraya geldiğimden beri bana bir tek mahkûmlar gülümsüyordu.

Hunt, "Onu hücresine geri götüreceğim," dedi.

Muayene odasının önündeki plastik sandalyelere göz attım. "Başka bekleyen yok mu?"

"Yok, mola verebilirsin."

Hunt'ın beni yalnız bırakarak Bay Henderson'la birlikte koridorda gözden kaybolmasını izledim. Mola vermekten memnun olmadığımdan değildi ama buralarda yapacak pek bir şey yoktu. Wi-Fi neredeyse hiç çekmiyordu ve etrafta konuşacak kimse de görünmüyordu. Molalarda okumak için yanımda kitap getirmeye başlamalıydım.

Arşiv soldaydı. Bugün hasta dosyalarını bulmak için birkaç kez oraya gitmiştim. Saatime baktım. Çıkışa daha bir saat vardı. Sonra koridorun her iki tarafına da baktım.

Benden başka kimse yoktu.

Sessizce arşive gidip kimlik kartımla kapıyı açtım. Tavandaki tek ampulle aydınlanan bir odaydı. Alabildiğine dosya dolabıyla doluydu, kalabalıklığı insanı boğuyordu. Ayrıca odanın köşesine yığılmış bir sürü dosya daha vardı, sayfalar etrafa saçılmıştı. Dorothy bana bunların artık burada olmayan mahkûmlara ait olduğunu söylemişti. Bu adamların çoğu ömür boyu hapis cezasına çarptırıldığına göre sanırım bu onların öldüğü anlamına geliyordu.

Fazla vaktim yoktu, Hunt çok geçmeden dönerdi. Neyse ki tam olarak ne aradığımı biliyordum.

N işaretli çekmeceye doğru hızla ilerledim. Çekmeceyi açıp üst üste yerleştirilmiş hasta dosyalarını ortaya çıkardım. İsimleri tek tek taradım. Nash. Nabb. Napier. Neil.

Nelson.

Dosyayı alırken ellerim hafifçe titriyordu. Etikette yazan isim Shane Nelson'dı. Bu *oydu*. Hâlâ buradaydı. Şaşırmamalıydım, onu son gördüğümde hayatının geri kalanını burada geçirmeye mahkûm ediliyordu.

Gözlerimi kapadığımda onun sert ve yakışıklı yüzünü hâlâ görebiliyordum. Gözleri benimkilere bakıyordu. *Seni seviyorum, Brooke.*

Beni öldürmeye çalışmadan birkaç saat önce böyle söylemişti.

Üstelik bu yaptığı en kötü şey bile değildi.

Dosyaya boş gözlerle baktım. Açıp içine göz atmak istedim ama yapmamam gerektiğini biliyordum. Etik olarak kesinlikle yapmamalıydım. Yasal olarak... Biraz karışıktı. Teknik açıdan bu tesisin bir mahkûmu olarak hastalarımdan biriydi. Ama bu dosyayı açarsam ona bir pratisyen hemşire olarak bakmayacaktım.

Sadece bir gündür buradaydım. Kuralları çiğnemek için biraz erkendi.

Bu işe başvururken mahkûmlardan biriyle olan bağlantım nedeniyle işi alamayacağımı düşünüyordum. Ama Shane'in davası sırasında reşit değildim ve ailem adımı kamuya açık kayıtlardan uzak tutmak için çok çaba göstermişti. Yine de bir öz geçmiş kontrolünün beni ele vereceğine inanmıştım. Ama yanılmışım.

Ya da müdür bu bağlantıdan haberdardı ama işe bir an evvel birini almak zorunda olduğundan görmezden geldi.

Bir tık sesi duydum, biri kimlik kartını arşivin kapısını açmak için kullanmıştı. Panikle Shane'in dosyasını çekmeceye geri tıkıştırdım ve tam kapı açılırken çekmeceyi çarparak kapadım. Memur Hunt kapıda duruyordu, uzun silüeti kapı aralığını doldurmuştu.

"Bir hastamız daha var." Odanın loş ışığında gözleri iki karanlık oyuk gibi görünüyordu. "Burada ne yapıyorsun?"

"Ben, şey..." Dosya dolabına göz attım. "Bu sabah bir hasta hakkında aklıma gelen bir şey vardı, onu not etmeye geldim."

Burada olmaya hakkım vardı. Yanan yanaklarımın beni ele vermesinden korkmama karşın bu odada yaptığım şeyin uygunsuzluğunu bilmesi imkânsızdı.

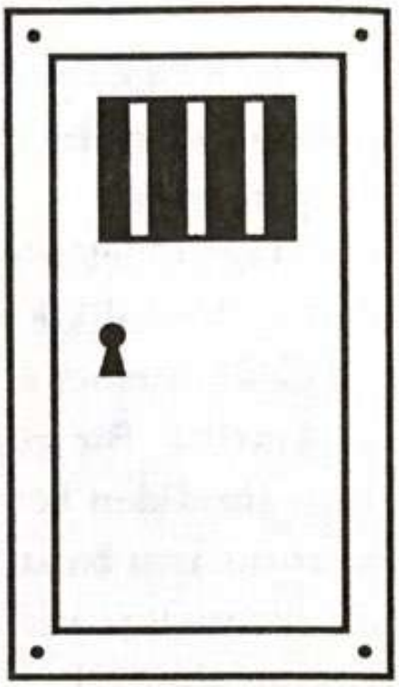
Hunt bana gözlerini kısarak baktı. "Randevulu ziyaretler için tüm dosyaları hazırladım. Başka dosyaya ihtiyacın olursa ben getiririm."

"Ah!" Güçlükle gülümsedim. "Tamam o zaman, teşekkür ederim. Kesinlikle minnettarım."

Gülümsememe karşılık vermedi.

Harika. Bir günden az bir süredir buradaydım ama gardiyan şimdiden benim bir baş belası olduğumu düşünüyordu. Fakat onların bana, benim onlara ihtiyacım olduğundan daha çok ihtiyaçları var gibiydi, bu yüzden işim güvendeydi. En azından şimdilik.

Shane Nelson'ın yakın zamanda hastane koğuşuna gelmesi gerekmediği sürece.

DÖRT

ON BİR YIL ÖNCE

Annemle babam şu an ne yaptığımı bilselerdi beni öldürürlerdi.

Okuldan sonra en iyi arkadaşım Chelsea'yle ders çalıştığımı sanıyorlardı. Chelsea'nin beni eve bırakacağını, üstümü değiştireceğimi ve sonra onlarda kalacağımı.

Evimizden bir blok ötedeki bir arabanın içinde Shane Nelson'la birlikte olduğumu bilmeleri kötü olurdu. Geceyi geçireceğim evin aslında *Shanelerin* evi olduğunu öğrenmeleri de hoş olmazdı... Şey, bana neler yapabileceklerini bilmek dahi istemiyordum. Öncelikle kesin ceza alırdım. Üstelik bu, video oyunlarının ya da ekstra tatlı hakkımın yasaklandığı cezalardan olmazdı. Beni liseden alırlardı, büyük ihtimalle eğitimime evden devam ederdim ve odamdan çıkmama bir daha asla izin vermezlerdi. Alacağım ceza *böyle* bir ceza olurdu.

İşte bu yüzden Shane beni ne zaman eve bıraksa arabasını bir iki blok uzağa park ediyordu. Bu bile riskti ama söz konusu Shane olduğunda aptal riskler alıp durmakta üstüme yoktu. Ben her zaman iyi bir kız olmuştum. Sınavlarımdan A alırdım, onur topluluğunda ve münazara kulübündeydim. Daha önce hiç içimde tüm kuralları çiğneme isteği uyandıran

biriyle tanışmamıştım. Ama Shane bana Chevy'sinin sürücü koltuğundan bakarken onun için yapamayacağım çok az şey olduğunu düşünüyordum.

"Bu gece için sabırsızlanıyorum," dedim sesimin yeterince olgun ve seksi çıkmasını umut ederek. Oysa daha çok tiz ve endişeli çıkmıştı. Elimde değildi. Daha önce hiç başka bir oğlanın evinde kaldığım olmamıştı.

"Ben de." Parmağıyla her zaman taktığım altın kar tanesi kolyenin kıvrımlarına dokundu. "Hem de çok."

Shane'in parlak kahverengi gözleri benimkilerle buluştu. Onu ortaokuldan beri tanıyordum ve her geçen yıl daha da iyi göründüğüne yemin edebilirdim. Dağınık siyah saçlar, tehlikeli bir gülüş ve şimdi bir de o kahrolası kaslar... On iki yaşımızdayken okulda başını belaya sokmaktan vazgeçemeyen bir serseriydi. Daha sonra lisede futbol takımına katıldı ve yıldız oyun kurucu oldu. Onu her gün Chelsea'yle tribünlerden tezahürat yaparak izliyordum ve gerçekten yetenekliydi. Yine de ailem için yeterince iyi değildi.

"Biliyor musun?" dedi. "Bu akşam sadece ikimiz olabiliriz. Söylemen yeterli..."

Shane'in annesinin hafta sonu büyükannesini ziyaret etmek üzere şehir dışında olacağını öğrendiğinde Chelsea'nin aklına hemen Shanelerin evinde küçük bir parti vermek gelmişti. Kendini ve futbol yıldızı erkek arkadaşı Brandon'ı da bu partiye davet ettirmişti tabii. Brandon'ın her partiye bir şişe alkol getirme konusunda özel bir yeteneği vardı.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedim. "Chelsea gelmezse beni aileme ispiyonlayabilir."

Shane yüzünü buruşturdu. "O senin en yakın arkadaşın. Sana gerçekten böyle bir şey yapar mı?"

Ah, kesinlikle yapardı. Chelsea en yakın arkadaşım olabilirdi ama o her zaman bir numara olmanın peşindeydi. Fakat bu seferlik bu durumdan memnundum. Shane'le üç aydır birliktey-

dik ve onunla yalnız kalmak konusunda endişeliydim. Bakire olduğumu bildiğini dahi sanmıyordum. Ama o bakir değildi. Bu konuda bir şey söylemediyse de olmadığına emindim. Aksi mümkün değildi.

"Sorun değil," dedim. "Chelsea ve Brandon'la takılmak eğlenceli olacak."

Shane itiraz etmedi çünkü Brandon en iyi arkadaşlarından biriydi. Ama *o* benimle yalnız kalma konusunda endişeli değildi. Benimle vakit geçirmekten her zaman heyecan duyuyordu. Benden bu kadar hoşlandığını görmek çok gurur vericiydi. Daha önce birkaç çocukla çıkmıştım ama Shane benim ilk gerçek *erkek arkadaşımdı*. Ailem onu onaylamadığı için gizlice buluşmak zorunda olmamızı da umursamıyor gibiydi.

Saatime baktım. Anneme beşte evde olacağımı söylemiştim. "Gitsem iyi olacak."

"Beş dakika daha?"

"Oyalanmasam daha iyi."

Annemlere geceyi evde geçirmeme sebep olacak herhangi bir bahane veremezdim. Bu yaz, yakındaki bir kasabadan Tracy Gifford adında bir kızın ormanda ölü bulunmasından sonra uyguladıkları kısıtlamaları daha yeni kaldırmışlardı. O olaydan sonraki bir ay boyunca herkes diken üstünde yaşamıştı. Ama artık üzerinden dört ay geçmişti ve sanki hiç yaşanmamış gibiydi. Tracy Gifford o günlerde çok büyük bir olaydı ancak şimdi sanki hiç var olmamıştı.

"Tamam, peki." Omzuma sarılıp beni kendine çekti. Onu yoğun ve büyük bir açlıkla öptüm. Sanki önce kimin diğerini yutacağını görmek için yarışıyorduk. Birbirimize doyamıyor gibiydik. "Akşam görüşürüz."

"Görüşürüz."

Arabanın kapısını açmak için uzandığımda elini omzumda hissettim. "Brooke?"

Ona döndüm. "Evet?"

"Seni sebiyorum, Brooke."

Gülümsememe engel olamadım. Bu, ikimizin arasında özel bir espriydi. Bir keresinde ona dondurma sevdiğimle ilgili bir mesaj atarken yanlışlıkla "Dondurma seberim" yazmıştım. Telefonumun bunu otomatik olarak düzelteceğini düşünmüştüm ama öyle olmamıştı. Sonrasında bu aramızda bir espriye dönüşmüştü. *Patates kızartmasını seberim. Ayağıma masaj yapılmasını seberim.*

Ve birkaç hafta önce Shane pat diye, "*Seni sebiyorum, Brooke*," demişti.

Beni *sevmiyordu*. Tabii ki sevmiyordu. Demek istediğim, daha on yedi yaşındaydık ve sadece üç aydır çıkıyorduk. Ama beni *sebiyordu*. Bu, sevmekten çok daha iyiydi.

"Ben de seni sebiyorum," diye karşılık verdim.

Shane güldü ve arabadan inebilmem için omzumu bıraktı. Chevy'nin kapısını kapatırken arabanın her yeri sarsıldı. Shane'in arabası tam bir hurdaydı. Onu gerçekten de hurdalıktan bulmuştu ve o lanet şeyi motor dersinden öğrendikleriyle yeniden çalıştırmayı başarmıştı. Sonra boyamıştı ve şimdi biraz daha iyi görünüyordu. Yine de her seferinde yolun ortasında arızalanıp kalmasından ve son derece rahatsız ayakkabılarımla medeniyete geri dönmek zorunda kalmaktan endişeleniyordum. Bu tam da benim şansım olurdu.

Ama Shane'in yeni bir araba alacak parası yoktu. Ya da ikinci el bir araba. Her hafta sonu pizzacıda çalışıyor olmasına rağmen masraflarını karşılayabileceği tek araba hurdalıktan satın aldığı bu şeydi.

Artık ailemin Shane'i neden asla onaylamayacağı anlaşılmıştır. Çünkü onlara göre aynı arabası gibi Shane de "çöp"tü.

Shane yolcu camını indirdi. "Akşam görüşürüz, Brooke! Yedi buçukta!"

"Yedi buçukta," diye onayladım.

Sonra Shane'in arabası, susturucusu da hurdalıktan alınma olduğu için normal bir arabanın çıkaracağından çok daha fazla

gürültüyle uzaklaştı. Chevy köşeyi dönene kadar onu izledim çünkü ona delicesine âşıktım. Gözden kaybolunca dek izleyecek kadar. Biliyordum, bu mide bulandırıcıydı.

"Eee, yedi buçukta ne yapacaksın, Brooke?"

Arkamdan gelen sesle sevgi (daha doğrusu *sebgi*) bulutumdan bir anda yere çakıldım. Shane'in Reeselerin evine bu kadar yakın park ettiğini fark etmemiştim. Oysa genelde bunu yapmamaya dikkat ederdi. Tim Reese ön bahçede dikilmiş, sonbaharın son yapraklarını tırmıkla toplamakla meşguldü.

Tim. Lanet olsun.

"Hiçbir şey."

Tim tek kaşını kaldırarak bana baktı. Ona başımı kaldırarak bakmaya hâlâ alışamamıştım. Birbirimizi bebekliğimizden beri tanıyorduk. O zamanlar Tim'in yüzü, bir çil bombası patlamışçasına çillerle doluydu. Hep benden birkaç santim daha kısaydı, derken yaklaşık bir yıl önce birden uzamıştı. Hâlâ buna alışamamıştım.

"Yedi buçukta Shane'le mi buluşacaksın?" diye üsteledi.

Gözlerimi ondan kaçırdım. Chelsea en iyi arkadaşım olabilirdi ama Tim beni herkesten daha iyi tanırdı. "Belki..."

Tim'in mavi gözleri karardı. "Hâlâ o pislikle çıktığına inanamıyorum."

Ailem Shane'den nefret ediyordu ama Tim'in nefreti onlarınkinden de büyüktü. Shane'e karşı benim bile anlayamadığım tuhaf, tutkulu bir nefreti vardı. Tim, insanları üçüncü el araba kullandığı ve tek bir gevşek kiremitle yıkılabilecek eski bir çiftlik evinde yaşadığı için yargılayacak biri değildi. Shane'den nefret etmesinin başka nedenleri olmalıydı.

"Tim," diye mırıldandım. "Buna bir son ver."

Çenesini ovuşturdu. Son yıllarda çilleri iyice kaybolmuştu, herhâlde bunun en büyük nedeni güneşe fazla çıkmamaya dikkat ediyor olmasıydı. Ama Tim'in çillerini özlüyordum. O çiller çok sevimliydi. Onlar olmadan ve benden bir kafa boyu daha

uzun hâliyle Tim çok daha yakışıklı görünüyordu ama artık hiç sevimli değildi. Hatta bambaşka bir insan gibiydi. Yazları birlikte geçirdiğim, arka bahçelerinde çığlıklar atarak fıskiyelerin altında koştuğum o çocuktan başka biri.

"Shane pisliğin teki," diye yineledi.

"Ah, hadi ama!"

"Öyle!" diye kestirip attı. "O ve futbol arkadaşları bir avuç zorbadan başka bir şey değil. Bunu göremiyor olmana inanamıyorum, Brooke."

Timlerin havadaki nemden ötürü çamurlu olan bahçesinde ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verdim. Hava ağır ve nemliydi, saçlarımın kıvrılmaya başladığını hissedebiliyordum. Hava durumu, bu gece şiddetli yağmur ve gök gürültüsü olacağını söylemişti. Chelsea'yle yağmur başlamadan çiftlik evine ulaşmayı umut ediyorduk. Yani bir an önce hazırlanmalıydım ama Tim'in yüzündeki suçlayıcı ifadeden nefret ediyordum. Onu haksız çıkarmayı o kadar çok istiyordum ki! Shane'i benim tanıdığım gibi tanımıyordu. Ben de eskiden Shane'in bir pislik olduğunu düşünürdüm ama öyle değildi. O iyi biriydi ve ondan gerçekten hoşlanıyordum. Onu *sebiyordum.* Tim bunu göremiyordu işte. Keşke görebilseydi.

"Shane'i tanısaydın bence onu severdin."

Tim homurdanıp başını iki yana salladı.

"Dinle," dedim. "Bu akşam sen de gelmelisin."

Gözlerini kıstı. "Nereye gelmeliyim?"

Daha üzerine düşünemeden kelimeler ağzımdan döküldü. "Bu gece Shane'in evinde toplanıyoruz. Annesi kasaba dışına çıkacak. Ben, Shane, Chelsea ve Brandon olacağız." Bir umut tek kaşımı kaldırdım. "Bir de sen?"

"Üzgünüm ama gelmeyeceğim."

"Hadi ama, eğlenceli olacak. Annenlere Jordanlara gideceğini söylersin, asla kontrol etmezler. Bütün geceyi orada geçireceğiz."

Tim başını hafifçe yana eğerek teklifimi değerlendirdi. Küçükken de aynı şeyi yapardı. İşler eskiden çok daha kolaydı. Tim'in evine gittiğimde erkek arkadaşları, zorbaları ya da başka şeyleri tartışmazdık. Ona giderdim ve sadece *oyun oynardık*. O zamanlar işlerin hep öyle olacağını düşünürdüm. Tim'le hep arkadaş kalacağımızı.

Her zaman taktığım kar tanesi kolye Tim'in hediyesiydi. Onuncu yaş günümde almıştı. Çünkü birlikte yapmayı en sevdiğimiz şeylerden biri de karda oynamaktı. Kızakla kaymak, kardan adam yapmak ve kar topu savaşı oynamak... Ne zaman kar yağsa hemen botlarımı ve kar tulumumu giyip Timlerin evine giderdim. Kolye bana alınan ilk gerçek mücevherdi. O günden beri taktığım ve boynumu hiç yeşile döndürmediği düşünülürse kolyeye bir servet harcamış olmalıydı. Herhâlde bütün yıl para biriktirmişti.

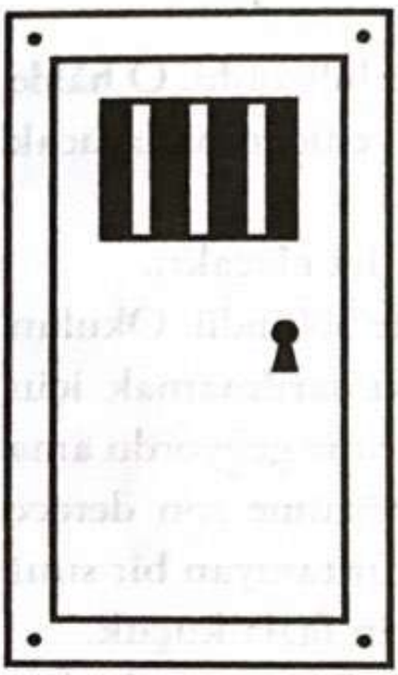
"Tamam," dedi. "Neden olmasın?"

Belli belirsiz de olsa Tim'in bana asla hayır demediği gerçeğinin farkındaydım. Ama bunu düşünmek istemiyordum. Yan komşunun oğluyla aramdaki ilişkinin, derinlemesine analiz yapmamamın daha iyi olacağı bazı yanları vardı.

"Harika!" diyerek el çırptım. "Chelsea beni yediyi çeyrek geçe alacak. Sonra da seni alırız."

Tim daha az heyecanlı görünemezdi. "Olur."

Bunun bir hata olduğunu düşünüyordu ama yanılıyordu. Bu gece harika vakit geçirecekti ve ona Shane'in iyi biri olduğunu ispatlayacaktım. Üstelik Chelsea'ye ona arkadaşlık etmesi için bir kız daha getirmesini söyleyecektim. Belki Tim'in iyi vakit geçirmesini sağlayabilirdi.

BEŞ
GÜNÜMÜZ

Sosyal olarak kabul edilebilir olsaydı Josh bacaklarımın arasına saklanırdı.

Ama on yaşındaydı ve bu yüzden yakınımda dikilmekle yetiniyordu. Parmaklarını gömleğimin koluna geçirmiş, beşinci sınıf arkadaşları olacak bu çocuk kalabalığının arasına girmekten çekiniyordu. Öğretmeni Bayan Conway bana anlayışlı bir ifadeyle baktı. İyi birine benziyordu. Sınıfı hizaya sokmak konusunda yetenekli görünen, kırklarında, deneyimli bir öğretmendi. Ben burada okurken yoktu, herhâlde gidişimden kısa süre sonra başlamış olmalıydı.

"O iyi olacak, Bayan Sullivan," diyerek bana güvence verdi. "Ona göz kulak olacağıma söz veriyorum."

"Teşekkür ederim."

Bana *Bayan Sullivan* derken bekârmışım gibi hitap etmiş olması gözümden kaçmamıştı. Acaba çocuğunu tek başına büyüten bir ebeveyn olduğumu biliyor muydu? Aile tablosunda Josh'ın babasının olmadığını? Ya da korkunç hikâyenin tamamını? Ailem hamileliğimi gizleyebilmek için her şeyi yapmış olsa da böyle kasabalarda insanlar konuşurlardı.

Eğer o biliyorsa belki diğer ebeveynler de biliyordu. O hâlde çocuklar da biliyordu. O zaman hakaretler yeniden başlayacak demekti.

Hayır, paranoyak olmamalıydım. Josh iyi olacaktı.

Çocukların heyecanlı uğultusu zil sesiyle bölündü. Okulun ilk günü resmen başlamıştı. Josh'a sımsıkı sarılmamak için kendimi çok zor tutuyordum. Boyu omuzlarıma geliyordu ama yaşına göre biraz küçüktü ve hâlâ bazen gözüme son derece küçük görünüyordu. Birbirini en az beş yıldır tanıyan bir sınıf dolusu yabancıyla yüzleşmek gibi bir şey için fazla küçük.

Kulağına, "İyi şanslar," diye fısıldadım. "Unutma, herkes yeni ve havalı çocuklara bayılır."

Josh'ın çenesi hafifçe titredi, ağlamamaya çalışıyordu. İki yaşındayken hiç çekinmeden iki gözü iki çeşme ağlardı ama onu büyük bir çocuk olarak gözyaşlarını tutmaya çalışırken izlemek daha acı vericiydi. Başına bir öpücük kondurup hafifçe arkasından ittim. Sanki idama götürülüyormuş gibi sınıf arkadaşlarını takip ederek okula girdi.

İyi olacaktı. Evlilik dışı doğmuş olsa bile diğer çocuklar onu seveceklerdi. Buraya taşınmak çok doğru bir karardı.

Kendine bunu söylemeye devam et, Brooke.

Josh'ın yeşil sırt çantası gözden kaybolana dek arkasından baktım. Gün içinde bana ihtiyacı olursa diye sınıfının önünde kamp kurabilmeyi çok isterdim. Ama bunu kreşteyken bile yapamamıştım, şimdi hayatta kabul edilmezdi. Her şeyin iyi olacağına güvenmek zorundaydım. Bununla başa çıkacaktı.

"Brooke? Brooke Sullivan?"

Adımı duyunca çenem gerildi. Büyüdüğünüz kasabaya taşınmanın en kötü yanı insanların sizi hatırlayabiliyor olmalarıydı. Neyse ki burası yeterince büyük bir kasabaydı ve bu çok sık olmuyordu. Gerçi Josh'ın yaşındayken gittiğim ilkokulun kapısında dururken bunun olmasını beklemeliydim.

Arkamı döndüğümde beni hatırlayanın bir öğretmen olduğunu gördüm. Ama daha merhaba diyemeden ağzım açık kaldı.

Güçlükle, "Tim?" diyebildim.

Tim'di bu. Tim Reese. Çocukluğum boyunca benden bir blok uzakta oturan oğlan. En iyi dostum.

Şey, en azından ona tek kelime etmeden çekip gidene kadar öyleydi.

"Brooke!" Âdeta yüzü aydınlanmıştı. "Gerçekten sensin!"

Tim okulu çevreleyen çimende bana doğru koşarken ona daha dikkatli baktım. Ve... Vay canına! Küçükken Tim şirin bir çocuktu. Yüzündeki bir sürü çili ve gülümsemesiyle tüm yetişkinler ona bayılırdı. Sonra, lisenin sonlarına doğru bir gecede on beş santim birden uzamış ve daha az sevimli ama daha yakışıklı bir hâl almıştı. Yine de uzun ve zayıftı. Şimdiyse ihtiyacı olan o kiloyu almış, hatta kas bile yapmıştı. Çilleri tamamen gitmişti.

Tim Reese çok *çekici* olmuştu.

İstemsizce evden çıkmadan önce alelade atkuyruğu yaptığım koyu renk saçlarımı düzeltmeye çalıştım. Üzerimde bol bir tişört ve tayt vardı. On yıl sonra Tim Reese'le bu şekilde karşılaşmayı istemezdim. Ama olan olmuştu.

"Hey!" diyerek yaklaştı. "Bu çok çılgınca. Seni yolun karşısından gördüm ve kendi kendime, *Bu Brooke Sullivan olamaz*, dedim. *Herhâlde hayal görüyor olmalıyım.* Ama sensin. Gerçekten de sensin."

Gerginlikle, "Benim," diye karşılık verdim.

Tim sırıttı. "Görebiliyorum."

Orada öylece tuhaf tuhaf dikildik. Şey, en azından ben tuhaf hissediyordum. Tim'se gülümsemesine engel olamıyordu. Neden bu kadar mutlu olduğunu anlayamıyordum ve bu beni rahatsız etmişti.

"Eee?" Bileğimi kaşıdım. "Burada öğretmen misin, yoksa?.."

Elini, bana her zaman akçaağaç rengini hatırlatan saçlarının arasında gezdirdi.

"Şey, aslında müdür yardımcısıyım."

"Vay!" Gülümsedim. Dudaklarım macun gibiydi. "Bu harika. Tebrikler."

"Ah, teşekkürler." Çenesini ovuşturdu. Elimde olmadan sol elinin dördüncü parmağında yüzük olmadığını fark ettim. "Ya sen?"

"Ben mi? Ben pratisyen hemşireyim."

Gözleri ışıldadı. "Yeni hemşire sen misin?"

"Hayır, değilim," diye karşılık verdim hemen. "Başka... Başka bir yerde çalışıyorum." Buradan kırk beş dakika uzaklıktaki yüksek güvenlikli hapishanede işe girdiğimi ona söylemeye hiç niyetim yoktu.

Yüzü asıldı. "Ya."

Neden bu kadar şaşkın göründüğünü anlamam birkaç saniyemi aldı. Tim neden burada olduğumu bilmiyordu. Ona söylemek zorunda kalacaktım.

"Oğlumu okula bırakıyordum," diye açıkladım. "Bugün okulda ilk günü, yani bilirsin, bayağı endişeli."

"Ah!" Yine gülümsedi ama bu kez hayli zorlama bir gülümsemeydi. "Evet, anaokulunda ilk gün çocuklar için oldukça korkutucu olabilir. Ama halledeceğine eminim."

Ona Josh'ın okulda ilk günü olduğunu söylediğimde oğlumun anaokuluna başladığını düşünmüş olmalıydı. Oğlumun on yaşında olduğunu anlamamıştı. Eninde sonunda öğrenecekti ama ben de bundan korkuyordum. Parçaları bir araya getirmesini istemiyordum.

Ne de olsa o gece Tim de oradaydı. Bunu kanıtlayacak yara izleri vardı.

"Ailenin geçirdiği kazayı duydum, Brooke. Çok üzgünüm. Kasaba dışındaydım yoksa cenazeye gelirdim."

"Ben iyiyim," diye mırıldandım. "Pek yakın sayılmazdık. Dünyanın en iyi ebeveynleri oldukları söylenemezdi." Ebeveynlerimi beş yıldır görmediğimi ya da onlarla konuşmadığımı söylemedim. Ayrıntılara girmeye gerek yoktu.

"Araba... Araba kazasıydı, değil mi?"

Başımla onayladım. "Birlikte öldüler ki bu ironik çünkü yan yana olmaya dayanamadıklarını düşünürdüm. Babam sürekli annemi aldatırdı."

"Olsun." Ellerini ceplerine soktu. "Yine de senin için zor olmalı. Onların evinde mi kalıyorsun?"

"Evet. Bu piyasada satmaktan çok daha iyi, bilirsin işte."

"Ah, evet." Başını aşağı yukarı salladı. "Ben de annemlerin eski evinde yaşıyorum. İki yıl önce Florida'ya taşındılar, yani aslına bakarsan evlerine bakıyorum. Ama sanırım bir yerden sonra kendimi kandırmayı bırakmalı ve orada yaşadığımı kabul etmeliyim."

"Eski evinizi severdim."

"Evet," diye omuz silkti. "Fena değil. Sadece çok büyük. Sonuçta tek kişiyim."

Sanki bekâr olduğunu anlamak için başka bir ipucuna daha ihtiyacım varmış gibi... Bunu bildiğimden emin olmak istiyordu.

"Peki, şey..." Gözleri okulun küçük ayak izleriyle ezilmiş boş bahçesinde gezindi. "Eşin de burada mı çalışıyor?"

"Evli değilim."

"Gerçekten mi?.."

"Evet, gerçekten."

Birkaç saniye bakıştık ve sonra Tim'in yüzüne utangaç bir gülümseme yayıldı. "Hâlâ bekâr olduğunu nasıl da fark ettirmeden öğrendim ama, değil mi? Bu becerimden etkilendin mi?"

Kendimi tutamayıp güldüm. Tim her zaman beni nasıl güldüreceğini bilirdi. "Son derece etkileyici. Çok iyi bir oyuncu olmalısın."

"Tüm ilkokul müdür yardımcıları öyledir."

"Öyle olduğuna eminim."

Gülümsemesi bütün yüzüne yayıldı. "Dinle, ben içeri girmek zorundayım ama kesinlikle görüşmeliyiz. Bir ara kahve içelim mi?"

En son istediğim şey eski yaşamımdan biriyle görüşmekti, özellikle de Tim kadar yakın olduğum biriyle. "Çok yoğunum."

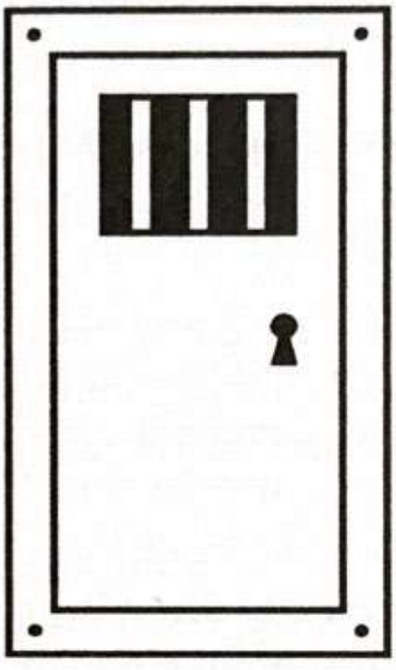
"Tamam ama kahve çok uzun zamanını almaz, öyle değil mi? En fazla yirmi dakika."

Bu işin ucu iyi bir yere varmazdı. Hayatımda Tim'in istediği şeye yer yoktu. Ayrıca Josh'la ilgili gerçeği öğrendiğinde bana karşı farklı hissedeceğinden emindim. Ama bu konuşmayı sonlandırmak için ağzına bir parmak bal çaldım.

"Belki," dedim sonunda. "Yerleştikten sonra."

"Peki..." Yüzü hâlâ ışıldıyordu. Tanrım, bana nasıl baktığını unutmuştum. "Seni yeniden görmek gerçekten harikaydı, Brooke. *Gerçekten* harika. Ve o *belki* kelimesinin gerçek olmasını bekleyeceğim."

Okula doğru yürürken adımlarında başka bir enerji vardı. Tim Reese. Vay canına! Onu bir daha göreceğimi sanmıyordum.

ALTI

Çok kızgındım.

Bay Carpenter'la ilgileniyordum. Yirmili yaşlarının sonlarındaydı ve... şey yaparken... artık buraya düşmesine sebep olan şey her neyse onu yaparken omurgasından vurulmuştu. Kötü bir şey olduğuna emindim ve ne olduğunu bilmek istemiyordum.

Ama bunların hiçbiri beni ilgilendirmiyordu. Beni asıl ilgilendiren, Bay Carpenter'ın belden aşağısının felçli olması ve tekerlekli sandalye kullanmasıydı. Yani bütün gün oturuyor ve sonra gece olunca neredeyse kâğıt kadar ince bir yatağa yatıyordu. Bu yüzden şimdi kuyruk sokumunda büyük bir yarası vardı ve Tanrı bilir ne zamandır tedavi edilmemişti.

"Ne düşünüyorsun, Brooke?" diye sordu Bay Carpenter. Pantolonu sıyrılmış hâlde muayene masasında yan yatmış, yorumlarımı bekliyordu. Ne yazık ki ona verebilecek iyi haberlerim yoktu.

"Bu bir basınç yarası," dedim. "Pansuman yapabilirim ama üzerindeki baskı azalmazsa asla iyileşmez."

"Ah, pekâlâ, bunu nasıl yapacağım? Sandalyemin minderi idare eder ama yatağımın şiltesi berbat. Metal yayların üstünde yattığımı söyleyebilirim."

"Yani daha iyi bir yatağa ihtiyacın var."

Bay Carpenter homurdandı. "Ne zamandır burada çalışıyorsun? Burada kimse yeni bir yatak alamaz."

"Eğer sana reçete edersem almak zorundalar."

"Sen bilirsin..."

Bay Carpenter şüpheci tavrının aksine o yatağı alacaktı. Belden aşağısı felçli bir hastaya basınç azaltıcı düzgün bir şilte vermemek tıbbi ihmaldi. Bir yığın evrak gerektirebilirdi ama yapacaktım.

Bay Carpenter'la işim biter bitmez ilgileneceğim başka hasta olmadığından emin olup doğruca Dorothy'nin ofisine gittim. Evet, onun *ofisi* vardı, benim de muayene odasında bir masam. Yine de o benim üstümdü, yani diyebilecek hiçbir şeyim yoktu. Umarım burada bir ofisim olacak kadar uzun süre çalışmazdım.

Dorothy'nin ofisinin kapısını tıklattım ve içeri girmemi söylemesini beklemeye başladım. Neredeyse beş dakika gibi bir süre sonra girmemi söyledi. Ofise girdiğimde masasında oturuyordu, yarım çerçeve gözlüğü yuvarlak burnunun üzerindeydi.

"Çok meşgulüm, Brooke," dedi.

"Uzun sürmeyecek," diye karşılık verdim. "Sadece Malcom Carpenter için nasıl havalı yatak alabileceğimi öğrenmek istiyorum."

Bana gözlüğünün üzerinden baktı. "*Havalı yatak* mı?"

Başka bir dilde konuşuyormuşum gibi ifade etmişti. Oysa neden söz ettiğimi çok iyi biliyordu.

"Adamın belden aşağısı felç ve kuyruk sokumunda basınç yarası oluşmuş. Düzgün bir yatağa ihtiyacı var yoksa yarası asla iyileşmeyecek."

Düz bir sesle, "Brooke," dedi. "Burası Ritz Carlton değil. Tüm mahkûmlar için hayal ettikleri yatakları bulamayız."

Gözümün altındaki bir kas seğirdi. "Ben lüks bir şey istemiyorum. Bu medikal olarak gerekli."

"Korkarım gerekli değil."

"Elbette öyle!" diye patladım. "Vücudunun alt kısmını ne hareket ettirebiliyor ne de hissedebiliyor. Yaranın üzerindeki baskıyı kaldırmazsak çok daha kötü olacak. En azından ona düzgün bir yatak alabiliriz."

"Maalesef bütçemizde yeni bir yatağa yer yok. Daha yaratıcı bir çözüm bulmalısın," diyerek başını iki yana salladı. "Yoksa problem çözme yeteneğin yok mu?"

Cevap veremeyecek kadar şaşkın bir hâlde Dorothy'ye baktım. Sorun adamda yatak yarası olmasıydı. Basit çözüm ise düzgün bir yataktı. Bu kadının *nesi* vardı böyle? Mahkûmları hiç mi önemsemiyordu? Sonuçta onlar da insandı.

Dorothy'nin masasındaki telefon çaldı. Bana tek kelime etmeden telefonu açtı. O karşı tarafın söylediklerini dinlerken orada dikilmeye devam ettim. Sonunda, "Tamam, onu hemen gönderiyorum," dedi.

Lanet olsun. Büyük ihtimalle benden söz ediyordu.

Gerçekten de telefonu kapatınca gözlüğünün üzerinden bana baktı. "Avluda bir kaza olmuş. Memur Hunt sana yaralı bir mahkûm getiriyor."

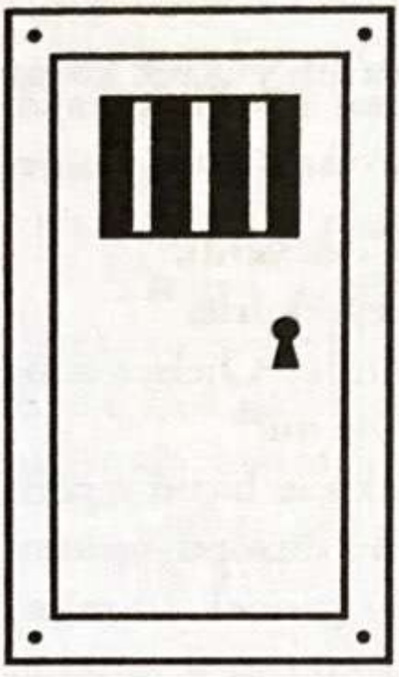
Harika.

Muayene odama/ofisime dönerken omuzlarım yenilgiyle düştü. Yine de pes etmeyecektim. Yapacağım son şey olsa dahi Bay Carpenter'ın o yatağı almasının bir yolunu bulacaktım. Ama önce avluda yaralalan şu adamı tedavi etmeliydim.

Acaba nasıl yaralanmıştı? Çorabın içine koyulan bir şeyden mi darbe almıştı? Cezaevlerinde gerçekten de öyle şeyler yapıyorlar mıydı?

Ofisime ulaştığımda Memur Hunt'ın koridorun diğer ucundan bir mahkûmla birlikte geldiğini gördüm. Avluda yaralanan bu adam olmalıydı. Mahkûmun üzerinde standart hâki renk tulum vardı. Diğer mahkûmların aksine hem el hem de ayak bilekleri zincirlenmişti ve bu yüzden Hunt'ın yanında güçlükle yürüyordu.

Yaklaşınca alnında bir bandaj olduğunu gördüm, kanla kaplıydı. Altında nasıl bir yara varsa büyük olasılıkla dikiş gerektirecekti. Sonra mahkûmun yüzüne baktım. Ah! Ah, hayır! Hayır, hayır, hayır... Shane'di.

YEDİ

ON BİR YIL ÖNCE

Her nedense Chelsea evimizin önüne geldiğinde kornaya var gücüyle basardı. Hemen kapıya koştum. Sırt çantam sağ omzumdaydı ve kaldırımı uçarak geçtim, bir yandan da söyleniyordum. Yolcu kapısını açıp kendimi içeri atana dek Chelsea kornaya basmaya devam etti.

"Ah, Tanrım!" Chelsea'nin koluna vurdum. "Seni duydum. Bütün mahalleyi rahatsız ediyorsun!"

Chelsea dramatik bir ifadeyle gözlerini devirdi. Kahverengi gözlerini çevreleyen kirpiklerine o kadar çok maskara sürmüştü ki kirpikleri normalden üç kat daha uzun görünüyordu. Chelsea deli gibi makyaj yapardı. Annemler evden çıkarken benim böyle görünmeme asla izin vermezlerdi. Dudak rengi ruj yerine biraz koyu bir şeyler sürmek istesem bunu okulun tuvaletinde yapmak zorunda kalırdım.

"Sen yavaşsan ben ne yapabilirim!" dedi Chelsea.

Destek almak için arka koltuğa baktım. Chelsea bana mesaj atıp Tim'e eşlik etmesi için altıncı kişi olarak Kayla Olivera'yı da getireceğini söylemişti. Kayla da amigoydu, koyu tenli, minyon ve çok güzeldi. Arkamı dönünce telefonunda mesaj atmakla

meşgul olduğunu gördüm. Anlaşılan Chelsea'nin yüksek korna sesini bile duymamıştı.

"Selam, Kayla," dedim.

Başını kaldırmadan, "Selam," diye karşılık verdi.

Boğazımı temizledim. "Geldiğin için teşekkürler."

Kayla sonunda başını telefonundan kaldırdı. "Chelsea bana Tim Reese'in de orada olacağını söyledi, öyle mi?"

Şaşırmıştım. Chelsea'nin Tim'i kandırmak için hiçbir şeyden haberi olmayan bir kızı partimize çağırdığını düşünüyordum. Oysa durum öyle değildi. Kayla'nın kendisi gelmek *istemişti*. Tim'le ilgileniyordu. Anlaşılan Tim on beş santim uzadıktan sonra kızların ilgisini çeken bir çocuğa dönüşmüştü. Bunu daha önce hiç fark etmemiştim ama şimdi Kayla'nın yüzünde görebiliyordum. Tim artık *çekici* biri olmuştu.

Bundan gerçekten hoşlanmamıştım.

Ama neden böyle düşündüğümü bilmiyordum. Ne de olsa benim Shane'im vardı.

"Shane'in annesi gitti mi?" diye sordu Chelsea. "Artık gidebilir miyiz?"

Çantama uzanıp telefonumu çıkardım. Shane yaklaşık bir dakika önce mesaj atmıştı: Biraz önce Brandon'ı aldım ve annem yola çıktı. Hadi, gelin!

Cevap yazdım: Birazdan orada olacağız. Seni sebiyorum!

Hemen cevap geldi: Ben de seni sebiyorum.

Chelsea, Timlerin evine doğru sürdü. Kornaya basmaya hazırlandığını görebiliyordum ama buna gerek kalmadı. Tim zaten evinin önündeki basamaklarda oturuyordu. Chelsea'nin Beetle arabasını görünce ayağa kalktı. Kayla ön camdan onu izliyordu, dudaklarında bir gülümseme vardı.

Tim arkaya, Kayla'nın yanına oturdu. Kayla da emniyet kemerinin izin verdiği ölçüde Tim'e yanaştı. "Selam, Tim," dedi.

"Selam..." Tim kaşlarını çatmıştı, kızın adını hatırlamaya çalışıyordu. Arkama döndüm ve elimden geldiğince anlaşılır bir

biçimde dudaklarımı "Kayla" diye oynattım. Ama Tim beni anlamadı. Sonra "Kara?" diye tahminde bulundu.

Kayla'nın yanakları pembeleşti. "*Kayla.*"

"Doğru. Üzgünüm." Ama sesi hiç de üzgün gelmiyordu. Hatta umursuyor gibi de değildi. Tim amigo kızları sevmezdi. Bunu ben de bir amigo kız olmak istediğimde dilini zor tuttuğunda anlamıştım.

"Çantan nerede?" diye sordu Kayla.

Tim kaşlarını çattı. "Çanta mı?"

"Gece orada kalacağız." Kayla onaylaması için Chelsea'ye baktı. "Öyle değil mi?"

"Evet, öyle, *Timothy,*" dedi Chelsea. "Bu *yatılı* bir parti. Brooke sana söylemedi mi?"

"Söyledi..." diye omuz silkti Tim. "Sorun değil. Benim bir şeye ihtiyacım yok."

Kayla şaşkın görünüyordu. "Üstünü değiştirmeyecek misin?"

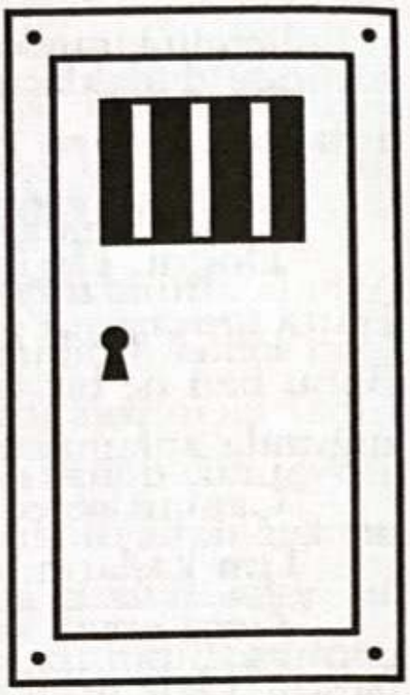
Tim önü açık montuna baktı. İçine giydiği gri tişört ve kot pantolon görünüyordu. "Bilmem. Yarın da bunları giyerim."

"*Erkekler!*" diyen Chelsea bana bakarak gözlerini devirdi. "Bazen onlarda ne bulduğumuzu merak ediyorum."

Chelsea'yle birlikte güldüm ama arkaya, Tim'e baktığımda yüzünde beni huzursuz eden bir ifade vardı. Ona geceyi orada geçireceğimizi söylemiştim. Biz küçükken ve buna iznimiz varken Tim bize kalmaya gelirdi. Gelirken mutfak lavabosu hariç her şeyini getirirdi. Evet, o günler geride kalmıştı ama yine de Shane'in evine kalmaya giderken yanına hiçbir eşya almamış olması tuhaftı. Tim'e göre bir davranış değildi.

Belki de artık Tim'i tanıyamıyordum.

Ya da belki kalmayı planlamıyordu.

SEKİZ

GÜNÜMÜZ

Shane Nelson'la hiç karşılaşmamayı, karşılaşırsam da bunun aylar sonra olmasını umuyordum. Ama işe gireli daha iki hafta olmamışken onu görmüştüm. Kanlı canlı karşımdaydı.

Beni öldürmeye çalışan adam.

Bir an için boğazımın tıkandığını hissettim. Nefesimi keserek beni öldürmeye çalıştığı kolye... Nefes alamıyordum. Kapının koluna tutunup derin nefesler aldım. Bu şeyin beni ele geçirmesine izin veremezdim. Profesyonel olmalıydım.

İyiyim. *İyiyim.* Artık bana zarar veremez.

Shane ben onu tanıdıktan bir saniye sonra beni fark etti. O da benim kadar şaşırdı. Belki daha fazla çünkü burada çalıştığımdan haberi yoktu. Zincirleriyle güçlükle yürümeye çalışıyordu ama beni görünce ağzı beş karış açık bir hâlde donup kaldı.

Hunt, "Yürü hadi," diyerek onu çekiştirdi. "Tüm gün seni bekleyemeyiz, Nelson. Acele et."

Muayene odasına varana dek yürümeye devam ettiler ve orada durdular. Kahverengi gözleri benimkilerle buluştuğunda Shane'in bakışlarında acı vardı.

Gergin bir sesle, "Merhaba, ben Brooke," dedim. Bekâretimi verdiğim adama kendimi tanıtmam biraz saçma gelmişti ama yapacak bir şey yoktu.

Shane daha ağzını açamadan Hunt, "Bu Shane Nelson. Avluda alnından yaralandı," diye söylendi.

"Peki." Kalbimin son derece hızlı atmasına karşın sesim tuhaf biçimde sakin çıkmıştı. "İçeri girin, Bay Nelson."

Shane donakalmış gibiydi. Hareket etmesi için Hunt onu bir kez daha dürtmek zorunda kaldı.

El ve ayak bilekleri zincirli olduğundan muayene masasına çıkması biraz zor oldu. Hunt'ın daha önce aynı durumdaki adamlara yardım ettiğini görmüştüm. Ama Shane'e yardım etmeye yeltenmedi. Shane'in masaya çıkması birkaç dakikasını aldı ama sonunda başardı.

Shane yerleştikten sonra Hunt odadan çıktı. Kapıyı arkasından kapamak üzereydim ki elini araya koyup kapamamı engelledi.

"Bu varken kapıyı açık bırakmalısın."

Muayene masasında oturan Shane'e baktım. Başını öne eğmişti, elleri ve ayak bilekleri bağlıydı. Bazı mahkûmlardan korktuğum zamanlar olmuştu ama şimdi öyle hissetmiyordum. Hem de yapabileceklerini bilmeme rağmen.

"Ben iyiyim," derken sözlerimden pişman olmamayı umut ettim.

Hunt'ın eli hâlâ kapıdaydı, kapamama engel oluyordu. Bir an göz göze geldik. Kendince üstünlük sağlamaya çalıştığından emindim. Ama sonra kapıyı bıraktı. "Ben dışarıda olacağım," dedi. "Sorun olursa seslen."

Bir kez daha, "Ben iyiyim," dedim. Yine de kapıyı tamamen kapamayıp biraz aralık bıraktım.

Artık muayene odasında Shane'le yalnızdık. O geceden beri ilk kez onunla yalnız kalıyordum... Neyse, o geceyi hatırlamaya ihtiyacım yoktu. Shane on yedi yaşındaki hâlinden

farklı görünüyordu. Farklıydı ama bir o kadar da aynıydı. Saçları daha kısaydı, üçe vurulmuştu ve yüzünde daha önce olmayan bir sertlik vardı.

Hâlâ o günlerdeki kadar yakışıklı görünmesinden nefret ettim.

Oğluma benziyor olmasından daha da nefret ettim.

Bir an için birbirimize baktık. Daha çok gözlerini dikmek gibiydi. Gözlerinden âdeta zehir akıyordu. *Shane'in* neden bu kadar sinirli olduğunu bilmiyordum. Kızgın olması gereken bendim. Ona kalsa şimdi bir ölüydüm. Herhâlde bana mahkemede doğruları söylediğim için kızgındı.

Elimden gelen en düz ve duygusuz sesle, "Selam," dedim.

Shane başını kaldırmadı. "Selam."

Omuzlarımı dikleştirdim. Bu işi alırken korktuğum şey tam da buydu. Ama şimdi bu durumla başa çıkmak zorundaydım. Yarasıyla bir profesyonel gibi ilgilenecek ve sonra da onu gönderecektim.

"Nasılsın?" diye sordum.

Sorumla birlikte başını kaldırıp bana baktı. "Yapmadığım bir şey için ömrümü bir cezaevinde geçiriyorum, Brooke. Sence nasıl olmalıyım? İyi değilim."

Yakıcı bakışlarına karşılık verdim. "*Başını* kastetmiştim."

Alnına dokunmak için zincirli elini kaldırmaya çalıştı. "Ah, o da pek iyi sayılmaz."

Ellerime bir çift mavi lateks eldiven geçirdim. Alnına bakmak için küçük odada ilerleyip ona yaklaştım. Kâbuslarım dışında ilk kez ona bu kadar yakın duruyordum. On yıl önce olsa ona böyle yakın olmak tüylerimi ürpertirdi. Ama şimdi bununla başa çıkabilirdim. Eskisinden daha güçlüydüm. Bu canavar beni alt edemeyecekti.

Shane'e en son bu kadar yakın olduğumda sandal ağacı gibi kokan bir tıraş losyonu sürüyordu. Gözlerimi kapasam o derin, odunsu ama bir o kadar da çiçeksi kokuyu alabilirdim.

Oysa artık o kokuya katlanamıyordum. Bir keresinde sandal ağacı kokulu parfüm sıkmış bir adamla çıkmıştım ve sonrasında bir daha asla onunla buluşmamıştım. Hatta hiçbir açıklama yapmadan telefonlarını reddetmiştim.

Shane'in alnındaki bandajı çıkarırken normalde olduğu kadar nazik davranmaya bile çalışmıyordum. Yara epey kötü görünüyordu. Bandaja rağmen gözle görülür şekilde kanıyordu. Kesinlikle dikiş atılması gerekliydi. Ayrıca aynı taraftaki gözü de morarmaya başlamıştı.

"Bu nasıl oldu?" diye sordum.

"Çitlere çarptım."

"Gerçekten mi?" Tek kaşımı kaldırdım.

Bana baktı, ona daha fazla soru sormam için bana meydan okuyordu. "Evet."

"Daha çok bunu sana biri yapmış gibi görünüyor."

"Bunu bana *biri* yapmış olsaydı ve o kişiyi sana ispiyonlasaydım bir dahaki sefere çok daha kötüsünü yapardı. Yani iyi ki çarpmışım."

Yüzünde başka yaralar da olduğunu fark ettim. Diğer kaşında yara izi vardı, çenesinin kıvrımı boyunca başka bir yara daha. Boğazında da beyaz bir yara izi uzanıyordu.

Nedense birden Josh'ı düşündüm. Okuldaki diğer çocukların ona zorbalık yapmasını ve Shane gibi gözünü morartmalarını... Shane de babasız büyümüştü. Kalbimde bir parça şey hissettim...

Eh, sempati değildi. Shane gibi bir canavara karşı asla sempati duyamazdım. Onun yaptıklarını yapabilecek birine.

"Shane, eğer biri seni dövüyorsa..."

"Yapma, Brooke." Sesi sertti. "Her ne yapmaya çalışıyorsan yapma. Sadece bana dikiş at ve sonra da hücreme gitmeme izin ver, tamam mı?"

"Tamam."

Haklıydı. İstesem bile ona yardım edemezdim ve *etmemeliydim*. Benim işim aynen söylediği gibi ona dikiş atmak

ve sonra onu hücresine göndermekti. Ben de tam olarak bunu yapacaktım.

Bununla başa çıkabilirdim.

Dikiş malzemelerini almak için Shane'i odada yalnız bıraktım. Onu uyuşturmak için ihtiyacım olan her şey malzeme odasındaydı, lidokain hariç. O bir ilaç olduğundan Dorothy'den istemek zorundaydım. Ofisine gittim ve yine beni içeri buyur etmesini bekledim.

"Ne çabuk bitti?" diye sordu.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Alnındaki kesiği dikmem gerekiyor. Biraz lidokaine ihtiyacım var."

"Elimizde kalmadı."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Efendim?"

Omzunu silkti. "Elimizde çok az anestezik bulunur ve şu anda da stoklarımız tükendi."

"O hâlde ne yapacağım?"

"O olmadan dik."

Çenem gerildi. Bu kadının derdi neydi? Bu adamlar da *insandı*. Onların sağlıkları söz konusu olduğunda nasıl bu kadar düşüncesiz olabiliyordu? Shane Nelson'dan nefret etmek için buradaki herkesten daha çok sebebim vardı. Hatta bana yaptıklarından sonra ona işkence etme fırsatına sevinmeliydim. Ama yine de insana yaraşır şekilde tedavi edilmesi gerektiğine inanıyordum. "Bu insanlık dışı."

Dorothy gözlerini tavana dikti. "Ah, bu kadar dramatik olma, Brooke. Sadece birkaç dikiş atacaksın. Dert etmeyeceğinden eminim. Veya istersen yapıştırabilirsin."

O kesik yapıştırılamayacak kadar derindi ama Dorothy itirazlarımı umursamıyor gibiydi. Ve bana bir kez daha sorunu çözmemi söylerse çığlık atacaktım. Belki de asıl yapmam gereken tam da buydu.

Shane'in başındaki açık yarayla beni beklediği muayene odasına döndüm. İçeri girdiğimde başını kaldırıp bana baktı.

İlk göz göze geldiğimizdeki öfkenin büyük bir kısmından eser yoktu. Her ne kadar onu buraya hapseden benim ifadem olsa da belki de düşündüğüm kadar kızgın değildi. Yıllar boyunca onu hücresinde oturmuş, vücuduna benden intikam alacağına dair yeminler içeren dövmeler yaptığını hayal etmiştim. Oysa Shane öfkeli görünmüyordu. Sadece... Şey, sadece üzgün gibiydi. Pes etmiş gibi.

"Durum şu, dikiş malzemelerim var ama lidokain bitmiş. Yani..."

Ben daha ona seçeneklerini sunamadan Shane sözümü kesip, "Olsun," dedi. "O olmadan dik."

"Emin misin? Çünkü..."

"Evet, sorun değil. Zaten hiç lidokainleri olmaz."

Bu durumdan etkilenmiş gibi görünmüyordu. Boğazının altındaki o uzun tırtıklı yaranın lidokain olmadan dikilmesinin nasıl bir his olduğunu merak ettim.

"Peki," dedim. Bu işi bir an evvel halletmeliydim. "Uzanman gerek."

Uzanmaya çalıştı ama bilekleri bağlıyken bunu yapması zordu. Masada kaymaya çalıştığında içgüdüsel olarak ona yardım etmek için uzanıp elimi sırtına koydum.

Ona dokunmuştum. Yıllar sonra Shane Nelson'a dokunmuştum.

İçimi bir tiksinti dalgasının kaplamasını bekliyordum. Bu adamdan nefret ediyordum. Yıllarca onunla ilgili kâbuslar görmüştüm. Hayatımı mahvettiğini söylesem abartmış olmazdım, ona kalsa bir hayatım bile olmayacaktı.

Ama o tiksinti gelmedi. Shane'in omzuna dokunmak sıradan birine dokunmaktan farksızdı. Herhâlde onca yıldan sonra bazı şeyleri aşmış olmalıydım.

Nihayet. Kendimle gurur duyuyordum.

Shane beni izlerken dikiş malzemelerini çıkardım. Uyuşturucu ilaç olmadan alnını dikmem onu endişelendirmiyor gibiydi.

Ben olsam endişelenirdim. Doğum yaptıktan sonra atılanlar dışında hiç dikişim olmamıştı.

"Bunu düşlemiş olmalısın," dedi. "Beni uyuşturmadan dikmeyi."

Savunmaya geçerek, "İlaç bulmaya çalıştım," dedim.

"Eminim."

"*Çalıştım,*" diyerek ona dik dik baktım. "Ben senin gibi değilim. İnsanlara zarar vermekten *keyif* almıyorum."

"Tabii," diye karşılık verdi. "Sana yaptığımı zannettiğin şeyden sonra seni suçlayamam."

Gözlerinde anlamlandıramadığım bir şey vardı. Başımı başka tarafa çevirmeme yetmişti.

"Eee, artık pratisyen hemşire misin?" diye sordu. "Senin adına sevindim."

Sertçe, "Teşekkürler," dedim.

"Şey..." Dudağının kenarı kıvrıldı. "GED"imi buradayken aldım. Diğer mahkûmlar da aynısını yapabilsin diye onlara ders veriyorum."

Bunu sanki beni etkilemek ister gibi söylemişti. Aynı eskiden futbol sahasında pas atıp sonra görüp görmediğimi kontrol etmek için benim olduğu yere bakması gibi.

"Ah," dedim çünkü nasıl tepki vereceğimi bilmiyordum.

"Boş ver," diye mırıldandı. "Neden bilmek isteyeceğini düşündüm ki."

Dikmeye başlamadan önce yaranın olduğu yeri steril suyla temizledim. Bu çok acı verici olmalıydı ama Shane irkilmemişti bile. İlk dikiş için iğnemi hazırladım. "Biraz acıyacak," diye uyardım.

"Devam et."

Acil bakımda görev yaparken birçok kişiye dikiş atmıştım. Bölgeyi lidokainle uyuşturduğumda bile ağlayan yetişkin er-

*General Educational Development: Genel Denklik Diploması. *–y.h.n.*

kekler görmüştüm. İğne içeri girdiğinde Shane hafifçe yüzünü buruşturdu ama onun dışında gıkını çıkarmadı.

İlk dikişi atarken, "Eee? Evli değilsin, öyle mi?" diye sordu.

İğneyi tutan parmaklarım dondu. "*Pardon?*"

Tam omzunu silkecekken iğne hâlâ içeride olduğu için yapmamayı tercih etti. "Yüzüğün yok. Bazı adamların bekâr ve tatlı yeni pratisyen hemşireyi konuştuklarını duymuştum."

"Bu onları hiç ilgilendirmez."

"Hey, onlara evli olmadığını sen söylemiş olmalısın."

Elbette haklıydı. Dorothy'nin beni ilk uyardığı konu kişisel bilgilerimi paylaşmamam yönündeydi, oysa ben dikkatsiz davranmıştım. Dürüst olmak gerekirse bu adamların çoğu suçlu gibi durmuyordu. Daha çok zararsız ve yaşlı adamlardı.

"Bir de çocuğun varmış," diye ekledi.

İşte şimdi gerçekten midem bulanmaya başlamıştı. Ben *tam* bir aptaldım. Bir hasta bana çocuğum olup olmadığını sorduğunda ne yapmalıydım? *Seni ilgilendirmez* mi demeliydim? Evet, doğru cevap bu olmalıydı. Ama bütün gün ondan uzak olunca oğlumdan söz etmemek çok zordu. Bunu yaşayarak öğreniyordum.

"Her neyse, tebrikler," dedi Shane. Sesinde öfke yoktu ve bu içimi rahatlatmıştı. "Kaç yaşında?"

Bu soruyla irkildim. O da Tim gibi aptal değildi. Shane'e on yaşında bir oğlum olduğunu söylersem gerçeği anlardı. Ama Tim'in aksine onun gerçeği kendi başına bulması mümkün değildi. "Beş."

İğne derisine batarken yine hafifçe irkildi. "Hep çocuklarım olsun istemiştim. Sanırım bu asla olmayacak."

Cevap vermedim. Usulca yarasını dikmeye devam ettim.

"Yine burada yaşadığına inanamıyorum. Bir daha asla geri dönmezsin sanıyordum. Aileni ziyaret etmek dışında."

"Ailem bir araba kazasında öldü," deyiverdim. Ona daha fazla bilgi vermemeliydim ama bu ona söylediklerim arasında

en zararsız şeydi. Son on yılda Shane'in sebep olduklarından başka trajediler de yaşadığımı bilmesini istiyordum. Yaptığı şeyin varlığımın hepsini kaplamadığını...

Kaşları çatıldı. "Başın sağ olsun, Brooke."

"Teşekkürler," diye mırıldandım. "Ama zaten yakın değildik."

Ebeveynlerimle ilişkimin neden koptuğunu ona açıklayamazdım. Bir nedeni daha en başında onlara karşı gelip Shane'le çıkmamdı. Yalan söyleyip onun evine gitmemdi ki bu az kalsın hayatıma mal olacaktı. Ama asıl öfkelendikleri ve beni asla affetmedikleri konu hamile olduğumu öğrendiğimde bebeğimden vazgeçmememdi. Bunu yaptığıma pişman değildim fakat ebeveynlerim Josh'a karşı hep samimiyetsiz bir sevgi beslemişlerdi. Josh ailelerinin bir parçası olsa dahi hâlâ hata yaptığımı düşünüyorlardı. Çocuğum bir hata ve utanç kaynağıydı, bir canavarın çocuğuydu.

İşte bu yüzden onları hiç affetmemiştim. Sonunda da hayatımdan tamamen çıkarmıştım.

"Benim de annem birkaç yıl önce öldü," dedi Shane.

Bir dikiş daha attım. "Bunu duyduğuma üzüldüm."

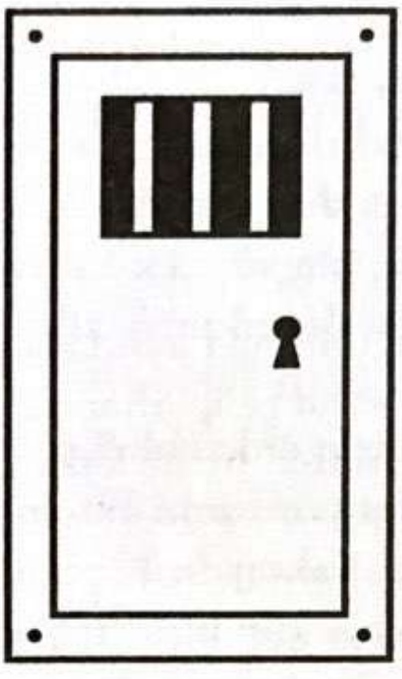
Samimiydim. Shane annesiyle çok yakındı. Babası çekip gittikten sonra sadece ikisi kalmıştı. Annesi de öldüğüne göre artık kimsesi kalmamış olmalıydı.

Bir süre bakışlarını benden ayırmadı. "O insanları öldürdüğüme inanarak vefat etti."

İğneyi tutan elim titredi, neredeyse batıramıyordum. *Ama sen zaten o insanları öldürdün.* Bunu yüksek sesle söylemek istedim fakat hiç de profesyonelce olmazdı. Zaten bir anlamı da yoktu. Tüm kanıtlara rağmen Shane o gece yaptıklarını hiç kabul etmemişti.

Ama bunun bir önemi yoktu. Shane suçluydu. O gece ben de *oradaydım.* Ona kalsa ben çoktan ölmüş olurdum.

Bunu asla unutamazdım. Ve onu asla affetmeyecektim.

DOKUZ

ON BİR YIL ÖNCE

Nelsonların yaşadığı çiftlik ana yoldan bir buçuk kilometre kadar uzaktaydı.

Toprak yol üzerindeydi. Yol o kadar kötüydü ki evin nerede olduğunu bilmeseniz yolu kaybedebilirdiniz. Shane ilkokuldayken okul servisinin çiftliğine giden o fazladan bir buçuk kilometrelik toprak yola girmediğini anlatmıştı. Her sabah servise yetişebilmek için o yolu yürümek zorunda kalıyordu. Öğleden sonra da aynı mesafeyi tekrar yürümesi gerekiyordu. Hem de yerde diz boyu kar olduğunda bile.

Shane bana bunu anlattığında kendimi suçlu hissetmiştim. Ne de olsa okul servisi kapımın önünde duruyordu. Sabahları evimden çıkıp otobüse sadece beş metre kadar yürüyor ve yine de bundan sızlanıyordum. Oysa Shane *bir buçuk kilometre* yürüyordu. Ama bunu bana kendimi kötü hissetmem için anlatmamıştı. Hayatıyla ilgili anlattığı sıradan bilgilerden biriydi sadece.

"Shane'in annesinin gittiğinden emin misin?" diye sordu Chelsea. Beetle'ın tekerleri toprak yolda kayıyordu. Yağmur henüz başlamadıysa da hafiften sis çökmüştü.

"Evet. Bana gittiğini söyleyen bir mesaj attı."

Bayan Nelson tatlı biriydi. Ne zaman evlerine gitsem bana ailemin Shane'e davranmayacağı kadar nazik davranırdı. Ama yine de altı gencin geceyi evinde geçirmesine izin verecek kadar tatlı olduğunu sanmıyordum. Özellikle de Brandon'ın alkol getireceği düşünülürse...

Shane'in yaşadığı çiftlik evinin çok daha iyi günleri olmuştu. Bir zamanlar parlak kırmızıyken şimdi bazı yerlerinin boyası dökülüp beyaza dönmüştü, bazı yerleri sadece tahtaydı. Pencere çerçeveleri de biraz eğri görünüyordu. Bu evi her kim inşa ettiyse parçaları düzgün şekilde bir araya getirmeyi beceremeyiş ama yine de elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışmış gibiydi.

Chelsea arabasını Shane'in Chevy'sinin arkasına park ederken çiftlik evinin kapısı açıldı. Shane kapıda belirdi, gözleri ışıldıyordu. Neşeyle elini salladı. "Hadi, yağmur başlamadan içeri girin!"

Sırt çantamı alıp arabadan indim ve kapıyı kapadım. Gökyüzüne baktım, bulutlar çoğalmıştı. Her an yağmur inebilirdi. Çantam omzumda, toprak yoldan ön kapıya yürüdüm. Kapıya varınca Shane çantama uzandı.

Sırıtarak, "Onu ben alayım, Brooke," dedi.

"Ah, ne centilmen ama!" diye atıldı Chelsea. Tim'e imalı bir bakış atmasıyla o da kolunu Kayla'ya uzattı. Kayla dev spor çantasını Tim'in kollarına bıraktı. Tanrı şahidim olsun bu kız bir aylık eşya getirmişti.

Eve girince sineklikli kapıyı arkamızdan kapadım. Shane'in bu kapıyı tamir ettiğini kendi gözlerimle görmüş olsam da sürekli menteşelerinden çıkıyor gibiydi. Sanırım kapıyı tamamen değiştirmeleri gerekiyordu ama Shane'in böyle bir parası yoktu. Bayan Nelson iki farklı asgari ücretli işte çalışıyordu ama yine de kirayı ödeyip yemek alabilmek için Shane'in pizzacıdan aldığı maaşa ihtiyaçları vardı.

Tam ön kapının kolunu çevirdiğim sırada Shane beni kendine çekip öptü. Her zamanki gibi âdeta eriyip bittim. Bu gece harika kokuyordu. Zaten her zaman harika kokardı ama bu gece bir başkaydı. Bu, arada sırada kullandığı tıraş losyonuydu.

"Tıraş losyonuna bayılıyorum," diye mırıldandım.

"Sandal ağacı."

Kaşlarımı çattım. "Sandal ağacı da ne?"

"Bilmiyorum. Sandaletleri yaptıkları ağaç mı?"

"Yani aslında ayak gibi mi kokuyorsun?"

Güldü. "Hey, o zaman sen de buna bayılan bir ucubesin..."

Shane beni yine öptü ama bu kez ondan uzaklaştığımda içimi bir huzursuzluk kapladı. Ensemde tuhaf bir karıncalanma hissettim. Sanki biri beni izliyordu.

Arkama döndüm. Tim odanın bir köşesinde dikilmiş, yüzünde anlamlandıramadığım bir ifadeyle bize bakıyordu. Göz göze gelince hemen başını çevirdi. İyi olmuştu çünkü Shane'in onun gözlerini dikip bizi izlediğini bilmesini istemiyordum.

"Tim'i de getirmişsin?" dedi.

Koyu renk gözlerinde beni kınayan bir bakış vardı. Tim Shane'den nefret ediyordu ama Shane de Tim'in hayranı sayılmazdı. Bunu değiştirmek zorundaydım.

Biraz savunmacı bir tavırla, "O iyi biri," dedim.

"Hımm."

"Chelsea ona eşlik etmesi için Kayla'yı da getirdi. Bilirsin işte..."

Shane bir süre sessiz kaldı. "Tamam," dedi. "Sorun değil. Ne de olsa üç yatak odamız var."

Derin bir oh çektim. Shane genellikle olayları büyütmezdi ama yine de belli olmazdı. Sonuçta onunla sadece üç aydır çıkıyordum. Karanlık tarafının ortaya çıkması için yeterince zaman geçmemişti. Ama şimdiye dek o tarafına şahit olmamıştım. Tim'in uğursuz uyarılarına rağmen.

"Selam, Reese!" Shane ona elini salladı. "Gelebilmene sevindim."

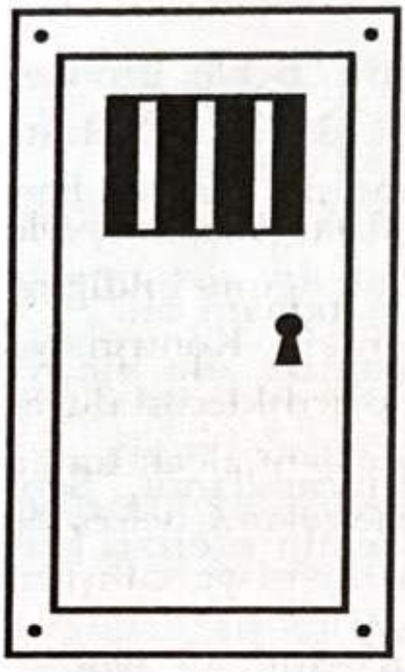
Shane, Tim'e doğru ilerlerken boynumdaki kar tanesi kolyeyle oynadım. Shane, Tim'in benim için önemli olduğunu bildiğinden çaba gösteriyordu ve bunu takdir ediyordum. Konuşmaya başladılar, gayet rahat görünüyorlardı. Ne söylediklerini duyamıyordum. Shane usulca konuşuyor, Tim de aynı alçak tonda karşılık veriyordu. Birkaç adım ötemizde çene çalan Chelsea'yle Kayla'nın gürültüsünden uzaklaşıp onları duymaya çalıştım ama işe yaramadı. Çok sessiz konuşuyorlardı.

Zaten ne konuştuklarının bir önemi yoktu. Kavga etmiyorlardı ve önemli olan da buydu.

Yanlarına gidip onlara katılmayı düşündüm ama ben daha harekete geçemeden mutfak kapısı gürültülü bir gıcırdamayla ardına dek açıldı. Brandon içeri dalmıştı. Bir elinde iki pizza kutusunu dengede tutmaya çalışıyor, diğerindeyse bir şişe votka taşıyordu.

"Eğlenmeye hazır mısınız?" diye bağırdı.

Shane, Brandon'ın sesiyle başını çevirdi. Onu yasa dışı bir şey yaparken yakalamışım gibi Tim'den uzaklaştı ve pizzayla votkanın yanına gitti. Ne konuştularsa artık bitmişti.

ON

GÜNÜMÜZ

Shane'in yarasının geri kalanına sessizce dikiş atıp işimi bitirdim. Bana başka soru sormadı, bunun için ona minnettardım. Ona hayatımdan hiç söz etmemeliydim. Bu bir hataydı. Onu yeniden görmek beni şaşkına çevirmişti. Sanki bir anda her şeyi yeniden hatırlamıştım. İlişkimiz boyunca yaşadığımız onca güzel şeyi ve sonundaki kötü şeyleri.

"Bitti." Son dikişi atıp alnındaki kanı temizledim. "Yeni gibi oldu."

"Evet..."

"Acı için bir şeye ihtiyacın var mı?"

Yüzünü buruşturdu. "Hayır, teşekkürler. Ağrı kesici istersem uyuşturucu peşinde olduğumu sanabilirler."

Haklıydı. Ne zaman bir mahkûm benden ağrı kesici istese kafamın içinde tehlike çanları çalıyordu. Ne de olsa benden önceki pratisyen hemşire uyuşturucu satmaktan yakalanmıştı. Öte yandan Shane'in alnında anestezi olmaksızın dikiş atılmış ciddi bir kesik vardı. Ağrı kesici almaması korkunç olurdu. Ama bu onun tercihiydi.

"Neyse, ben gidip Memur Hunt'ı çağırayım..."

"Bekle!" Shane'in sesi alçak ama telaşlıydı. "Bekle, Brooke. Sana söylemem gereken bir şey var." Kapıya göz attım. Hunt ihtiyacım olursa diye diğer tarafta bekliyordu. "Shane, ben yapamam..."

"Hayır. *Hayır.* Lütfen sadece beni dinle, tamam mı?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır, yapamam. Bu hiç iyi bir fikir değil."

"Sadece bilmeni istiyorum..." Sesi birden çatallandı. "Seni öldürmeye çalışan ben değildim, Brooke. Yemin ederim. Hayatım üzerine yemin ederim."

Masadan bir adım uzaklaştım. "Oradaydım. O sendin, biliyorum."

"*Bilmiyorsun.*" Dişlerini sıktı. "Ben bir şey yapmadım. O aşağılık Reese beni beyzbol sopasıyla bayılttı. Kendime geldiğimde polis beni sarsıyor ve tutuklandığımı söylüyordu."

"Shane!" diye kızdım. "Buna *hemen* bir son ver."

"Seni asla incitmezdim, Brooke." Bakışları içtendi, âşık olduğum o on yedi yaşındaki çocuğa o kadar çok benziyordu ki. "On yıldır sana bunu söyleyebilmeyi bekliyorum. Bana inanmak zorundasın. Ben asla öyle bir şey yapamam. Yapmam. Seni *seviyordum.*"

Sağ elimi yumruk yaptım. Buna nasıl cüret ederdi? Yüzüme karşı yalan söylemeye nasıl cüret ederdi? "Beni aptal mı sanıyorsun?" Bunu Hunt'ın duyamayacağı kadar alçak sesle söylemiştim.

"Brooke..."

Shane'in söyleyeceği her neyse Hunt'ın kapıyı tıklatmasıyla bölündü. Cevap vermemi beklemeden başını içeri uzattı. "İşiniz daha bitmedi mi?"

Güçlükle, "Evet," diyebildim. "Bitti."

Shane'in doğrulmasına yardım ettim. Şimdi de bilekleri zincirli hâlde masadan inmesi gerekiyordu. Dikkatli hareket etmeye çalışıyordu. Ona bakmakla yetinen Hunt dudak büktü.

"Acele et, pislik herif!" diye söylendi.

Gardiyana şaşkınlıkla baktım. Hunt'ın diğer mahkûmlara şefkat gösterdiği pek söylenemezdi ama yine de yeterince kibar davranırdı. İlk kez onlardan birine ağzı bozuk konuştuğunu görüyordum. Shane sonunda ayağa kalktığında Hunt onu gereğinden fazla bir sertlikle itekledi.

Hunt, Shane'den neden bu kadar nefret ediyordu? Shane bu kötü muameleyi hak edecek ne yapmış olabilirdi?

İkili odadan çıktı. Hunt'ın yanıp sönen floresan ışıklarıyla aydınlanmış koridorda Shane'i hücresine götürmesini izledim. Koridorun sonuna vardıklarında Shane başını çevirip bana baktı.

Elim boğazıma gitti. Bazen hâlâ geceleri ter içinde kâbuslardan uyanıyor ve boğazımı sıkıp nefesimi kesen kolyeyi hatırlıyordum. Uzun zaman olmuştu ama yine de dün olmuş gibi hissedebiliyordum. Altın kolyenin zincirinin boynuma batışını hissedebiliyordum. Shane'in burnumu gıdıklayan sandal ağacı kokulu tıraş losyonunu alabiliyordum ve sıcak nefesini ensemde hissedebiliyordum.

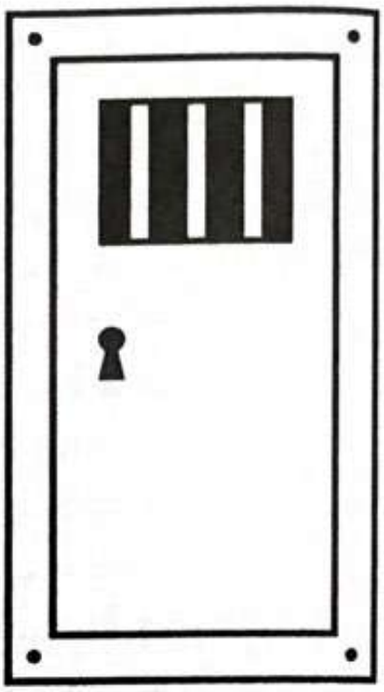
Yapamadığım tek bir şey vardı. Yüzünü göremiyordum.

Beni öldürmeye çalışan adamın yüzünü hiç görmedim. O gece elektrikler kesikti ve her yer karanlıktı. Ama Shane'i çok iyi tanıyordum. Vücudunun verdiği o hissi biliyordum. Kokusunu... O olduğunu biliyordum.

O olmalıydı.

Çünkü eğer beni öldürmeye çalışan o değilse çok korkunç bir hata yapmıştım.

ON BİR

Raker Cezaevi'nden eve dönerken yol boyunca Shane'i düşünmeden edemedim. Cezası verildikten sonra onu bir daha görmeyeceğime gerçekten inanmıştım. Tekrar suratından birkaç santim uzakta olacağımı hiç düşünmemiştim.

Muayeneden sonra Hunt bana Shane'in dosyasını getirmişti. Böylece ona suçluluk hissetmeden bakma fırsatı bulmuştum. Fazla bir şey yoktu, Shane'in genç ve sağlıklı olduğu düşünülürse bu normaldi. Notların çoğu diğer mahkûmların sebep olduğu yaralanmalarla ilgiliydi.

Son not benden önceki hemşire Elise tarafından yazılmıştı. Shane ona karın ağrısı şikâyetiyle gelmişti. Elise mide ekşimesi için bir ilaç yazmış, sonra da sayfanın altına "Manipülatif. Uyuşturucu peşinde" diye not düşmüştü. Hatta "manipülatif" kelimesinin altını çizmişti.

Bu yorumla aynı fikirde olup olmadığımdan emin değildim. Shane'e ağrı kesici önerdiğim hâlde almamıştı. Ama dosyasında o yazıları görmek beni huzursuz etmişti.

Tam arabayı park etmek üzereyken çantamdaki telefonum titredi. Araba kullanırken mesaj gelmişti. Çantamın içindeki

sayısız kâğıt mendilin arasında telefonumu bulmaya çalıştım. Çünkü küçük bir oğlunuz varsa kâğıt mendiller asla yeterli olmazdı.

Selam, ben Tim Reese. Numaranı ebeveyn rehberinden aldım. Umarım çok ürkütücü olmamıştır.

Her şeye rağmen gülümsedim. Tim pek çok şey olabilirdi ama ürkütücü olması mümkün değildi. Yalnız ebeveyn rehberine baktıysa Josh'ın anaokulunda olmadığını da görmüş olmalıydı. Ve ilginç bir şekilde hâlâ benimle görüşmek istiyordu.

Sadece biraz ürkütücü.

Hemen cevap yazdı:

Düşünüyordum da akşam kahve içmek gece uykumuzu kaçırmaktan başka işe yaramaz. Bu hafta bir akşam birer içki içmeye ne dersin?

İçki mi? Bu kahveden biraz daha ciddiydi. Daha çok randevu gibiydi. Peki, ben bunu istiyor muydum?

Hiçbir fikrim yoktu. Ama ihtiyacım olduğunda güvenebileceğim tek bir adam varsa o da Tim'di. İş dışında çok da sosyalleşmemiştim. Belki de bir seferliğine kendime eğlenme izni verebilirdim. Bunu hak etmemiş miydim?

Bakıcıyla görüşüp sana dönüş yapayım.

Bugün iş yerinde hissettiğim tüm o olumsuz duygular ve onca yıl sonra Shane'i görmenin yaşattığı şok (ayrıca dikişleri almak için onu bir hafta içinde yeniden görmek zorunda kala-

cağımı bilmek) Tim'le bir gece geçirmeyi düşünürken yavaşça silinip gitti. Onunla yeniden takılmak güzel olabilirdi. Büyürken Tim her zaman tüm dünyada en sevdiğim insan olmuştu.

Neredeyse on bir yıl önce onu kendimden uzaklaştırdığım için pişmandım. Ama başka seçeneğim yoktu.

Eve girdim ama Josh'a seslendiğimde bu sefer koşarak beni karşılamadı. Bunun iyiye işaret olduğunu düşünmek istedim. İlgi düşkünü olsaydı çok daha kötü olurdu. Okula başlayalı birkaç gün olmuştu ve şimdiden kendinden daha emin görünüyordu.

Mutfağa girdiğimde Margie'nin fırından o leziz ev yemeklerinden birini daha çıkardığını gördüm. Lazanyaya benziyordu. Mutfak tezgâhına koyduğunda âdeta fokurduyordu.

"Selam, Margie!" dedim. "Harika görünüyor. Yine de her akşam bize yemek yapmak zorunda değilsin."

"Ah, bunu seviyorum," diye karşılık verdi. "Çocuklarım büyürken onlara her akşam yemek yapardım. Ayrıca ev yemekleri kanseri önlüyor."

Bundan pek emin olmasam da onu bize yemek yapmaktan alıkoyacak tek kelime etmemeye kararlıydım. Bize yemek yaptığı için ona minnettardım.

"Baksana," dedim. "Bu hafta bir akşam Josh'a bakabilir misin? Bir arkadaşımla içki içeceğim. Çok uzun sürmez."

Margie'nin gözleri ışıldadı. "Bir arkadaş mı yoksa *bir adam* mı?"

Tanrım! Bu kadını işe alırken biraz işgüzar olabileceğini hissetmiştim. "Sadece arkadaş."

"Erkek bir arkadaş mı?"

"Evet..."

"O zaman bu bir randevu!" Ellerini çırptı. "Bu harika, Brooke! Senin gibi bekâr bir kadın biriyle çıkıyor *olmalı*."

"Randevu değil," dedim dişlerimi sıkarak. "Bir arkadaşla görüşeceğim. Eski bir arkadaş."

"Sen öyle diyorsan."

Margie'nin yuvarlak yüzündeki ukala ifadeden hoşlanmamıştım. "Randevu değil."

"Pekâlâ, neden değil?" Bana göz kırptı. "Çirkin mi? Bilirsin, çirkin erkekler yatakta çok iyi olurlar."

Aman Tanrım! "Margie..."

"Demek istediğim, biriyle çıkmanda sakınca yok. Bu konuda kendini kötü hissetmemelisin."

Her nasılsa hedefi on ikiden vurmuştu. Daha şimdiden annelik ve iş arasında kendimi parçalanmış hissetmeye başlamıştım. "Biriyle flört edersem Josh'a haksızlık edecekmişim gibi hissediyorum."

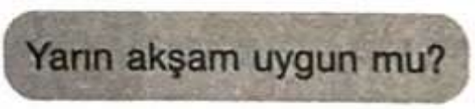
"Böyle düşünme," dedi. "Bir baba o çocuğun çok işine yarayabilir."

Yorumu karşısında tüylerim diken diken oldu. Söyledikleri canımı sıkmıştı. Her zaman Josh'a yetmeye çalışmıştım. Hem annesi hem de babası olmuştum. Ama parka gittiğimizde veya babasıyla oyun oynayan küçük bir çocukla karşılaştığında gözlerindeki o özlemi görebiliyordum.

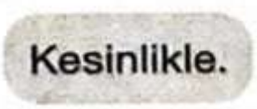
"Yarın senin için uygun mu?" diye sordum.

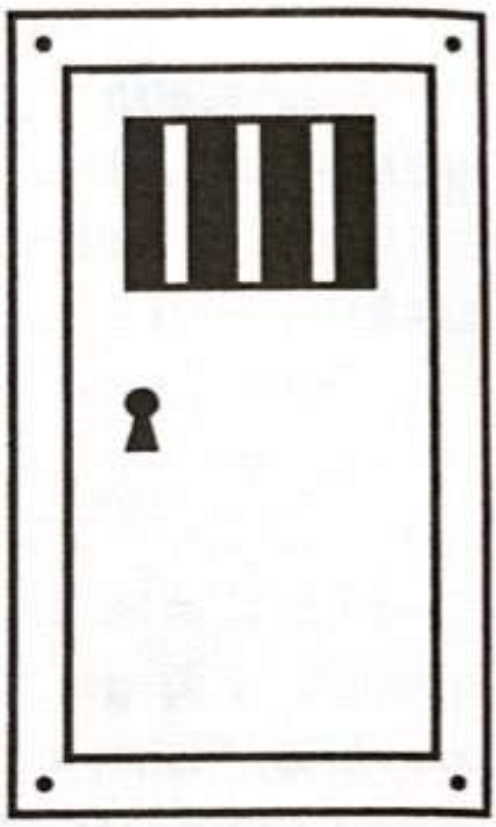
"Kesinlikle. İstediğin kadar da kalabilirsin. Biz Josh'la çikolatalı kurabiye yapacağız."

Bir yanım Tim'den kaçıp evde kalmak, Josh ve Margie'yle çikolatalı kurabiye yapmak istiyordu. Ama Margie haklıydı. Bir gece olsun eğlenmeyi hak ediyordum. Böylece Margie gider gitmez Tim'e mesaj attım:

Bir saniye sonra cevap verdi:

ON İKİ

ON BİR YIL ÖNCE

"Ben Hiç oyunu oynayacağız."

Pizza dilimlerini midemize indirdikten ve Brandon bize "tornavida" adında bir kokteyl hazırladıktan sonra Chelsea böyle demişti. Görünüşe göre bu kokteyl votka ve portakal suyu karışımıydı ve boya sökücü gibi tadı vardı.

Oturma odasında toplanmış, eski sehpanın etrafındaki kanepelere çiftler hâlinde oturuyorduk. Shane ve ben küçük iki kişilik koltuğa sıkışmıştık. Diğer herkes eski kanepedeydi, oturduklarında sağından solundan tüyler uçuşmuştu. Tim kolçağın yanındaydı ve Kayla o kadar dibindeydi ki kalçaları birbirine değiyordu. Chelsea'nin bacakları Brandon'ın kucağındaydı ve son derece samimi bir şekilde oturuyorlardı. Oysa Chelsea bana Brandon'ın onu aldatmasından bıktığını ve bir sonraki büyük oyundan sonra ondan ayrılacağını söylemişti.

"Ben Hiç de ne?" diye sordum.

Chelsea saflığım karşısında elini göğsüne götürdü. "Brooke, sen ciddi misin?"

Yanaklarımın kızarmasını görmezden gelmeye çalışarak omuz silktim. İçki ve partilemek konusunda arkadaşlarım ya

da erkek arkadaşım kadar deneyimli değildim. İkinci kez alkol alıyordum ve daha önce hiç sarhoş olmamıştım. Dürüst olmak gerekirse senenin başında *Tracy Gifford* adındaki o kız ölü bulunduktan sonra ailem neredeyse dışarı çıkmama bile izin vermemişti.

Chelsea, "Çok basit," diye açıklamaya başladı. "Daha önce hiç yapmadığım bir şey söylüyorum ve aranızda söylediğim şeyi *yapan* varsa içkisini içiyor. Örneğin, *Ben hiç matematikten yüz almadım,* dersem siz iki inek –beni ve Tim'i kastediyordu– içmek zorundasınız. Anladın mı?"

Brandon iri ellerinden birini Chelsea'nin bacağının kıvrımında gezdirdi. "Çok zor değil."

"Tabii," dedim. "Bana uyar." Yine de bu oyunun benim her konudaki deneyimsizliğimi ortaya çıkarmasından korkuyordum. Söyleyebileceğim en iyi şey sırlarımın olmamasıydı.

Şey, en azından çok fazla yoktu.

"Hey." Kayla telefonuna bakıyordu. "Telefonum çekmiyor, Shane. Neler oluyor?"

"Ah." Shane omzunun üzerinden pencereye baktı, bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. "Üzgünüm, telefon burada pek çekmez. Böyle bir fırtına olduğunda tamamen gider. Ama birini aramak istersen sabit hattımız var."

Kayla homurdandı ve sonra telefonunu sertçe sehpaya bıraktı. Ardından kendini hızla toparlayıp Tim'e tatlı tatlı gülümsedi. Artık dikkatini dağıtacak bir telefonu olmadığından tüm enerjisiyle ona odaklanabilirdi.

Nedense bu düşünce beni pek mutlu etmemişti.

Brandon ellerini ovuşturdu. "Önce ben. Ama daha önce hiç yapmadığım bir şey bulmak çok zor."

Tim'le göz göze geldik ve gözlerini devirdi. Kıkırdamamı bastırmak zorunda kaldım. Chelsea, Brandon'ın çekici olduğunu düşünüyordu ve futbol takımının önemli oyuncularından biriydi. Ama gerçek şu ki ona katlanamıyordum.

"Buldum!" Brandon içinde tornavida olan kâğıt bardağını kaldırdı. "Ben hiç... Terk edilmedim. Ne diyebilirim ki! Kızlar bana bayılıyor."

Chelsea ve Kayla buna içti. Tim ve benim bardaklarımız yerinde duruyordu. Shane benim ilk gerçek erkek arkadaşımdı, o yüzden daha önce terk edilmemiştim. Shane'e baktım, o da içkisini içmemişti. İlginçti... Bu oyunun erkek arkadaşım hakkında biraz daha bilgi edinmemi sağlayacağı kesindi.

Oyun yarı itiraflarımızla bir tur döndü. Kayla daha önce hiç çıplak yüzmemişti ama Chelsea (herhâlde Brandon'la olmalı) yüzmüştü. Shane daha önce hiçbir sınavda kopya çekmemişti ve diğerleri de aynı durumdaydı. Ben daha önce hiç sahte kimlik kullanmadığımı itiraf etmiştim ve Brandon buna içtenlikle içmişti. Shane de benim gibiydi ve bu beni biraz rahatlatmıştı. Belki de düşündüğüm kadar serseri değildi.

"Bir tane buldum." Chelsea'nin bardağının kenarını lekeleyen parlak dudaklarından şeytani bir gülüş geçti. "Ben hiç komşumu öpmedim."

Bunu söylerken bana ve Tim'e bakıyordu. Tim bana bakarak kaşlarını hafifçe kaldırdı. Ben de belli belirsiz başımı iki yana salladım. İkimiz de içmedik.

Chelsea somurttu. Alçak bir sesle, "Yalancılar!" dedi.

Haklıydı. Yalan söylüyorduk. Tim'le bir kez öpüşmüştük ama bu çok uzun zaman önceydi. Aslında o benim ilk öpücüğümdü. Ama *gerçek* bir öpücük değildi.

Liseden önceki yaz olmuştu. Tim'le benim odamda takılıyorduk ve ben hiç kimseyle öpüşmeden liseye başlayacak olmamla ilgili sızlanıyordum. Tim aynı durumda olduğunu itiraf edip parlak bir fikri olduğunu söylemişti.

Birbirimizin üzerinde pratik yapmalıyız!

Onu kardeşim gibi görüyordum ama bunda sakıncalı bir şey yoktu. O çok *tatlıydı*. Böylece fazla ısrar etmesine gerek kalmadan teklifini kabul etmiştim.

Birlikte pratik yapmaya karar vermiş olmamız iyiydi çünkü ilk öpücük son derece tuhaf olmuştu. Ellerimi ne yapacağımı bilememiştim. Gözlerim açık mı olmalıydı yoksa kapalı mı? Ayrıca burnumun ne tarafa gitmesi gerektiğini de bilmiyordum. Dudaklarımız birleşince dilimle ne yapacağımı da şaşırmıştım. Onun ağzına mı sokmalıydım? Bu tuhaf olurdu, öyle değil mi? Peki dil *olmadan* öpüşmek daha tuhaf olmaz mıydı? Sonunda nazikçe dilinin küçük bir kısmını dâhil eden Tim olmuştu. Ve alıştıktan sonra çok güzel gelmişti.

Yaklaşık yirmi dakika sonra öpüşme işini gerçekten de çözmeye başlamış gibiydik. Tabii ki annem tam da o sırada kapıyı çalmadan içeri dalmıştı. Böylece bir daha kapı kapalıyken odada yalnız kalmamıza izin verilmemişti. Hem de onlara sadece *pratik yaptığımızı* anlatmaya çalıştığımız hâlde!

Tim'le bu konuyu bir daha hiç konuşmadık. Hiç olmamış gibi davranmıştık. Ne de olsa *sadece* pratik yapıyorduk.

Küçük sırrımız hâlâ güvende olduğuna göre sıra Tim'deydi. Bir ara Kayla'nın elinin onun bacağına doğru kaydığını görmüştüm. Ama sonra ne olduğunu bilmiyordum çünkü artık orada değildi. Tim kâğıt bardağının içindeki turuncu içeceğe bakarak nasıl bir itirafta bulunacağını düşündü. Sonunda, "Ben hiç bir çocuğu hastanelik edecek kadar dövmedim," dedi.

Brandon kahkahalara boğuldu. Bardağını kaldırdı ve o iğrenç tornavidadan büyük bir yudum aldı. Sonra Shane'i dürttü. "Hadi iç, Nelson."

Shane yanımda âdeta büzülmüştü. O yavaşça kâğıt bardağını kaldırıp içerken Shane'e bakakaldım.

"Shane?"

Buna gerek olmadığı hâlde Brandon bir yudum daha aldı. "Büyütülecek bir şey değildi. Şu teknoloji maynağı Mark. Üstelik hak etmişti."

Tim tek kaşını kaldırdı. "*Hak etmiş* miydi?"

"Shane'in annesi hakkında konuştuğunu duyduk," dedi Brandon. "O tuhaf arkadaşlarına Shane'in annesinin *çekici* olduğunu söylüyordu. Annesinin çalıştığı marketten çok fazla alışveriş yapıyormuş, ne demek istediğimi anladın mı?"

Shane'e baktığımda gözlerinde öfke olduğunu gördüm ama tek kelime etmedi.

"Herif zaten tuhaf biri," diye devam etti Brandon. "Kızların soyunma odasını gözetlemeye falan çalışıyor."

Chelsea onun koluna vurdu. "Siz erkekler gerçekten pisliksiniz. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Shane'e bakmaktan kendimi alamıyordum. Gözlerindeki öfke sönmüş, başını öne eğmişti. Ortaokulda serseri bir tip olduğunu biliyordum ama futbol takımına girdikten sonra başını belaya sokmadığını umut etmiştim. Belki de Tim haklıydı. Belki de o bir *zorbaydı*.

"Ayrıca sadece bir kaburgası kırıldı," dedi Brandon. "Hastanede kalması bile gerekmedi."

"Ah, öyle mi?" diye karşılık verdi Tim. "Sadece bir kaburgası mı kırıldı?"

Dışarıda çakan şimşek Brandon'ın yüzünü aydınlatırken gözlerinde öfke parladı. Bardağını o kadar sertçe sehpaya koydu ki içkisi döküldü. "Sıradaki sen olmak ister misin, Reese?"

"Tanrı aşkına, *kapa çeneni*, Brandon!" diye gürledi Shane. Sonra bana döndü. "Aptalcaydı. Gerçekten aptalcaydı. Bir gün önce maçı kaybetmiştik ve onun annem hakkında söylediklerini duyunca... Demek istediğim, *annem*... Ben sadece... Dediğim gibi, aptallık ettik."

Tim'le göz göze geldik. Yüzündeki soru işaretlerini görebiliyordum. *Bu saçmalığa gerçekten inanıyor musun?* Başımı çevirmek zorunda kaldım.

Shane, "Brooke?" dedi.

"Sadece..." Kar tanesi kolyeme dokundum. Ne zaman gerilsem parmaklarım ona giderdi. "Bunu bir daha yapma."

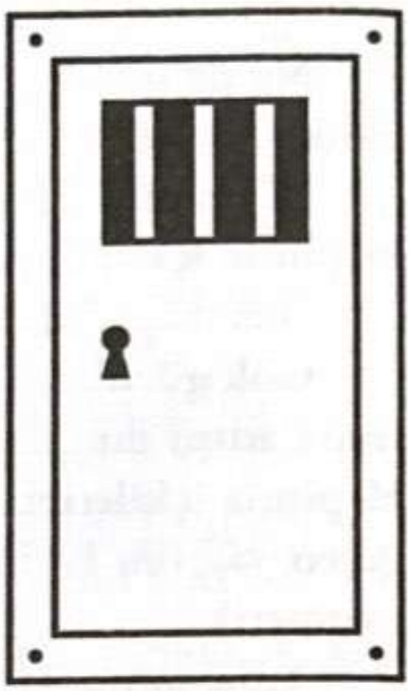
Ne de olsa üzgündü. Herkes lisede saçma sapan şeyler yapardı. Shane'in mükemmel olmasını bekleyemezdim.

"Tamam." Shane boğazını temizledi. "Sıra yine bende." Hepimiz içkilerimiz hazır hâlde ona döndük.

"Ben hiç..." dedi ve devam etti. "Tracy Gifford'la çıkmadım."

Gök gürültüsü odayı sarsarken Shane, Tim'e baktı. Aralarında adını tam olarak koyamadığım tuhaf bir bakışma oldu. Hepimiz içkilerimiz elimizde donup kalmıştık. Tracy Gifford geçen yaz ölü bulunan kızdı. Tabii ki hiçbirimiz onunla çıkmamıştık.

Ama sonra Tim bardağını kaldırdı ve içkisinden bir yudum aldı.

ON ÜÇ

GÜNÜMÜZ

Onca yıl sonra Tim Reese'le randevuya çıkacağıma inanamıyordum.

Hayır, düzeltiyorum: Bu bir randevu değildi. Sadece bir şeyler içecektik. Arkadaş olarak. Hem bence Tim'in kız arkadaşı vardı. Yani ne de olsa yakışıklı, çekici biriydi ve iyi bir işi vardı. Uygun bir eş adayıydı. Bekâr olması imkânsız gibi geliyordu.

Diğer yandan da öyle olduğunu hissediyordum.

Ayrı arabalarla gitmek istemiştim ama Tim neredeyse aynı blokta oturduğumuzu hatırlatmış ve "Çevreye zarar vermemek adına tek araba gitmeliyiz," demişti. Bu mantıklı öneriye karşı çıkamazdım. O kullanmak istediğinde de karşı çıkmadım.

İşte bu yüzden siyah bir dar kesim kot pantolon ve hoş bir bluzle evimin önünde Tim'in gelmesini bekliyordum. Lisedeyken de çok makyaj yapmazdım, şimdi de yapmıyordum. Sadece biraz göz kalemi ve biraz da ruj. Abartmak istemiyordum.

Beyaz bir Lincoln Continental evimin önünde durdu ve daha Tim'in arabasının bu olduğuna şaşıramadan direksiyonda ak saçlı bir kadın olduğunu fark ettim. Kadın arabadan inip

büyük gözlüğünü burnunun üzerine itti ve pembe takımını düzeltti.

"Brooke?" Sanki ona sarılacakmışım gibi kollarını açtı. "Brooke? Sen olduğuna inanamıyorum!"

Ona boş gözlerle baktım. "Merhaba?.."

"Benim, Estelle!" Parlak kırmızı dudaklarıyla bana gülümsedi. Makyaj konusunda benim kadar sade değildi. "Estelle Greenberg! Telefonda konuşmuştuk."

Yüzümü buruşturdum ve eve geri girebilmeyi diledim. Estelle Greenberg, Raker'ın en iyi emlakçılarından biriydi. Ailem vasiyetinde Estelle'in evlerini satması ve geliri bana vermesi için para ayırmıştı. Şehirdeyken Estelle beni aramış, evin satışıyla bizzat ilgileneceği ve istersem Raker'a adım atmama dahi gerek kalmayacağı konusunda güven vermişti.

Evi satmak yerine orada *yaşamak* istediğimi söylediğimdeyse büyük bir şok yaşamıştı.

"Ah, Brooke!" diye iç geçirdi. "Senin *şu kadarcık* hâlini hatırlıyorum."

Elini kalçasına koyarak anılarındaki boyutumu göstermeye çalıştı. Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum.

"Beni dinle, Brooke. Emlak piyasası çıldırmış durumda. Evin için nasıl bir fiyat aldığımı tahmin bile edemezdin. Şehirdeki rüya daireni satın almaya yetecek bir rakam. Hatta istersen Manhattan'da bile yaşayabilirsin."

Şakağımda bir damar atmaya başladı. "Teşekkür ederim ama ilgilenmiyorum."

"Bak, emlak balonu fazla dayanmaz. Akıllıca davranmalısın."

"Ben böyle iyiyim," dedim gergin bir sesle. "Gerçekten."

"Hem şu tozlu evle ne yapacaksın ki?"

Estelle kahverengi gözlerini bana dikip cevabımı bekledi. Pek de haksız sayılmazdı. Bu kasabadaki son anılarımın güzel olduğu da söylenemezdi. Ama *bir zamanlar* burada mutluydum.

Bir bakıma hayatımın en mutlu yıllarını bu evde geçirmiştim. O zamanlar genç ve kaygısızdım.

Belki de bir yanım, sırf ebevenylerim hamile kaldıktan sonra dönmeme asla izin vermediği için buraya geri gelmek isteyen isyankâr bir gençti.

"Bu *siktiğimin* evi benim, Estelle," diye tersledim. "*Sana* açıklama yapmak zorunda kalmadan onunla istediğimi yapabilirim."

Onunla bu şekilde konuşmama şaşıran Estelle takma kirpiklerini kırpıştırdı. *Şurasına* geldiğim zamanlar onunla böyle konuşmadığıma emindim.

Gerçek şu ki ailemin evi bana bırakmış olmasına şaşırmıştım. Aylık çeklerini tahsil edilmeden onlara geri göndermeye başladıktan sonra beni vasiyetlerinden çıkaracaklarını düşünmüştüm. Gerçi evlerini bırakabilecekleri başka biri de yoktu. Bu yüzden mecburen bana kalmıştı.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Lütfen beni bir daha rahatsız etme, Estelle."

Parlak rujlu dudakları açık kaldı, bir an için benimle tartışmaya gireceğinden emindim. Ama geri dönüp Lincoln'üne binmeyi tercih etti. Tim'in Prius'ı kapıya yanaşırken o hızla uzaklaştı. Derin bir nefes alarak tartışmamızın yarattığı gerginliği üzerimden atmaya çalıştım. Az da olsa işe yaradı.

Yolcu koltuğuna oturduğumda Tim, "Vay canına!" dedi. "Uzun zamandır böyle giyindiğini görmemiştim."

Kemerimi takarken yerimde huzursuzca kıpırdandım. "Özel bir şey giymedim ki."

"Tabii. Ben de giymedim."

Oysa giymişti. Üzerinde açık mavi bir gömlek vardı ve kravat da takmıştı. Küçükken onun tişört ve kot pantolon dışında başka bir şey giydiğini görmemiştim. Yine de yakışmıştı.

Onu içeri davet etmemiştim ve Tim de bu konuda hayal kırıklığına uğramış görünmüyordu. Josh'ın eve erkek getir-

meme nasıl tepki vereceğini bilmiyordum. Özellikle de bu erkek okulunun müdür yardımcısıysa... En azından hoş olmayan dedikodulara sebep olabilirdi.

"Nereye gidiyoruz?"

"Birkaç yıl önce açılan bir bar var, adı Shamrock. Sessiz bir yer, yemekleri de güzel. Ya da istersen sadece bira içebiliriz."

Başımı salladım. Tim'le son görüşmemizde ikimiz de yasal olarak içki içemeyecek kadar küçüktük. O dönüm noktasını çoktan geçmiştik.

"Josh okula alışabildi mi?" diye sordu.

"Sayılır. Yeni arkadaşlar ediniyor."

"Harika. Anaokulu çok zor bir geçiş ama başarılı olacağına eminim."

Donup kaldım. Tim'in okul kayıtlarına baktığında Josh'ın beşinci sınıfta olduğunu gördüğünü sanmıştım. Anlaşılan görmemişti. Hâlâ oğlumun beş yaşında olduğunu sanıyordu. Yani Josh'ın Shane'in oğlu olduğunu bilmiyordu.

Bunu ona söylemeyi gerçekten ama gerçekten istemiyordum. Henüz değil. Kırmızı ışıkta bana gülümseyerek bakarken değil.

Shamrock beş dakika uzaklıktaydı. Tim arabayı barın önündeki otoparka park etti. Kendim açtığım hâlde yanıma koşup kapımı tutmaya çalıştı. Bu bir randevu değildi ama o yine de kibar olmaya çalışıyordu ve bu çok tatlıydı. New York City'deki erkekler böyle değildi. Görünüşe göre görgü kuralları için taşraya gitmeliydiniz.

Bar tam da beklediğim gibiydi. Karanlıktı, sigara dumanı havada ince bir tabaka oluşturmuştu, etrafa bir sürü yapış yapış masa yayılmıştı. Arkada bir yere geçtiğimizde Tim'in sandalyemi çekmesine şaşırmadım.

"Hangi ara böyle centilmen oldun sen?" diye dalga geçtim.

"Eskiden değil miydim?"

"Hah!" diye güldüm. "Sandalyemi altımdan çekmezsen kendimi şanslı sayardım."

"Brooke!" Sahte bir dehşetle göğsünü tuttu. "Asla öyle bir şey yapmazdım. Tabii hak etmediysen!"

"Demek istediğim..." Masanın karşısından parıldayan mavi gözlerine baktım. "Bana bu şekilde davranmak zorunda değilsin. Birbirimizin bezli hâlini biliyoruz. Birbirimizi yeterince iyi tanıyoruz."

Tek kaşını kaldırdı. "Eskiden tanırdık. Artık... Pek sayılmaz."

Ben ne cevap vereceğimi bulamadan minyon bir garson kız siparişlerimizi almaya geldi. Üzerinde oldukça etkileyici memelerini sergileyen dar bir tişört vardı. Tanıdık gelmişti, aynı bu kasabadaki pek çok kişi gibi... Sanırım aynı lisede okumuştuk. Siparişimi verirken saçlarımı önüme düşürdüm ve beni hatırlayamayacağı kadar farklı görünmeyi umut ettim.

Ama kız gitmeden önce kırmızı tırnaklı elini Tim'in omzuna koyup, "Birazdan dönerim, Timmy," dedi.

Tim, "Teşekkürler, Kelli," diye karşılık verdi.

Kelli. Bir anda hatırlamıştım. Ben ve Chelsea gibi o da amigo takımındaydı ama bizden iki alt sınıftaydı. Tıpkı lisedeki gibi görünüyordu. Aynı sarı saçlar, aynı kalp şeklinde yüz ama daha iri memeler. Neyse ki bana bakmamıştı ve beni hatırlamamış gibiydi.

Aslında gözlerini Tim'e dikmişti. Ona son derece bariz biçimde bakmıştı ve gözlerindeki kıskançlık beni şaşırtmıştı. Tim'i yıllardır görmüyordum. Onun yanında kendimi özel hissetmeye hakkım yoktu.

Kelli siparişlerimizi getirmek üzere yanımızdan ayrıldıktan sonra Tim, "Biliyor musun, seni bulmaya çalıştım," dedi.

Bu itirafa tepki vermemeye çalıştım. "Gerçekten mi?"

"Ama seni bulmak gerçekten çok zordu." Gözlerime baktı. "Sosyal medyan yok, ha?"

Ailem olay olduğunda yaşımın küçük olmasından ötürü adımın haberlere düşmemesi için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Okuldayken bana küçük bir harçlık da vermişlerdi, garsonluk

işimle birlikte masraflarımı zar zor karşılayan ve geriye bir kuruş bile bırakmayan aylık çekler... Tek bir şartları vardı, asla sosyal medyada yer almayacaktım. Facebook yok, Twitter yok, Instagram yok. Bunu kabul etmek benim için zor değildi çünkü ben de sosyal medyada olmak istemiyordum. En son istediğim şey eski sınıf arkadaşlarımla karşılaşmaktı. *Selam Brooke, erkek arkadaşının seni nasıl öldürmeye çalıştığını hatırlıyor musun? Tanrım, ne iyi zamanlardı!*

"Üzgünüm," diye karşılık verdim. "Temkinli olmaya çalışıyordum."

"Biliyorum. Ama söz konusu olan bendim, Brooke. Sadece iyi olduğundan emin olmak istemiştim. Benimle iletişime geçebilirdin."

Dokuz aylık hamileydim ve hüküm giymiş bir katilin bebeğini doğurmak üzereydim. Eski arkadaşlarımla konuşmak gibi bir isteğim yoktu. Tim'le bile. Ama bunu ona açıklayamazdım. Bir kez daha, "Çok üzgünüm," dedim. "İyileşmek için zamana ihtiyacım vardı."

Cevabım üzerine düşünürken bir süre sessiz kaldı. "Haklısın."

Garson kız/eski amigo Kelli içkilerimizle geri geldi. Tim'in içkisini dikkatlice önüne bırakırken benimkini son derece özensiz bir şekilde bıraktı. Dikkatini yine Tim'e vermişti. "Bir şeyler yiyecek misin, Timmy?"

Tim başını kaldırıp kıza gülümsedi. "Henüz değil."

"Seni soğan halkalarıyla ikna edemez miyim?"

Tim başını iki yana salladı.

Kız ona göz kırptı. "Buffalo soslu kanat?"

"Hayır..."

"Kıvırcık patates?"

Tanrım! Menüdeki her şeyi tek tek sayacak mıydı? Neyse ki Tim'in kıvırcık patatesi de reddetmesiyle başka bir masaya yöneldi.

"Bizim lisedeydi, değil mi?"

Tim, iki kadın siparişlerine karar vermeye çalışırken ayağını sabırsızca yere vuran Kelli'ye baktı. "Evet. İyi bir hafızan var."

"Bence seninle flört ediyordu."

"Aslına bakarsan..." Tim sesini biraz alçalttı. "Birkaç kez çıktık."

Kaşlarım havaya kalktı. "Gerçekten mi?"

Omzunu silkti. "Önemli bir şey değildi. Sadece takıldık."

"Onu öptün mü?"

Barın loş ışığında yüzünün hafifçe pembeleşmesine güldüm. Çilleri kaybolmuştu ama Tim açık tenliydi ve ten rengi duygularını kolaylıkla ele veriyordu.

"O ve erkek arkadaşı *ara* vermişlerdi," diye açıkladı. "İki kez çıktık, sonra erkek arkadaşına geri döndü."

"Seni terk mi etti?"

"Beni terk etmedi. Sadece *iki* kez çıktık." Arkasına, Kelli'nin başka bir müşterinin siparişlerini aldığı yöne baktı. "Erkek arkadaşına geri dönmeseydi bile üçüncü kez buluşacağımızı sanmıyordum. Pek uyumlu bir çift değildik."

"Ah, anlıyorum. Bu kadar seçici olduğunu bilmiyordum, Reese."

"Ben seçici değilim!" Birasından bir yudum aldı ve üst dudağındaki köpüğü yaladı. "Sadece doğru insanı bekliyorum. Kelli tatlıydı ama aradığım o değildi. Bu kötü bir şey mi?"

"Hayır, değil."

Parmağını bardağının buğusunda gezdirdi. "Peki ya sen? Evlendin mi?"

"Hayır."

"Ah." Başıyla onayladı. "Yani Josh'ın babası..."

"Hayatımızda değil," diye ağzımdan kaçırdım. "*Hiç* olmadı."

Ayrıca cinayetten ömür boyu hapis cezası çekiyor.

İnsanlara yalnız olduğumu söylediğimde bana acıyan bakışlar atmalarına alışıktım. Ama Tim öyle bakmıyordu. Gözlerinde

farklı bir şey vardı ve ne olduğunu çözemiyordum. Sonunda, "Kulağa zor geliyor," dedi.

"Biz iyiyiz."

"Öyle olmadığınızı söylemedim."

"Dinle..." Cesaretimi toplayabilmek için içkimden bir yudum aldım. "Hayatımın şu an biraz karmaşık olduğunu bilmeni istiyorum ve ben şey aramıyorum... Yani, bilirsin, *herhangi bir şey*. Arkadaşlık dışında."

"Ah, güzel." Ağırlığıyla gıcırdayan sandalyesinde arkasına yaslandı. "Çünkü ben de tam olarak bunu arıyorum. Arkadaşlık!"

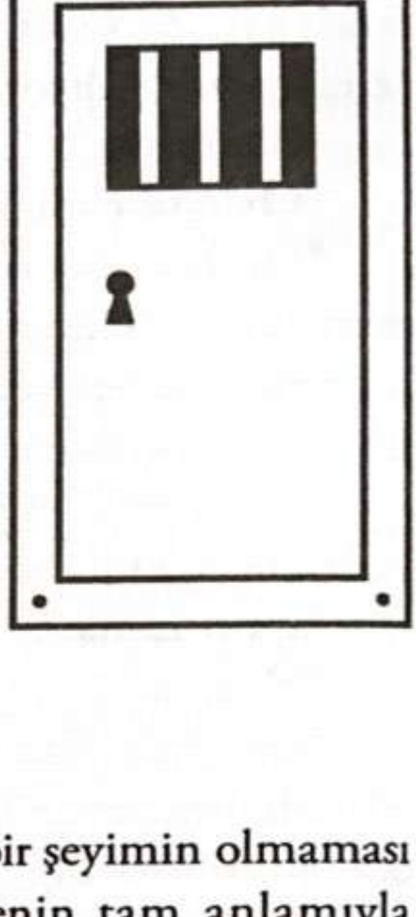
"İyi o zaman."

"Harika."

Bana gülümserken onu dikkatlice inceledim. Tim iyi bir adamdı, her zaman öyle olmuştu. Ona tek istediğimin arkadaşlık olduğunu söylediğimde beni daha fazlası için zorlamayacağına inanıyordum. İsteklerime saygı duyacaktı.

Ne de olsa on bir yıl önce hayatımı kurtaran oydu.

ON DÖRT

Cumartesi günü alışverişten başka yapacak bir şeyimin olmaması çok üzücüydü. Alışveriş yolculuğu kelimenin tam anlamıyla haftamın tek önemli olayıydı.

Alışverişe gitmek için beni ikna eden Josh olmuştu. Önce Lucky Charms mısır gevreğimizin bittiğini fark etmişti. Buzdolabının üzerindeki alışveriş listeme büyük harflerle bu eksiği yazmıştı. Dün gece de gevreğin bittiğini söylemişti. Bu sabah kendine Lucky Charms yerine bir kâse Cheerios gevrek doldururken yüzü son derece asıktı. Durmadan gevreğinde renkli marshmallow şekerlemeler olmasını dilediğini söylemişti. Sonra da alışveriş listesine bir kez daha yazmıştı.

Alışverişe evde bir bakıcı olmadan gidebileceğimi de söylemişti. Josh biraz daha özgür olabilmek için çabalıyordu ve dürüst olmak gerekirse ben marketteyken tek başına bir saat geçirebilecek kadar büyümüştü. İşte bu yüzden marketteydim, Lucky Charms alıyordum. Sanırım yumurta, peynir, ekmek ve diğer ihtiyaçlarımızı da alacaktım.

Tam marulları incelediğim sırada birinin beni izlediğini hissettim. Omzumun üzerinden bakınca gördüğüm yüz karşı-

sında şaşırdım. Bu Kelli'ydi. Geçen gece Shamrock'ta gördüğüm garson kız. Hayatım cehenneme dönüşmeden önce aynı amigo takımında olduğum kız.

Göz göze geldik. Artık onu görmezden gelmek çok daha kötü olurdu, ben de tereddütle el salladım.

Bana ters ters baktı. "Kim olduğunu biliyorum."

Donup kalmıştım, ne cevap vereceğimi bilemedim. Bu, beni Tim'le gördüğü akşamdan hatırladığı anlamına mı geliyordu? Yoksa beni geçmiş yıllardan mı hatırlıyordu? İlki olmasını diledim.

"Geçen akşam Tim'le içki içen kadınsın," dedi.

Derin bir nefes aldım. "Ah, evet."

Dudakları tiksintiyle büküldü. "Eee, nesin sen? *Kız arkadaşı* mı?"

Hemen, "Hayır!" diye atıldım. Bu kadına bir açıklama borçlu değildim ama Kelli o kırmızı ve uzun tırnaklarıyla gözlerimi oymadan önce marketten çıkmak istiyordum. "Tim'le sadece eski arkadaşız."

"Bana pek öyle görünmedi."

"Ama öyle." Omzumun üzerinden geriye bakıp güvenlik görevlisiyle göz göze gelmeye çalıştım. "İstediğin Tim'se tamamen senindir. Ama bana bir erkek arkadaşın olduğunu söyledi."

Kelli'nin yüzü öfkeden kıpkırmızı oldu. "Sana *benden mi söz* etti?"

Ah, Tanrım! "Hayır, öyle değil. Daha önce çıktığınızı ama senin artık bir erkek arkadaşın olduğunu söyledi. Hepsi bu!"

Kelli öfkeden deliye dönmüş görünüyordu. Genel tavrı buysa Tim'in onunla neden bir daha görüşmek istemediğini anlayabiliyordum. Elbette Tim'in yanında çok sevimli görünmüş olmalıydı. Çıkmaya başlasalar Kelli'nin bu yönünü Tim'den olabildiğince gizlemeye çalışacağından emindim.

"Biliyor musun? Tim Shamrock'a pek çok kız getirir. Sakın kendini özel sanma!"

Öyle miydi? Bu bilginin beni neden üzdüğünü anlayamamıştım. Belki de önceki gecenin eski bir arkadaşla içilen bir içkiden fazlası olmasını umut eden *bendim*. "Daha önce de söylediğim gibi, o bir randevu ya da başka bir şey değildi."

Kelli bana gözlerini kısarak baktı. Dudakları kıvrıldı. "Seni bir yerden tanıyor muyum? Tanıdık geliyorsun."

İfadesiz bir yüz takınmaya çalıştım. "Hayır, hiç sanmıyorum. Buraya daha yeni taşındım."

Kelli kim olduğumu anlamadan buradan sıvışmanın tam zamanıydı. Ama gözleri irileştiğinde artık çok geç olduğunu anladım.

"Sen o kızsın." Parmağını şıklattı. "Sen... Bridget bir şey! Sen Shane Nelson'ı hapse gönderen kızsın."

Tabii ki adımı yanlış söylemişti ama yakışıklı oyun kurucunun adını tam hatırlıyordu. Bir an için her şeyi inkâr etmeyi düşündüm ama bu nafile bir çaba olurdu. Beni tanımıştı. "O olay uzun zaman önceydi."

"Tam bir saçmalıktı." Bunu âdeta tükürür gibi söylemişti. "Shane'i *tanırdım*. O iyi bir çocuktu. O şeyleri yapmış olamaz."

Flört nesnesi olan Tim Reese'in Shane'in hapse gönderilmesinde benden daha etkili olduğunu ona söylemedim. Ama Tim'in günahı benimkinden daha affedilebilirdi çünkü o çok seksiydi.

Neyse, Shane'i savunmasına şaşırmamıştım. Bu benim için yeni bir şey değildi. Raker'da Shane'i iyi tanıyan ve ona karşı ifade verdiğim için bana öfkeli olan bir sürü insan vardı. Shane bir futbol yıldızıydı ve herkes onu severdi. Ben onun kız arkadaşıydım ve insanlar ona ihanet ettiğimi düşünmüştü. Başka nedenlerden ötürü terk etmek zorunda kalmasam bile Shane'e yaptıklarımdan sonra Raker'da kalamazdım.

Ama ifade vermek zorundaydım. O gece olanlarla ilgili gerçekleri anlatmak ve o canavarı sonsuza dek hapse tıkmak zorundaydım.

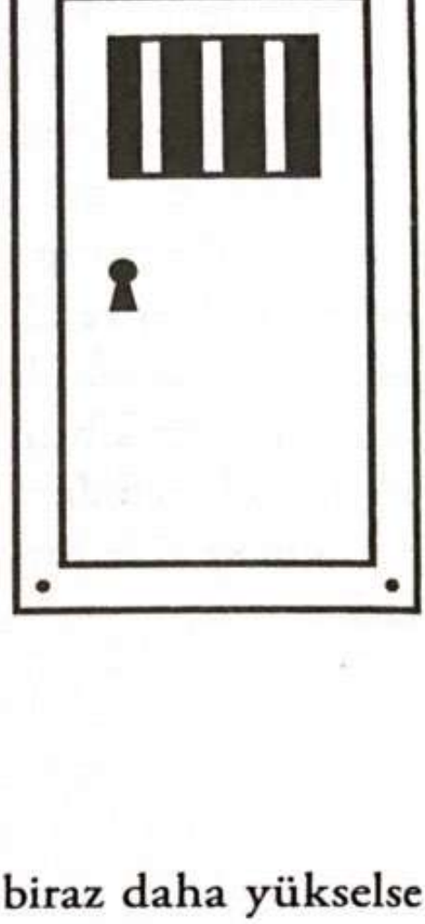
Usulca, "O gece orada değildin," dedim.

"Olmama gerek yok," diye karşılık verdi. "Sen her şeyi yanlış anladın. Shane masumdu."

"Hayır," dedim. "Değildi. İnan bana, değildi."

O daha cevap veremeden alışveriş arabamı çevirdim ve koridorun diğer tarafına doğru yürüdüm. Yaşadığım onca şeyden sonra ihtiyacım olan son şey bu manyak kızın diğer sorunlarıma ek olarak beni taciz etmesiydi. Koridorlarda hızla ilerleyip alışveriş listemden aklımda kalanları tamamladım.

Lucky Charms almayı unuttuğumu ancak arabaya binince fark ettim.

ON BEŞ

ON BİR YIL ÖNCE

"Sen Tracy Gifford'la mı çıktın?"

Kayla'nın sesi o kadar tiz çıkmıştı ki biraz daha yükselse onu sadece köpekler duyabilecekti. Ama onu suçlayamazdım çünkü ben de aynı şaşkınlığı yaşıyordum. Tim *Tracy Gifford*'la mı çıkmıştı? Bu nasıl olmuştu? Komşum hangi evrende ölü bir kızla çıkmış olabilirdi ki?

"İki kez." Tim kanepenin katları arasında kaybolmak istiyor gibi görünüyordu. "Hepsi bu. Önemli bir şey değildi."

"Önemli değil mi?" diye patladı Kayla. Kalçasının artık Tim'e değmediğini fark ettim. "Üzgünüm ama bu *çok* önemli bir şey!"

Tim olduğu yerde kıpırdandı. "Gerçekten değil."

Brandon'ın biçimli yüzü keyifle çarpıldı. Onu hep John Hughes filmlerindeki zengin ve yakışıklı çocuğa benzetirdim. "Seni hafife almışım, Reese. İyi iş. Peki onu yatağa attın mı?"

"Hayır!" Tim'in yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Söyledim ya, sadece iki kez çıktık."

"Tabii tabii," diye karşılık verdi Brandon.

"Tanrım." Tim elini terden yapışmaya başlayan saçlarının arasından geçirdi. "Size söylüyorum, önemli bir şey değildi.

Değildi. Kütüphanede tanıştık, sohbet ettik ve iki kez çıktık. Sonra telefonlarıma çıkmadı."

"Öldüğü için olabilir mi?" diye araya girdi Chelsea.

Herkes Tim'i soru yağmuruna tutmuştu ama ben tek kelime edemiyordum. Kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi. Peki, *Shane* bunu nereden biliyordu? Biliyor olmalıydı çünkü cümleyi kurarken gözlerini Tim'e dikmişti. Şimdi Shane'e göz ucuyla baktığımda olan biten her şeyi uzaktan ve gözlerinde neşe pırıltılarıyla izlediğini gördüm.

"Polis seni sorguladı mı?" diye sordu Kayla.

"*Hayır.*"

"Onunla çıktığını biliyorlar mıydı?" diye üsteledi Kayla.

"Hiçbir fikrim yok." Tim koltukta iyice büzülmüştü. "Bilsinler ya da bilmesinler, büyütülecek bir şey değildi. Tracy ölmeden bir ay önce sadece iki kez görüştük."

"Demek istediğin..." diye itiraz etti Chelsea, "öldürülmeden önce."

Tim bana acılı bir bakış attıysa da başımı çevirdim. Onu dünyadaki herkesten daha iyi tanıdığımı sanıyordum ama bu konudan habersizdim. Şoktan âdeta başım dönüyordu. Kafamı toparlayamıyordum.

Kayla, "Polise gitmelisin," dedi. "Onlara bildiklerini anlatmalısın."

Tim yüzünü buruşturdu. "Bir şey bilmiyorum ki. Onlara söyleyecek bir şeyim yok."

Bunun üzerine kanepeden kalkıp mutfağa gitti. Kapıyı iterek açıp gözden kayboldu.

Kayla, "Vay canına!" dedi. "Kimin aklına gelirdi ki..."

Onlar Tim'in yapmış olabileceği şey üzerine kafa yorarken orada daha fazla kalamazdım. Koltuktan kalktım ve Tim'in peşinden mutfağa gittim. Shane'in bakışlarını sırtımda hissedebiliyordum ama arkamı dönmedim.

Mutfak karanlıktı, Tim tezgâha yaslanmış, başını paslı lavaboya doğru eğmişti. Kendini kontrol altına almaya çalışıyor gibi görünüyordu. Onu daha önce de bu hâlde görmüştüm. On iki yıl önce köpeği Rusty'nin tüm bedenini kanser sardığında ve hayvanı uyutmak zorunda kaldıklarında da yüzünde bu ifade vardı.

"Hey," dedim.

Tim bana dönerken yüzü bir şimşekle aydınlandı. "Hey."

"Sen iyi misin?"

Kulakları sağır eden bir gök gürültüsü odayı sarstı. "Sana Tracy'yle çıktığımı söylemediğim için özür dilerim."

"Neden söylemedin?"

Yüzünü ovuşturdu. "Korktum. Yazın başında çıktık ve bir ay sonra onu ölü buldular. Onunla çıkan son çocuğun ben olabileceğimi düşündüm. Bunun... benim için hiç de iyi görünmeyeceğini fark ettim. Ayrıca işe yarayabilecek bir şey de bilmiyordum."

Kulağa mantıklı geliyordu ama yine de insanın içinde huzursuz bir duygu bırakmıyor değildi. Tim tamamen masumsa neden bildiklerini polise anlatmamıştı? Neden saklamıştı?

"Öğrendiğimde kendimi berbat hissettim." Başını eğdi. "Tracy'yle işler yürümemişti ama yine de ölmeyi hak etmiyordu. O iyi bir kızdı. Çok üzülmüştüm."

"Tabii," diyebildim güçlükle. "Eminim..."

"Shane'in bunu nereden öğrendiğini bilmiyorum." Yüzü karardı. "Beni kötü göstermek için orada öylece durup doğru ânı beklediğine inanamıyorum."

Kaşlarımı çattım. "Niyetinin bu olduğunu sanmıyorum."

"Ah, öyle mi?" diye tersledi Tim. "Brooke, ben kızın biriyle birkaç kez çıkmış olabilirim. Ama Shane o çocuğu gerçekten dövdü. Hem de hiç *sebep yokken.* Onu *hastanelik* etti. Böyle biriyle birlikte olmak istediğine emin misin?"

Sözleriyle irkildim. "Pişman olduğunu söyledi."

"Saçmalık!" Tim'in sesi diğerlerinin duyabileceği kadar yükselmeye başlamıştı ve bu beni endişelendiriyordu. "Shane Nelson bir zorba ve pisliğin teki. Tek pişmanlığı senin bunu öğrenmiş olman çünkü seninle yatmak istiyor."

Yüzüm yanmaya başladı. Evet, Tim, Shane'den nefret ediyordu ama bana söylediklerine inanamıyordum. "Bu doğru değil. Ayrıca böyle konuşmaya hakkın yok."

Bir süre birbirimize dik dik baktık. Gözümün altındaki bir kas atıyordu. İlk önce Tim pes etti.

"Özür dilerim." Derin bir nefes aldı. "Özür dilerim, Brooke. Haklısın. Öyle söylememeliydim."

"Kesinlikle!"

"Sadece senin için endişeleniyorum." Gözlerindeki korkunun gerçek olduğunu görebiliyordum. Tim'i bunu görebilecek kadar iyi tanıyordum. "Shane'le birlikte olman beni endişelendiriyor. Bunun güvenli olduğunu sanmıyorum."

"Güvenli mi?" Ben Tim'in sadece Shane'in kalbimi kırmasından korktuğunu sanıyordum. "Sen neden söz ediyorsun?"

"Dinle beni, Brooke." Sesini alçalttı. "Shane..."

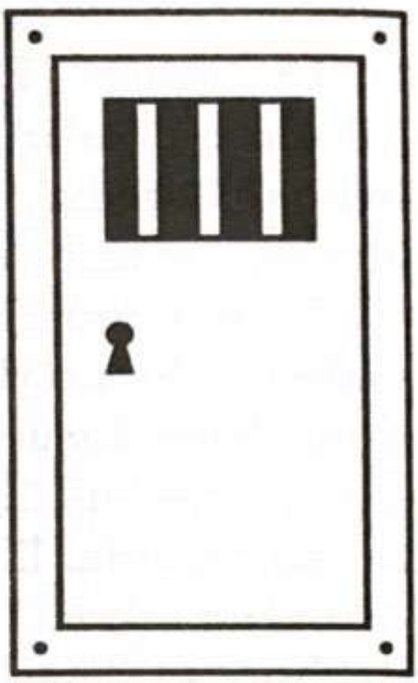
Tim cümlesini bitiremeden mutfak kapısı ardına kadar açıldı. Shane orada dikilmiş, her zamankinden daha seksi bir hâlde duruyordu. Koyu renk saçları hafifçe dağılmıştı ve yüzünde muzip bir gülümseme vardı. "Hey, Brooke," diye seslendi. "Geliyor musun?"

Aynı şeyi Tim'e sormadığını fark etmemek mümkün değildi.

"Evet," dedim. Tim'e döndüm. "Geliyor musun?"

Tim yüzünü buruşturdu. Shane mutfağa girmeden önce bana önemli bir şey söylemek üzereydi ama artık bunu yapamazdı. Gerçek şuydu ki söyleyeceklerini duymak istemiyordum. Tim ve Shane kendi aralarında küçük, aptal bir çekişme yaşayabilirlerdi ama bu benim sorunum değildi. Tim bunu kendi başına aşmak zorundaydı.

"Tamam," dedi sonunda. "Hadi gidelim."

ON ALTI

GÜNÜMÜZ

Bugün Shane Nelson'ın alnındaki dikişleri almam gerekiyordu.

Bütün gece bunu düşünüp yatağımda bir o yana bir bu yana dönmüştüm. Rüyamda yine çiftlik evindeydim. Kolye boynumu sıkıyor, sandal ağacı kokusu burnuma doluyordu. Sonra bir gök gürültüsü ve arka planda anlayamadığım başka bir ses duydum, ardından...

Uyandım.

Üçüncü kez ter içinde uyanınca uyumaktan vazgeçtim. Kalkıp kendime bir fincan kahve yaptım. Saat sabahın dördüydü ve şimdiden tükenmiş hissediyordum. Aslında bu iyi bir şeydi. Bitik hâlde olursam Shane geldiğinde daha az panik olabilirdim.

Öğleden sonra iki sularında Memur Hunt, Shane'i uzun koridordan muayane odasının önündeki bekleme alanına getirdi. Shane oturdu, el ve ayak bilekleri yine zincirliydi. Ondan önce iki adam daha vardı. Tabii ki Shane'in orada oturduğunu fark ettikten sonra düzgün düşenemez olmuştum. Mahkûmlara beş saniye önce ne dediklerini sorup duruyordum.

Sıra Shane'e geldiğinde Hunt onu kolundan tutup sertçe sandalyesinden kaldırdı. Shane'in ayakta durabilmek için yardıma

ihtiyacı vardı. Ne de olsa elleri ve ayakları zincirliydi. Ama Hunt yine olması gerektiğinden çok daha sert davranıyordu. Hem neden her seferinde onu zincirliyordu ki? Geçen sefer kavgadan ötürü öyle yaptığını düşünmüştüm ama şimdi yine zincirliydi.

Gerçekten de Shane'in o kadar tehlikeli olduğunu mu düşünüyorlardı? Son günlerde onun gibi zincirli tek bir mahkûm görmüştüm, alaycı bir gülüşü vardı ve yüzünün her yeri nefret saçan dövmelerle doluydu.

Ah, ne diyordum ben? Shane *tabii ki* tehlikeliydi. Bunu herkesten daha iyi biliyor olmalıydım.

Öte yandan muayene odasına girip güçlükle masaya tırmanmaya çalışırken hiç de tehlikeli görünmüyordu, aksine yüzünde acılı bir ifade vardı. Kayınca benden özür diledi. "Çok yavaş olduğum için üzgünüm. Böyle zincirliyken bir şey yapmak çok zor."

Hak ettin. Kelimeler dilimin ucuna kadar geldi ama bir şey söylemedim. Hiç de profesyonel olmazdı. Onun yerine, "Hadi şu işi bitirelim," diye mırıldandım.

Shane muayene masasında dengesini bulmaya çalışıyordu ve bir kez daha ona yardım etmek zorunda kaldım. Bana minnetle gülümsedi. Aynı eski Shane gibiydi. Yanaklarım ısındı ve başımı çevirdim.

"Teşekkürler, Brooke," dedi. "Minnettarım."

"Hı hı."

"Tamam, hadi şunu halledelim."

Elleri zincirliyken burnunu kaşımaya çalışmasını izledim. Sonunda geçen haftadan beri zihnimi kurcalayan o soruyu sordum: "Sana bunu neden yapıyorlar?"

Shane kaşlarını kaldırdı. "Neyi?"

Başımla bileğindeki zincirleri işaret ettim. "Diğerleri hiç bu şekilde kelepçelenmiyor. Onların da senin kadar kötü olduğuna eminim."

Çarpık bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Ah, ben en *kötüleriyim.*"

Ona bakakaldım.

"Öyle düşünmüyor musun yani?" Parmaklarını hâki hapishane tulumuna bastırdı. "Benim bir canavar olduğumu? Tüm bunları hak ettiğimi?"

Kahverengi gözlerini benimkilerden ayırmıyordu. Bu sefer gözlerimi kaçırmadım. "Tamam. Cevap verme. Haklısın."

Shane'in sevimsizce homurdanmasını beklerken sadece omuzları düştü. Bizi gardiyandan ayıran kapalı kapıyı işaret etti. "Neden her seferinde zincirlendiğimi bilmek mi istiyorsun? Çünkü o benden nefret ediyor."

"Kim?"

"Hunt. Benden ölesiye nefret ediyor."

"Peki ama neden?"

Omuz silkti. "Kim bilir? Belki de ona birini hatırlatıyorumdur. Bazen insanlar nedensizce birbirlerinden hoşlanmazlar. Ama bir mahkûmsan ve senden hoşlanmayan adam da bir hapishane memuruysa berbat oluyor. Hayatını cehenneme çeviriyor. Demek istediğim, işleri benim için gerçekten korkunç hâle getirebilecek gücü var."

Umarım öyle yapıyordur. Bunu dile getirmeyi düşündüm ama ne anlamı vardı ki? Bir zamanlar Shane'in yüzüne tükürmek istiyordum fakat yıllar içimdeki öfkeyi alıp götürmüştü. Sonuçta Shane hapisteydi. Yaptığı o korkunç şeylerin bedelini ödüyordu. Her ne olduysa artık geçmişte kalmıştı.

Shane'in yaptıklarının bedelini ödemesini istemiştim ve dileğim kabul olmuştu. Buraya tıkılmıştı ve her gün onun bir pislik olduğunu düşünen bir avuç gardiyanın insafına kalmış durumdaydı. Dayak yiyor ve bu konuda hiçbir şey yapamıyordu. Çünkü aksi hâlde bir dahaki sefere işler kötüleşebilirdi. Her gece bir hücrede uyuyordu.

Hayatı cehennemden farksızdı.

Ben dikiş alma kitini açarken Shane bana, "Eee, sen nasılsın? diye sordu.

"İyiyim." *Bu adamla sohbete etme.*

"Burada çalışmayı sevdin mi?"

"Evet." Bu doğruydu. Her ne kadar mahkûmlardan hâlâ birazcık korkuyor olsam ve topuklu ayakkabılarımı özlesem de burada çalışmayı seviyordum. Ayrıca Shane'in varlığının gözümü korkutmadığını bilmesini de istiyordum. "Mahkûmlar iyi."

"Evet. *Sana karşı.*"

Shane'e cesaret edebildiğim kadar yaklaştım. Başka şansım yoktu, birinin dikişlerini alırken ona olabildiğince yaklaşmanız gerekiyordu. "Sana iyi davranmıyorlar mı?"

"Alnımdaki dikişleri *görüyor* musun?"

Cımbızla ilk dikişi tutup çektim. "Çitlere çarptığını sanıyordum."

"Ah, evet."

İkinci dikişi çektim. "Benim oğlum da geçen yıl çok zorbalık gördü. Gerçekten zordu. Çocuklar gözünü bile morarttı."

Shane gözlerini kırpıştırdı. "*Anaokulunda* gözünü mü morarttılar?"

Bir an ne diyeceğimi bilemedim. Ona bunu neden söylediğimi de bilmiyordum. Beş dakika önce bu adamla herhangi özel bir bilgimi paylaşmayacağıma yemin etmiştim. Özellikle de oğlumla ilgili.

Bizim oğlumuzla.

Gerçeği bilseydi Shane ne derdi? O korkunç geceden birkaç hafta sonra kusmaya başladığımı bilseydi... Mide virüsü olmasını umut etmiştim ama iyileşmeyince gidip bir gebelik testi almıştım. Test çubuğunda iki mavi çizgi gördüğümde dünya başıma yıkılmıştı.

Aileme söylemek zorundaydım. Kürtaj yaptırmam için çok üstüme gelmişlerdi ama yapamazdım. Hemfikir olduğumuz tek şey Shane'in bundan asla haberi olmayacağıydı. Shane'in mahkemesinde giyeceğim giysileri dikkatle seçmiştik, böylece

kimse büyüyen karnımı göremeyecekti. Mahkeme bittikten sonra Raker'dan ayrılmış, bir daha da geri dönmemiştim.

Şimdiye dek.

Shane bana merakla bakıyordu. Durumu düzeltmek için bir şey söylemek zorundaydım. Gülümseyip omuz silktim. "Çocuklar artık eskisinden daha kaba."

"Sanırım öyle."

Sonraki birkaç dikişi sessizlik içinde aldım. Ona doğru son kez uzandığımda bakışlarının aşağıya kaydığını fark ettim. Nereye baktığını görmek için bakışlarımı indirdiğimde...

Aman Tanrım!

Gömleğimin önü, dekoltemi harika şekilde görmesini sağlayacak kadar açıktı. Ve o da bu fırsatı değerlendirmişti. Yüksek sesle boğazımı temizledim.

Shane bakışlarını memelerimden uzaklaştırdı. "Kahretsin! Özür dilerim."

Bana bu şekilde bakan ilk mahkûm o değildi ama ilk özür dileyen oydu. Sert bir sesle, "Bir daha olmasın," dedim.

"Ben sadece..." Gitgide kızaran boynunu kaşıdı. "Burada pek şey yok, bilirsin işte, *kadın.* Ve ben hiç..."

Son dikişi de aldıktan sonra doğruldum. Ne demek istediğini anlamıştım. Bir daha asla bir kadınla birlikte olamayacaktı. Asla. Hayatının sonuna dek.

"Gerçekten üzgünüm," diye tekrarladı. "Büyük bir kabalıktı ve... Kendimi kontrol etmeliydim."

Hayır, asıl on bir yıl önce kendini kontrol etmeliydi. Öyle yapsaydı şimdi burada olmazdı. Eldivenli ellerimi yaranın üzerinde gezdirirken ikinci özrünü duymazdan geldim. "İyi görünüyor. İz kalacaktır ama umarım çok kötü olmaz."

"Umurumda değil ama teşekkürler." Tereddüt etti. "Ayrıca geçen sefer söylediklerim için üzgünüm. O geceyle ilgili..."

Ellerimi belime koydum. "Yani yaptığını itiraf ediyorsun."

"Hayır, ben kimseyi öldürmedim. Ama hatalı olduğunu duymak istememeni anlıyorum."

Kendini o kadar önemsiyordu ki aslında laf olsun diye özür diliyordu. Bunu yapmasının asıl sebebi konuyu daha fazla konuşmak istemesiydi. Elise'in Shane'in dosyasında altını çizdiği kelimeyi hatırladım:

Manipülatif

"Ben de *oradaydım,* Shane." İçinde dikişlerin olduğu tepsiyi çöpe attım, makasla cımbızı keskin aletlerin olduğu kutuya koydum. "Ne olduğunu biliyorum."

"Bilmediğin ortada. Hiçbir şey göremediğini kendin söylemiştin."

Eldivenlerimi gürültülü bir biçimde çıkardım. "Sen yapmadıysan kim yaptı?"

"Kim olduğunu biliyorsun, Brooke."

Başımı hayır anlamında iki yana salladım.

"Reese'di." Dikkatimi çektiği için şimdi gözleri irileşmişti. "O olmalı. Bir tek o..."

Bu, Shane'in Tim'i ilk suçlayışı değildi. Yıllar önce savunmasının en önemli noktası buydu. Ama jüriyi ikna edememişti ve beni de ikna edemeyecekti. Beni aptal mı sanıyordu?

"Kes şunu, Shane!" diye homurdandım.

"Hayır, lütfen, Brooke. İnanmak zorundasın..."

"Yeter!"

Sesimin yükselmesiyle Memur Hunt saldırmaya hazır hâlde odaya daldı. Hemen yanıma geldi, kaşları çatıktı. Kollarının altında yuvarlak ter izleri oluşmuştu. "Ne oluyor? Bir sorun mu var?"

Shane dudaklarını birbirine bastırdı. Ben de başımı iki yana salladım. Hunt'ın Shane'le ortak geçmişimizi bilmesini istemiyordum. "Hayır, her şey yolunda."

Hunt, Shane'e gözlerini kısarak baktı. "İşin bitti mi?"

Gergin bir sesle, "Evet, bitti," dedim. "Onu götürebilirsin."

Hunt başıyla onayladı. "Harika, hadi gidelim."

Az sonra olacakları görebiliyordum. Hunt masadan kalkması için Shane'i kolundan kavradı. Ama aşağıya inmesi için bir basamak vardı ve elleriyle ayakları zincirli olduğundan Shane dengesini koruyamadı. Masadan düştü ve mide bulandırıcı bir gümbürtüyle kafasını benim masamın yan tarafına çarptı.

Hemen atıldım ve yerde yatan Shane'in yanına diz çöktüm. Shane'in gözleri yarı açıktı ve inliyordu. Başı dönüyordu ve saç çizgisinin hemen altında gittikçe şişen bir yumru vardı.

Daha önce futbol sahasındaki antrenman sırasında da benzer bir şey olmuştu. Shane acımasız bir mücadeleyle yere serildiğinde arkadaşım Chelsea'yle kenardaydım. Tıpkı şimdi olduğu gibi, bedeni yerle temas ettiğinde mide bulandırıcı bir çatırtı duyulmuştu. İyi olup olmadığını görmek için sahaya koşarken kalbim göğsümde deli gibi atıyordu. Kötü yaralanmış olmasından o kadar korkmuştum ki elimi onun eline koyduğumda gözlerini açmasıyla yaşadığım rahatlamayı hâlâ hatırlıyorum.

Shane Nelson'a âşık olmaya başladığımı ilk o zaman fark etmiştim.

Hunt'a, "Senin derdin ne?" diye bağırdım.

Hunt mahkûmlardan birine beyin sarsıntısı yaşattığı için zerre endişeli görünmüyordu.

"Rahat ol! Sadece kazaydı."

Shane'in yüzüne baktım. Aynı futbol sahasındaki gibi göz kapakları titriyordu. "Shane, iyi misin?"

"İyiyim," diye mırıldandı.

Hunt, "Nelson güçlüdür," dedi. "İyi olacaktır."

Tam da bu durumun daha rahatsız edici bir hâl alamayacağını düşünürken koridordan gelen ayak seslerini duydum. Bir saniye sonra Dorothy başını içeri uzattı. Gözlüğü yine burnunun üstündeydi, bize suçlayıcı bir ifadeyle baktı.

"Ne bu şamata?" Neler olduğunu öğrenmek istiyordu.

Shane güçlükle doğrulmaya çalıştı ama başını çarpmış olmanın etkisiyle ve zincirler nedeniyle zorlanıyordu. Doğrulup Dorothy'nin gözlerinin içine baktım. "Memur Hunt Bay Nelson'ın düşmesine sebep oldu ve sonuç olarak Bay Nelson ciddi bir kafa darbesi aldı. Beyin sarsıntısı geçiriyor. Bu gece gözlem amaçlı revirdeki yataklardan birinde kalmasını istiyorum."

Hunt ilk kez olanları önemsiyormuş gibi bakıyordu. "Dorothy, bu doğru değil. Ben mahkûmun ayağa kalmasına yardım ediyordum ama o takılıp düştü. Asla kasıtlı değildi."

Dorothy mavi gözleriyle Hunt'ı baştan ayağa süzdü. Sonra odaya baktı ve durumun tamamını değerlendirmeye çalıştı. Nefesimi tuttum çünkü bu kadının mahkûmların tarafını tutmadığını biliyordum.

Sert bir sesle, "Marcus," dedi. "Nelson neden tıbbi randevuları için zincirleniyor? O risk teşkil etmiyor ki."

"Ben ettiğine inanıyorum," diye karşılık verdi Hunt.

"*Neye* dayanarak?"

Hunt'ın buna verebileceği bir cevabı yoktu ve bu az da olsa içimi rahatlatmıştı. Dorothy kollarını göğsünde birleştirip ikimize birden kaşlarını çatarak baktı. Oysa ben yanlış bir şey yapmamıştım.

"Derhâl mahkûmun zincirlerini çıkarmanı istiyorum, Marcus," dedi. "Brooke, bu gece onu revire al. İkiniz bunu halledebilir misiniz yoksa burada kalıp size göz kulak olmam gerekiyor mu?"

Hunt'la birbirimize baktık. Yüzündeki ifadeye bakılırsa beni de yere, Shane'in yanına devirmek istiyordu. Neyse ki Raker Cezaevi'ndeki mahkûmlardan biri değildim. "Biz hallederiz," diye homurdandı.

"Güzel."

Hunt, Shane'in el ve ayak bileklerindeki zincirleri açmak için anahtarı çıkarırken ben de Shane'in doğrulmasına yardım ettim. Hunt kilidi açmadan önce bir saniye kadar tereddüt edip

bana doğru bir bakış attı. Anahtarı kilide sokmasını izlerken ellerim boynuma gitti. Shane'le en son yalnız kaldığımda beni boğmaya kalkışmıştı. Birden ellerinin serbest olacağı fikri beni o kadar da heyecanlandırmamaya başladı.

Ama bir şey olmadı. Kelepçeleri çıkınca Shane bileklerini ovuşturdu, rahatlamışa benziyordu. Beni boğmaya çalışmadı. Yerden kalkmaya bile çalışmadı. Bilincini güçlükle açık tutabiliyor gibiydi.

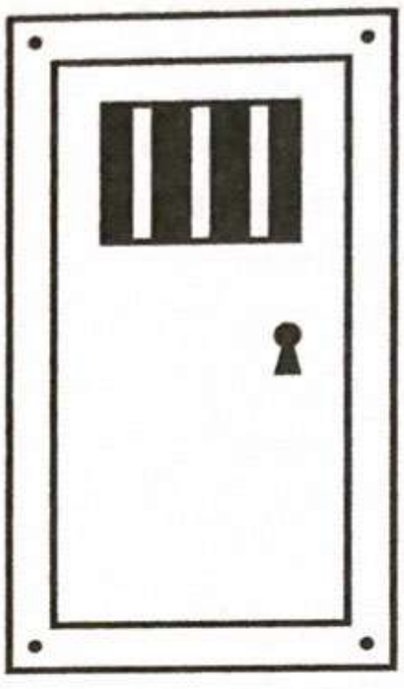
"Yürüyebilir misin?" diye sordum.

Başını ovuşturdu. "Sanırım. Sadece başım dönüyor."

Hunt, Shane'i koridorun sonundaki revire götürmeme yardım etti ve birlikte onu bir yatağa yatırdık. Başındaki yumru gitgide büyüyordu ve başı çok döndüğü için yolda iki kez durmak zorunda kalmıştı. Beni öldürmeye çalıştığı geceyi düşündüm. Shane o gece de başını aynı bugünkü gibi çarpmıştı. Olay yerine gelen ilk yardım görevlisi bunu kanıtlayacak şişliği kafatasında görmüştü. Shane bana olanlardan önce başına bir şeyle vurulduğunu ve bayıltıldığını iddia etmişti.

Onca yıl sonra ilk kez bir yanım doğruyu söyleyip söylemediğini merak etmeye başladı.

Ama doğruyu söylüyor olamazdı. Çünkü eğer öyleyse yıllar önce beni boğmaya çalışan adam hâlâ dışarıda demekti.

ON YEDİ

ON BİR YIL ÖNCE

Birkaç tur daha "Ben Hiç" oyunu oynadıktan sonra altımız da sarhoş olmuştuk. Tim'in ölen kızla çıkmış olması unutulmuştu ve Kayla yine onun üzerindeydi. İlk başlarda Tim kızı kibarca itse de artık ona izin veriyordu. Brandon ve Chelsea'yse neredeyse koltuğun üzerinde sevişiyorlardı.

"Hey!" Shane arkadaşının omzunu dürttü. "Üst kata çıkın. Koltukta olmaz."

Brandon kıs kıs güldü. "Annenin odası daha mı iyi?"

Shane omuz silkti. En azından ben Bayan Nelson'ın odasında olmayacağımız için rahatlamıştım. Yatağı daha rahat olsa da Shane'le annesinin yatağında yatma fikrinden hoşlanacağımı pek sanmıyordum.

Shane bana döndü, gözleri hafifçe kapanıyordu. "Yukarı çıkmak ister misin?"

Midem bulanıyordu. Bunun nedeni votka da olabilirdi ama pek sanmıyordum. Sonuçta tek bir tornavidayı bile bitirmemiştim. (Brandon altı tane devirmeyi başarmıştı.) Birden biraz daha içmiş olmayı diledim, belki o zaman bu kadar gergin olmazdım.

"Tabii," dedim.

Shane uzanıp elimi tuttu. Avuç içi sıcacıktı, kuru ve güven vericiydi. Beni salondan geçirip ikinci kata çıkan merdivene götürmesine izin verdim. Bastığım her ahşap basamak yamuluyordu ve bir gün bu basamakları çıkarken merdivenin tamamen çökeceğini biliyordum. Neyse ki bugün olacak gibi durmuyordu.

Basamakları çıkarken yine biri beni izliyormuş gibi hissettim. Ensem karıncalandı. Tim'i bana bakarken bulmayı bekleyerek arkama döndüm. Ama o Kayla'yla öpüşüyordu. Eh, böylesi daha iyiydi.

Odasına girince Shane kapıyı kapadı ve endişem bir kat daha arttı. Odası tipik bir genç odasıydı. Parçalanmış ahşap karyolası olan tek kişilik bir yatağı vardı ve yatağı yapmak için hiçbir girişimde bulunulmadan şiltenin üzerine çizgili siyah beyaz bir battaniye atmıştı. Odayı benim için "temizleme" niyetiyle kirli çamaşırlarını bir kenara atmıştı. Duvardaki dökülen boyanın üzerinde birkaç grup posteri asılıydı. Şifonyerinin üstüyse şimşek çaktığında kısa süreliğine parıldayan bir grup altın kupayla kaplıydı.

Shane ışığı yaktı ama neredeyse bir saniye sonra geri söndü. "Elektrikler gitmiş olmalı," diye söylendi.

"Ah!" Terli avuçlarımı birbirine bastırdım. Daha önce de odasında Shane'le yalnız kalmıştım. Ama annesi her zaman ya yan odada ya da her an gelmek üzere olurdu. Daha önce hiç böyle yalnız kalmamıştık. "Şey, acaba?.."

"Sorun değil." Shane'in omuzlarının inip kalkışını güçlükle görebiliyordum. "Herkes yatıyor zaten. Elektrik ancak yarın gelir."

"Evet." Kar tanesini kolyemle oynadım. "Doğru."

Shane yine elime uzandı. Beni yatağına çekti ama uzanmam için itmedi. Yatağının kenarına oturdum, o da yanıma geldi. Yine bana uzanıp yavaşça çenemi okşadı.

"Seni sebiyorum, Brooke."

Ürperdim. Gergindim ama bir o kadar da tahrik olmuştum. "Ben de seni sebiyorum."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Güzel."

"Ben, şey..." Boğazımı temizledim. "Üzgünüm, Shane. İnanılmaz gerginim çünkü... Şey, bilirsin, ben daha önce hiç..."

"Ah, evet. Ben de."

Büyük bir şaşkınlıkla ona baktım. Yani bana şey mi demek istiyordu?..

"Daha önce hiç seks yapmadın mı?" diye söyleyiverdim.

"Hayır..." diyerek kaşlarını çattı. "Yapmadım."

"Ama sen..." Kafam çok karışmıştı. Shane daha önce başka kızlarla da çıkmıştı. Belki kimseyle çok uzun süre birlikte olmamıştı ama yine de, demek istediğim, mızmız olmayan bir sürü kızla birlikte olmuştu. Üstelik Shane *çok çekiciydi.* Chelsea'nin söylediklerine bakılırsa en yakın arkadaşı Brandon, Chelsea ve o *çıkarken* bile en az beş altı kızla birlikte olmuştu.

"Bilmiyorum." Yüzünü birden derin bir kararsızlık kapladı. "Aptal bir tek gecelik ilişki yaşamak istemedim. Gerçekten hoşlandığım biriyle birlikte olmak istedim. Bu çok mu çılgınca?"

"Hayır." Dizini sıktım. Hâlâ gergindim ama Shane'in itirafından sonra kendimi daha iyi hissediyordum. Bu korkutucuydu ama birlikte başa çıkacaktık. "Hiç de çılgınca sayılmaz."

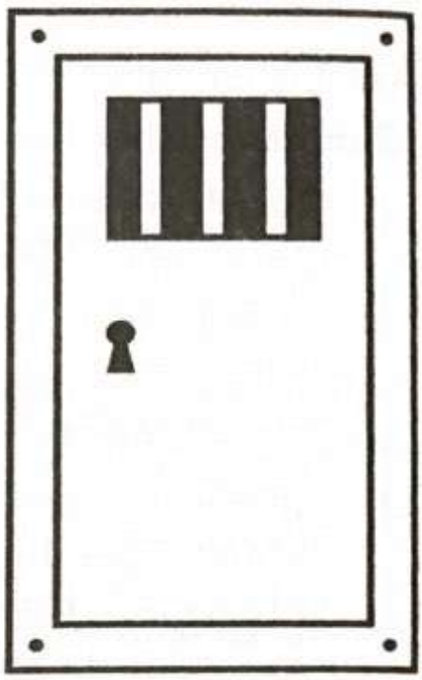
Elimi tuttu. "Seni seviyorum, Brooke."

Söylediğini anlamam biraz zaman aldı. Her zamanki gibi "sebiyorum" dememişti. Beni sevdiğini söylemişti. Beni *seviyordu.*

"Ben de seni seviyorum."

Bana doğru eğildi. "Sana seni ne kadar çok sevdiğimi göstereceğim."

Ve gösterdi de.

ON SEKİZ

GÜNÜMÜZ

İşten çıkmadan önce revirde yatan Shane'i kontrol ettim.

Revir bugün boş sayılırdı. Sabah iki hasta vardı ama öğleden sonra hücrelerine dönebilecek kadar toparlamışlardı. İşte bu yüzden altı yataktan birinde sadece Shane yatıyordu. Yan yana dizili diğer hastane yataklarının hepsi boştu.

Akşamları gelen bir hemşire vardı ama mesaisi henüz başlamamıştı. Yani etrafta sadece çok az gördüğüm bir gardiyan vardı. Kapının önünde oturmuş, kalın romanını okuyordu. Ben içeri girerken başıyla selam verdi ve kitabına geri döndü. Kitabın adına baktım, *Moby Dick*'ti.

Güneş battığından revir loştu. Kapıdan bakınca Shane'in sıranın sonundaki ikinci yatakta yattığını güçlükle seçebildim. Yaklaştığımda yakışıklı yüzünün tüm hatlarını görebildim. Loş ışıkta aynı eski Shane gibi duruyordu. Yıllar önce âşık olduğum o çocuk gibi.

Gözleri kapalıydı ve bir an için göğsümden bir korku yükseldi. Son iki saatte onu kontrol etmemiştim. Ya beyninde bir hematoma oluştuysa ve bilincini kaybettiyse? Onu son gördüğümde durumu nörolojik açıdan normal görünüyordu ama

iki saat içinde pek çok şey olabilirdi. Onu en son muayene eden pratisyen ben olduğumdan her ne olursa benim üzerime kalabilirdi. Başı için film çektirmeye göndermek yerine onu burada tutmaya karar veren bendim. Ölürse ben suçlu olurdum.

Hemen yatağının yanına gittim. Yanında dikildiğim hâlde kıpırdamadı. "Shane?"

Göz kapakları kıpırdamış mıydı? Emin olamıyordum. Tanrım, lütfen bilinci yerinde ve sadece uyuyor olsun!

Tekrar, "Shane?" dedim ve bu kez omuzlarını sarstım.

Gözleri yarı aralanınca neredeyse dizlerimin bağı çözülüyordu. İyiydi. "Ah," dedi. "Selam, Brooke."

Uyanmıştı *ve* beni tanıyordu. "Selam," dedim. "Ben... Bilincini kaybetmiş olmandan korktum."

"Hayır, sadece uyuyordum." Yatağın yanındaki düğmeye basarak yatağı dikleştirdi. "Benim için endişelendin mi?"

Hemen, "Hayır!" dedim. "Demek istediğim, tomografi çektirmen gerektiğini düşünerek endişelendim."

Öte yandan bunları söylerken aslında gerçeği yansıtmadığını fark ettim. Haklıydı. Shane için gerçekten de *endişelenmiştim.*

Ancak bunun nedenini tam olarak çözemiyordum.

Uzunca bir süre bu adama karşı tek bir duygu beslemiştim. *Nefret.* Bana yapmaya çalıştığı şey yüzünden ondan nefret etmiştim. Arkadaşlarıma yaptığı şey yüzünden ondan nefret etmiştim. Beni hamile bıraktığı ve sonuçlarıyla tek başıma uğraşmak zorunda kaldığım için ondan nefret etmiştim. Ne yaptığını itiraf etmeye bile cesaret edemediği ve zorlu bir duruşmada her ânı yeniden yaşamam üzere beni kürsüye çıkardığı için ondan nefret etmiştim.

Ama şimdi bu hastane yatağında, alnındaki şiş morlukla, gözlerini bana dikmiş hâlde yatarken ona baktığımda...

Ben...

Ondan nefret etmiyordum...

"Nörolojik muayene yapmam gerekiyor." Boğazımı temizledim. "İyi olduğundan emin olmalıyım."

"Keyfine bak."

Gerekli kontrolleri yaptım, göz bebeklerinin eşitliğinden ve vücudunun bir tarafının zayıflamadığından emin oldum. Bilişinin sağlam olduğundan emin olmak için bazı temel soruları yanıtlamasını sağladım. İlk kez zincirsizken onunla iletişim kurmuştum. İsterse bana uzanıp parmaklarını boynuma dolayabilir ve istediği kadar sıkabilirdi. Şey, en azından gardiyan bizi duyup gelene kadar. Ama nedense böyle bir şey yapacağından korkmuyordum. Hem de hiç.

Ben yanından uzaklaşınca, "Sınavı geçtim mi?" diye sordu.

"Geçtin," diye onayladım.

"Harika." Başıyla duvardaki saati işaret etti. "Akşam yemeğinden önce buradan çıkmak istiyorum. Bu gece taco gecesi."

Kendime engel olmayarak gülümsedim. "Salı günleri taco mu var?"

"Evet." Yataktaki pozisyonunu değiştirdi. "Taco gecesini kaçırmak istemiyorum. Tacoları *sebiyorum.*"

Nefesim kesildi. *Tacoları sebiyorum.* Shane'le sebmek şakasını en son ne zamak yapmıştık? Bu bize *özel* bir şeydi. Bu kelimeyi ona en son söylediğim zamanı hatırladım: *Seni sebiyorum.* İçimi istemsiz bir sevgi doldurdu.

Evet, Shane Nelson ağza alınmayacak şeyler yapmıştı. Ama bunları yapmadan önce onu *sebiyordum.*

O yüzümdeki ifadeden bir anlam çıkaramadan başımı çevirdim. "Endişelenme. Sana bir tabak getirmelerini sağlarım."

"Harika. Çok teşekkür ederim, Brooke. Gerçekten."

"Peki..."

Neredeyse krep kadar düz olan yastığına uzandı. Sert hastane yatağını konforlu hâle getirmeye çalışıyordu. Bir an için uğraşını izledim, sonra uzanıp yastığı onun için düzelttim.

Yastığı düzeltirken yüzüm Shane'inkine çok yaklaşmıştı. Dikiş attığım zamandan bile daha yakın... Kendimi sandal ağacı kokusuna hazırladım ama alabildiğim tek koku sabun ve tıraş kremi oldu. Ona en son on yıldan uzun bir süre önce bu kadar yakın olmuştum. Bekâretimi kaybettiğim gece. Onun da bekâretini kaybettiği gece.

Her şey bittiğinde kendimi çok iyi hissetmiştim. Kendimi verdiğim çocuğun Shane olmasından çok mutluydum. Ona o kadar âşıktım.

Bir an için göz göze geldik. Odada yalnız olduğumuzu fark ettim. Dışarıda gardiyan vardı ve bir sorun olursa ânında buraya gelirdi. Ama sessiz bir şeyi duyamazdı.

Mesela Shane eğilip beni öpse...

Başımı hızla geri çektim. Aklımdan geçen düşüncelerle dehşete düşmüştüm. Benim *derdim neydi?* Shane Nelson beni öldürmeye çalışmıştı. O bir *canavardı.* Hayatının sonuna dek bu hapishanede kalacaktı. Onu yaptıkları için affetsem bile asla...

Yüksek sesle öksürdüm, ses karanlık revirin duvarlarında yankılandı. "Sanırım işimiz bitti."

"Harika. Teşekkürler."

"Akşam yemeğini getirdiklerinden emin olacağım." Sesim bana ait değilmişçesine tiz çıkmıştı.

Gülümsedi. "Tacolarım."

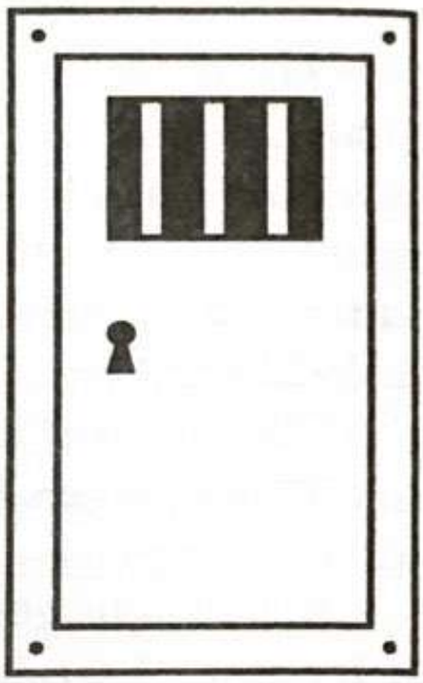
"Doğru. Tacoların."

"Teşekkürler, Brooke." Hâlâ göz gözeydik. "Benim için yaptıklarına minnettarım."

"Rica ederim."

Bir şekilde gözlerimi onunkilerden ayırmayı başardım. Ama düz ayakkabılarım muşamba zeminde takırdayarak odadan çıkarken onun beni izlediğini hissedebiliyordum.

ON DOKUZ

Shane'le revirdeki karşılaşmamızdan sonra titrememe engel olamıyordum.

Son on yılımı ondan nefret ederek geçirmiştim. Hapiste çürüyor olmasından memnundum çünkü bunu hak etmişti. Geçen hafta onunla karşılaşıp başından boynuzlar veya arkasından şeytani bir kuyruk çıkmadığını gördüğümde bile hâlâ onu beni öldürmeye çalışan adam olarak görüyordum.

Bugünse o geceden sonra ilk kez onu bir zamanlar bana âşık olan o çocuk olarak düşünmüştüm.

Otoparktaki arabama doğru yürürken tek isteğim eve gitmek, Margie'nin o leziz yemeklerinden birini yiyip yatağıma kıvrılmaktı. Ah, evet, belki bir de sıcak bir banyo. Josh küçükken banyo yapmak imkânsızdı. Çünkü onu o kadar uzun süre yalnız bırakamıyordum. Ne yazık ki ona göz kulak olacak yardımcı bir ebeveynim de yoktu. Ama artık oğlum daha bağımsızdı ve ben de bu duruma alışmıştım.

Arabama ulaşmama birkaç metre kala iri bir el kolumu kavradı. Panik içinde beni yakalayan kişiyle yüzleşmek için arkama döndüğümde Memur Marcus Hunt'la burun buruna geldim.

Hapishane duvarlarının dışında çok daha heybetli görünüyordu. Tepemde bir kule gibi yükselmişti, dudakları her zamanki gibi büküktü. Pazuları bacağımla aynı kalınlıktaydı. Üzerinde silah yoktu ama silaha ihtiyacı olduğu söylenemezdi. Beni tek eliyle bile ezebilirdi.

Otoparkta sadece ikimiz vardık.

"Brooke," dedi. "Konuşmamız gerek."

"Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok," diye tersledim.

"Böyle yapma..."

Çantam omzumda asılıydı. İçinde bir şişe biber gazı vardı ama ona sıkıp sıkamayacağımdan emin değildim. "Bırak kolumu."

"Brooke."

"Bırak yoksa çığlık atarım!"

Hunt'ın gözleri irileşti ve sonunda beni bırakması gerektiğini anladı. Kolumu bırakıp ellerini havaya kaldırdı. "Üzgünüm. Seni korkutmak istemedim. Sadece konuşmak istiyorum."

Beni *korkutmak* istememiş miydi? Ne kadar korkutucu olduğuna dair bir *fikri* var mıydı acaba? Shane'in böyle bir adamla hayatının her günü nasıl uğraşabildiğini hayal bile edemiyordum.

"Lütfen, Brooke." Bir adım geri gitti, elleri hâlâ havadaydı. "Konuşmalıyız."

Hunt'la konuşmak istemiyordum. Eve gitmek, akşam yemeğimi yemek ve mümkünse köpük banyosu yapmak istiyordum. Ama bu adamla çalışıyordum ve onunla düşman olamazdım. Ayrıca ne söylemek istediğini merak etmiyor da değildim.

"Tamam," dedim. "Konu ne?"

"Brooke." Alnı kırıştı. "Bak, Nelson'la olanlar hakkında üzgünüm. Ona zarar vermek istememiştim."

"Ah, evet."

"İstemedim." Dazlak başını salladı. "Ama öyle bile olsa inan bana hak ediyor. O herifin buraya neden düştüğünü biliyor musun?"

Evet, bir fikrim vardı. "Buradaki herkes suçlu..."

"O başka. Nelson başka. O... O gerçek bir manipülatif."

Elise de dosyaya öyle yazmıştı. Ve altını çizmişti. "Ondan böyle bir davranış görmedim."

"Çünkü seni de etkiliyor. Ona güvenmeni sağlıyor ama bunu yapmamalısın."

Hunt'ın yüzüne bakabilmek için başımı kaldırdım. Söylediklerini uydurduğunu sanmıyordum. Buna gerçekten inanıyordu. Ama asıl soru şuydu: Ben inanıyor muydum?

"Beni manipüle etmesine izin vermeyeceğim."

"Elise de öyle demişti. Ama bak şimdi hapse giren kendisi oldu. Ya da en azından lisansını kaybetti."

Hunt ne diyordu? Yani Elise'i Shane mi kandırmıştı? Elise'in başının derde girmesinin sebebi Nelson mıydı? Buna inanmakta güçlük çekiyordum, özellikle de Elise'in dosyaya yazdıklarından sonra. Ayrıca Shane beni etkilemeye çalışmamıştı. Ona geçen hafta ağrı kesici önerdiğimde reddetmişti. "Bunun için endişelenme."

"*Endişeleniyorum.*" Omzumun üzerinden Toyota arabama baktı. "Dinle, bunu otoparkta konuşmak istemiyorum. Gidip bir şeyler içelim mi? Bu konuyu daha derin konuşuruz."

Ah! Şimdi anlıyordum.

"Hayır, teşekkürler." Çantamı omzumdan aldım. "Eve gitmeliyim. Bakıcı beni bekliyor."

"O hâlde başka bir akşam?"

Yüzündeki endişe silinip gitmiş, yerini umutlu bir ifade almıştı. Yani onun oyunu da buydu. Shane'e beni etkilemek ve bir randevu kapabilmek için işkence ediyordu. Çok adiceydi ama onu düpedüz aşağılamak istemiyordum. Onunla çalışmak zorundaydım. Ayrıca tehlikeli bir durum olduğu takdirde beni koruma ihtimaline güveniyordum.

"Belki gelecek ay," diye geçiştirdim. "Bu aralar çok yoğunum. Hem bakıcı geç saatlere kadar kalamıyor."

"Ah, tabii, olur." Dazlak başını sıvazladı. "Tamam, bu ay ben de yoğunum. Gelecek ay yaparız. Ya da sonraki ay. Dert değil."

"Evet..." Anahtarı almak için çantama uzandım. "Neyse, gitsem iyi olur. Yarın görüşürüz."

"Tamam." Başıyla onayladı. "Brooke?"

"Efendim?"

"Dikkatli ol."

YİRMİ

Uyuyamıyordum.

Burası Queens'e göre çok daha sessizdi. Orada geceleri çok trafik olurdu. Haftada en az bir kez bir araba kornası veya daha da kötüsü en az bir saat susmayacak bir alarm sesiyle uyanırdım. Ama bu küçük kasabanın sessiz bölgesinde geceleri duyulabilecek tek ses, birkaç cırcır böceğinin gürültüsüydü. O yüzden buraya taşındığımızdan beri uyku düzenimin neden bu kadar berbat olduğunu anlamıyordum.

Bunun bir nedeni annemlerin odasında uyumamın tuhaflığı olabilirdi. İlk başlarda büyük odayı almaya tam da bu nedenden ötürü istememiştim. Ama üst kattaki üç odadan en büyüğü burasıydı. İçinde çift kişilik yatak olan tek oda da buydu. Ben de odayı kendi zevkime göre yeniden dekore etmeye çalışmıştım. Annemle babamın yataklarının üzerinde duran sahil tablosunu kaldırmış, yatak örtüsünü kendi koyu mavi kuş tüyü yorganımla değiştirmiş, şifonyerin üzerindeki çerçeveli resimleri kaldırmıştım.

Ama işe yaramamıştı. Hâlâ fazlasıyla ebeveynlerimin odası gibiydi. Hâlâ onlar gibi *koktuğunu* bile söyleyebilirdim. Yerleri

ve mobilyaları ne kadar silersem sileyim annemin parfüm kokusu hâlâ havadaydı.

Keşke işler son on yılda olduğu gibi gitmeseydi. Ailemle hiç yakın olmamıştım. Annem katı biriydi, babam da sürekli iş için seyahat ediyordu. Söylentilere bakılırsa annemi de defalarca aldatmıştı. Yine de bebeği doğurmaya karar verdiğimde bana bu şekilde davranmalarını beklemiyordum.

Korkunç bir hata yapıyorsun, Brooke... Annem neredeyse her konuşmamızda bana böyle söylemişti.

Onlara karşı koymak istiyordum ama akıl sağlığım buna pek müsaade etmiyordu. Tek bildiğim bebeği istediğimdi. Doğmamış çocuğum için şehirde bir akrabamızın yanında yaşamayı kabul etmek dâhil her şeyi yapmaya hazırdım. Geçimimi sağlamak ve eğitim almak için aylık çeklerini kabul etmiştim. Bunu yapmaya gönüllü olmasam da gururum yüzünden oğlumun acı çekmesini istememiştim.

Raker'a dönmeme izin verilmemesini bile kabul etmiştim. Ziyaret için bile gelemezdim.

Ama hemşirelik okulunu bitirdiğimde ve sonunda ailemin yardımı olmadan kendi ayaklarımın üzerinde durmamı sağlayacak düzgün bir maaşım olduğunda onlara karşı çıktım. Artık paralarını istemediğimi söyledim. Ve Josh'la onları ziyaret etmek için Raker'a dönmeyi talep ettim. Aksi hâlde hiçbir ilişkimiz olmayacaktı. Onların küçük kirli sırları olmaktan bıkmıştım.

Gerçekten buna razı olacaklarını düşünmüştüm. Ben onların tek çocuğuydum, Josh da tek torunlarıydı. Bize olan sevgilerinin, lisede hamile kalmış bir kızları olmasından duydukları utançtan daha büyük olması gerektiğine inanmıştım.

Yanılmışım.

Çeklerini iade etmeye başladıktan birkaç ay sonra işten eve dönerken babamın arabayla Queens'e geldiğini gördüm. Şaşırmıştım. Arkadaşlarımın babalarına kıyasla babamın her zaman yakışıklı olduğunu düşünürdüm. Kadınlar yolda dönüp

babama bakarlardı. Oysa ilk defa ne kadar yaşlı göründüğünü fark ediyordum. Gözlerinin altında torbalar vardı ve göbeği gömleğinin düğmelerini zorluyordu. Saçları her zaman gümüş rengiydi ama şimdi sadece donuk gri görünüyordu.

Lütfen bunu yapma, Brooke, diye yalvarmıştı. *Annen ve ben seni çok seviyoruz. Bunu biliyorsun.*

Homurdanmıştım. *Beni gerçekten sevseydiniz benden utanmazdınız.*

Senden utanmıyoruz. Sadece Raker'a gelmenin iyi bir fikir olduğunu düşünmüyoruz.

Peki ama neden?

Babamın kaşlarının arasındaki çizgi daha da derinleşmişti. *Sadece bir kez olsun bize güvenemez misin, Brooke? Bunu senin iyiliğin için yapıyoruz.*

Babamın doğup büyüdüğüm kasabayı oğlumla birlikte ziyaret etmemem için bana mantıklı bir sebep sunamamasına şaşırmamıştım. Böylece ona sırtımı dönmüş ve çeklerini harcamadan geri göndermeye devam etmiştim. Bir yıl sonra nihayet anlayıp çek göndermeyi bırakmışlardı.

Şimdi, ölümlerinden birkaç ay sonra burada, büyüdüğüm yerdeydim. İşler ne kadar berbat gitmiş olursa olsun o geceye dek mutlu bir çocukluğum vardı. Burası çocuğunuzu yetiştirmek isteyeceğiniz türde bir yerdi.

Yine de bu yatak odasının onların varlığı tarafından ele geçirilmiş olduğu duygusunu içimden atamıyordum. Ya da tüm evin.

Yataktan kalkıp odanın karşısındaki şifonyere doğru yürüdüm. Araba kazası haberini aldıktan sonra buraya geldiğimde, bu şifonyerin Josh ve benim fotoğraflarımızla dolu olduğunu görmüştüm. Fotoğraflar beş yıl önce ben fotoğraf göndermeyi bıraktıktan sonrasına kadardı ve evin her yerinde onlarca fotoğraf vardı. Doğduğum günden, hayatımı kabul edemedikleri için babamı geri gönderdiğim o güne kadar olan fotoğraflar.

Çoğunu kaldırdıysam da birkaç tane bırakmıştım. Şifonyerin üzerindeki, Josh'ın yaşlarında olduğum, ailemle bir Noel kartı için poz verdiğim fotoğraf gibi...

Fotoğrafı elime aldım ve gülümseyen, çizgisiz yüzüme baktım. İkisinin de eli birer omzumdaydı ve küçük ailemizle gurur duyuyorlardı. Hiç bu şekilde baktıklarını hatırlayamıyordum.

Her şeye rağmen ailemin beni sevdiğine inanıyordum. Bu fotoğrafta gözlerinde bunu görebiliydorum. Ama aptal gururları ilişkimizin önüne geçmişti. Beni babasız oğlumla arkadaşlarının önünde gezdirerek rezil olmaktansa bağlarımızı tamamen koparmayı seçmişlerdi.

Ama şimdi fotoğrafa bakarken babamın beni görmek için Queens'e geldiği o günü düşündüm. Bana ulaşmak için en az beş saat araba sürmüştü çünkü bu onun için o kadar önemliydi. İlk defa motivasyonunun tamamen bencilce olup olmadığını merak etmeye başladım.

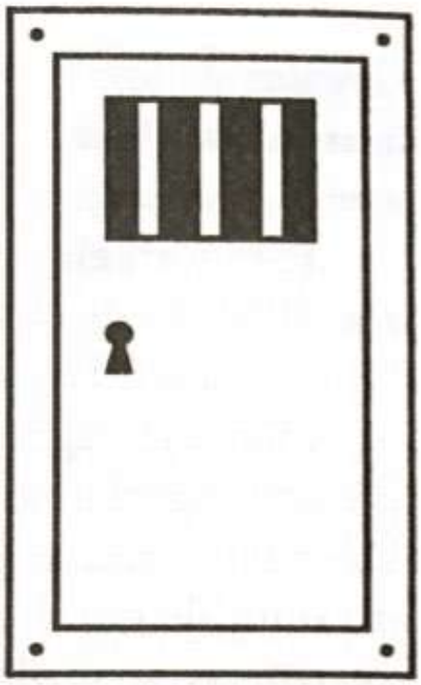
Sadece bir kez olsun bize güvenemez misin, Brooke? Bunu senin iyiliğin için yapıyoruz.

Babam âdeta...

Korkmuş görünüyordu.

Ama bu çok aptalcaydı. Korkacak bir şey yoktu. O tarihlerde Shane parmaklıklar arkasındaydı ve hayatının sonuna kadar orada kalacaktı. Bana ulaşmasının yolu yoktu. Güvendeydim.

Hâlâ öyleydim.

YİRMİ BİR

ON BİR YIL ÖNCE

Erkek arkadaşınızla ilk kez seks yaptıktan sonra ondan duymak isteyeceğiniz son şey, "Kahretsin," olurdu. Belki, "Herpes virüsüm var," listede biraz daha üst sıralarda yer alırdı ama bu da iyi değildi.

"Ne? Ne oldu?"

Shane üzerimden kalktı, ter içindeydi ve kızarmıştı. Daha önce çok korkmuştum ama korkacak bir şey yoktu. Tatlı ve düşünceliydi, her hareketinde iyi olduğumdan ve zevk aldığımdan emin olmuştu... ya da en azından kötü hissetmediğimden. Akıllara durgunluk verdiğini söyleyebilir miydim bilmiyordum ama ilk seferim için oldukça iyiydi. Şimdi bu, bana sarılması ve beni ne kadar sevdiğini, bana hâlâ saygı duyduğunu söylemesi gereken kısımdı. Oysa Shane kesinlikle tedirgin görünüyordu.

"Ne oldu?" diye üsteledim.

"Sanırım..." Kaşları çatıldı. "Sanırım prezervatif çıkmış."

"*Ne?*"

"Emin değilim," diye atıldı. "Ama... Şey, yani çıkmış. Ben çıkarmadım. Yani sanırım çıktı ve ben..."

"Kahretsin!" dedim.

Başım dönüyordu. On yedi yaşındaydım. On yedi yaşında hamile kalamazdım. Hayatımın sonraki on yılı için planlarım vardı ve hiçbiri çığlıklar atan bir çocuğu içermiyordu. Üniversiteye gitmek istiyordum. Yüksek lisans yapmak. Dünyayı gezmek. Aman Tanrım, bu çok kötüydü.

Shane, "Korkma, Brooke," dedi. "Sorun olmayacak."

Güçlükle nefes alabiliyordum. "Tam olarak nasıl sorun olmayacak?"

"Bak." Titreyen kolumdan tuttu. "Sadece bir seferdi. Çıktığından bile emin değilim. Sorun olmayacağından eminim."

"Dalga mı geçiyorsun? Kızlar *sadece bir seferden* her zaman hamile kalıyorlar."

"Pekâlâ," dedi çıldırtıcı bir sakinlikle. "O zaman çözeceğiz."

"*Nasıl?*"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti. "Ama kararın ne olursa olsun yanındayım."

Ağzım açık kalmıştı. Gözlerine baktım ve ne demek istediğini anladım. Shane'in de geleceğe dair planları vardı. Üniversiteye bir futbol bursuyla girmeyi düşünüyordu. Böylece büyürken yaşadığından çok daha iyi bir hayatı olabilirdi. Bu durum onun da tüm planlarını mahvedebilirdi. *Kararın ne olursa olsun yanındayım.* Yine de böyle söylemişti.

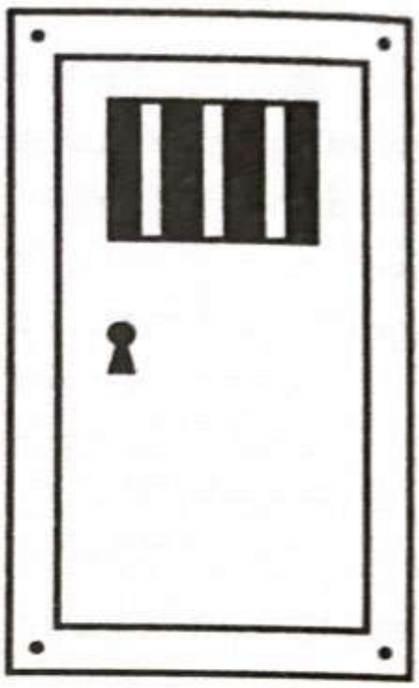
O an, bekâretimi vermek için en doğru erkeği seçtiğimi anlamıştım.

"Seni seviyorum," deyiverdim.

Parmaklarını çenemde gezdirdi. "Ben de seni seviyorum."

Korkudan delirmek üzere olsam da sakinleşmeye çalıştım. Shane haklıydı. Bir seferlik bir şeydi ve hamile kalma ihtimalim çok düşüktü. Öyle olsa bile Shane bana destek olacaktı. Hem de kararım ne olursa olsun.

Zihnimde dolaşan düşünceler ve dışarıdaki gök gürültüsüne rağmen Shane'in kollarında uyuyakaldım. Çığlıkları duyana kadar da uyanmadım.

YİRMİ İKİ

GÜNÜMÜZ

İkimiz mutfak masasında akşam yemeği yerken Margie'nin köftelerinden birini mideye indiren Josh âdeta cennetteydi. "Anne," dedi. "Bunlar şimdiye dek yediğim en iyi köfteler."

"Ah, öyle mi?"

"Margie'nin bunları nasıl yaptığını biliyor musun?" Beklemeden kendi sorusuna cevap verdi: "Kıyma koydu, aynı zamanda yumurta, galeta unu ve ayrıca Parmesan peyniri de koydu. Parmesan peynirinin gizli malzeme olduğunu söyledi."

"Evet, çok lezzetliler."

Josh köftesinden bir ısırık daha aldı ve düşünceli bir ifadeyle çiğnedi. "Sen köfteyi nasıl yapıyorsun, anne?"

Şey, ben dondurulmuş köfte paketini açıp bir tabağa birkaç tane koyuyor ve mikrodalgada altmış saniye ısıtıyordum. Yetmezse otuz saniye daha çalıştırıyordum. "Hemen hemen aynı şekilde ama peynirsiz."

"Bir dahaki sefere köfte yaparken sana yardım edeceğim. Margie bana nasıl yapmam gerektiğini anlattı."

Margie'nin ona karşı bu kadar iyi olması güzeldi ama annem hayattayken Josh'la hiçbir zaman bağ kuramamış olması

beni üzüyordu. Josh'la hiç köfte yapmamıştı. Onunla ilişkimi kestiğimde umursamamıştı bile.

Kapı çaldı ve Josh otuz kadar köfte yemiş bir çocuğa göre şaşırtıcı bir enerjiyle koltuğundan fırladı. Öte yandan kapıyı açmayı seviyordu. Buna inanmak çok güçtü ama dünyadaki en sevdiği şeylerden biri kapıyı açmaktı. Nedeninden emin değildim çünkü neredeyse her seferinde gelen aynı adamdı ve paketleri bırakıp gidiyordu.

Ön kapının kilidinin açıldığını ve ardından yumuşak bir konuşma sesi duydum. Bu garipti. Josh neden kargocuyla konuşuyordu ki?

Tabii eğer gelen kargocuysa.

Ayağa kalkmaya çalıştım. Yirmi dokuz kadar köfte yediğimi düşünürsek bu hiç de kolay olmamıştı. (Köfteler gerçekten çok iyiydi. Parmesan peyniri yüzünden olmalıydı.) Ön kapıya doğru yürüdüm. Josh'la konuşanın Tim Reese olduğunu görünce ağzım açık kaldı. Kapıdan yaklaşık üç metre uzakta donup kalmıştım, hareket edemiyordum.

"Anne!" diye seslendi Josh. "Bak kim geldi! Bay Reese! O bizim müdür yardımcımız!"

Dudaklarında gergin bir gülümseme olan Tim'e baktım. "Bu doğru. Ben, ah... Hemen aşağıda oturuyorum ve annem bu kurabiyeleri Florida'dan gönderdi, ben de düşündüm ki..."

Bize kurabiye getirmeyi düşünmüştü. Tek sorun, karşılığında beklediğinden çok daha farklı bir şey almış olmasıydı.

"Kurabiye mi?" dedi Josh umutla. Oğlumun kurabiyeye heyecanlanamayacak kadar büyüdüğü gün üzücü bir gün olacaktı. Dürüst olmak gerekirse kurabiyeler beni de hâlâ biraz heyecanlandırıyordu. Ama şu anda onlar için herhangi bir coşku hissetmekte zorlanıyordum. "Biraz alabilir miyim, anne?"

"Tabii," dedim.

Tim neredeyse tuttuğunu bile unutmuşçasına elindeki beyaz kutuya baktı.

Gözlerini benden ayırmadan kutuyu Josh'ın kollarına itti. "Hepsi senin," dedi.

"Anne." Josh kolumu çekiştiriyordu. "Kaç tane yeme iznim var?"

"Şey, bir..."

"Bir mi? O *kadarcık* mı?"

"Tamam, ah... iki olsun."

"Ama ya küçüklerse?"

Aman Tanrım, hemen şimdi odadan çıkacaksa kutunun tamamını almasına izin verirdim.

"Küçüklerse üç tane yiyebilirsin."

"Yaşasın!"

Josh elinde kurabiye kutusuyla koridordan içeri koştu. Tim'le beni koridorda birbirimize bakar hâlde bırakmıştı. Tim başını salladı. "Bu senin oğlun mu? Bu Josh mu?"

"Evet..."

Yüzündeki şaşkınlık bende neredeyse uzanıp ona sarılma isteği uyandırdı. "Bana anaokulunda olduğunu söylemiştin."

"Sana hiçbir şey söylemedim."

"Ama sen..." Omzumun üzerinden içeriye baktı. "Bir dakika dışarıda konuşabilir miyiz?"

Bunu yapmamayı tercih ederdim. Yine de içimde başka seçeneğim olmadığına dair bir his vardı. Bu, ne kadar korksam da, yapmamız gereken bir konuşmaydı. Hem bu konuyu oğlumun duyacağı mesafede konuşmak istemiyordum. Tim de bunu biliyordu.

Verandaya çıktık ve kapıyı arkamdan kapadım. Tim'den sadece bir adım uzakta dururken eskiden yüzünü kaplayan çillerin kalıntılarını neredeyse seçebiliyordum. Yüzünü o kadar iyi tanıyordum ki, benimkinden bile iyi biliyordum.

Çocukken hiç ayrılmazdık. Her zaman da öyle olacağını düşünürdük, özellikle de Tim. Altı yedi yaşlarındayken beni de içine katarak gelecekten bahsederdi. *Evlendiğimizde beş yatak*

odalı büyük bir ev almalıyız gibi şeyler söylerdi. Bazen böyle düşünmeyi asla bırakmadığı hissine kapılıyordum. Sadece yüksek sesle söylemeyi bırakmıştı.

"Brooke..." dedi usulca. "Josh kaç yaşında?"

Gözlerimi bir anlığına yumdum, belki tekrar açtığımda bu gerçekten garip bir rüya olurdu. Sonra gözlerimi tekrar açtım.

Hayır. Rüya değildi.

"On yaşında."

"On mu?" Tim'in saçında gezdirdiği eli titriyordu. "O on yaşında mı?"

"Evet."

"Yani o, Shane'in?.."

Soruyu bitirmesine gerek yoktu. Ne düşündüğünü ikimiz de biliyorduk. Ona gerçeği söyleyebilirdim. Bunu hak ediyordu.

"Evet," dedim. "Onun oğlu."

"*Aman Tanrım.*" Tim kusacak gibiydi. "Hiç bilmiyordum..."

"Eh, şimdi kasabadan neden ayrıldığımı biliyorsun."

"Evet, ama..." Evimin kapısına baktı. "Josh babasının kim olduğunu biliyor mu?"

"Hayır. Ve öyle kalmasını istiyorum."

"*Shane* biliyor mu?"

Başımı şiddetle salladım. "Hayır. Asla."

Tim tekrar evimin kapısına baktı, gözleri her geçen saniye daha da vahşileşiyordu. "Tanrım, hatta Shane'e *benziyor.*"

"Biliyorum." Dudağımı dişledim. "Ona benziyor ama Shane gibi değil. O gerçekten iyi bir çocuk."

"*Aman Tanrım.*"

Tepkisi tam da olmasını beklediğim gibiydi. Tim, yaptığı onca korkunç şeyden önce bile Shane'i hiç sevmezdi. Böyle tepki vereceğini tahmin etmeliydim. Ama yine de izlemesi zordu. Bazen insanlar tam olarak yapacaklarını düşündüğünüz şeyi yapar ve yine de sizi hayal kırıklığına uğratmayı başarırlardı.

"Bak..." Tim bir adım geri çekildi. "Belki de gitmeliyim. Bu... kötü bir fikirdi."

Artık evlendiğimizde arka bahçeye iki katlı dev bir köpek kulübesi yapmayı düşünmüyordu. İyi olmuştu. O kadar büyük bir köpek kulübesi pek kullanışlı olmazdı zaten.

Tim tam gidecekken Josh dışarı fırladı. Nefes nefes kalmıştı ve dudakları kurabiye kırıntılarıyla kaplıydı. "Anne! Mutfak lavabosu bozuldu."

Ah, harika. Bu akşam gitgide müthiş bir hâl alıyordu. "Emin misin?"

Josh ciddiyetle başını aşağı yukarı salladı. "Evet. Suyu açtığımda sadece yavaş ya da çok hızlı akıyor ve her tarafım su içinde kaldı!"

Queens'teki eski dairemi özlüyordum. Ev sahibimiz ve bina görevlimiz vardı ve bir şey bozulursa tek yapmam gereken onları aramaktı. Sanırım lavaboyu kendim tamir etmenin bir yolunu bulmalıydım.

"Tim?" Kaçıp gitmeden önce ona sorsam iyi olurdu. "Arayabileceğim bir tesisatçı tanımıyorsundur, değil mi?"

Tim kaşlarını hafifçe çatarak eve baktı. "İstersen bakabilirim."

"Lavabo tamir etmeyi biliyor musun?"

"Olabilir. Evle ilgili şeyleri tamir etmede oldukça beceri kazandım."

Onu reddedemezdim. Tesisatçılar pahalıydı ve annemler bu evi bana bıraktıysalar da vergi ödemelerinden sonra elimde fazla para kalmamıştı. "Tamam, teşekkürler."

Tim peşimden içeri girdi. Bu tuhaftı çünkü yüzlerce, belki de binlerce kez bu eve girmişti. Ama bu uzun zaman önceydi, büyüdüğümüzden bu yana hiç tekrarlanmamıştı. Annemle babamdan kalan mobilyaların çoğunu ellememiştim. Yine de çocukluğumuzdaki mobilyalarla aynı değildi. Farklı görünüyorlardı ama bir o kadar da aynıydılar. Aynı Tim gibi.

"Alet çantan var mı?"

Bir an düşündüm. "Babamın garajda bir alet çantası vardı."

Josh, "Ben alırım!" diye atıldı.

Josh babamın alet çantasını almak için garaja koşarken Tim ve ben orada öylece kalakaldık. Neyse ki Josh'ın dönmesi uzun sürmedi. Bir dakika sonra kendisinden daha ağırmış gibi görünen siyah bir alet kutusuyla geri geldi.

"Pekâlâ," dedi Tim. "Hadi şunu halledelim." Onu iri gözlerle izleyen Josh'a baktı. "Bunu tek başıma halledebilir miyim bilmiyorum. Bana yardım edebilir misin?"

"Evet!"

Josh lavaboyu tamir etme konusunda kurabiyeler için duyduğundan çok daha büyük bir heyecan duyuyor gibiydi.

İlk beş dakikayı endişeyle Tim ve Josh'ı izleyerek geçirdim ama sonra iki kişinin bir lavaboyu tamir etmesini izlemenin ne kadar sıkıcı olduğunu fark edip kitap okumak için oturma odasına geçtim. Bir sürü gümbürtü ve aralıklı akan su sesi geliyordu. Ve bir ara ikisinin de kahkahalarla güldüğünü duyduğuma yemin edebilirdim.

Yaklaşık bir saat sonra Tim ellerini kot pantolonuna silerek mutfaktan çıktı. Josh da hemen arkasından geliyordu. "Anne, tamir ettik! Bay Reese lavaboyu tamir etti!"

Tim'in yüzünde bir gülümseme belirdi. "Aslında işin çoğunu Josh yaptı. Ben sadece izledim."

"Siz de o cıvatayı sıkmama yardım ettiniz."

"Doğru. Öyle yaptım."

Josh, Tim'e gülümsedi. "Artık üst katta sürekli düşen kapı tokmağını tamir edebilirsiniz. Ben de yardım ederim."

Tim'in gülümsemesi soldu. "Eh, şey..."

Kanepeden kalktım. "Josh, Bay Reese evimizdeki her şeyi tamir edemeyecek kadar meşgul. Hem geç oluyor."

Josh'ın yüzü asıldı. Birisi ona az önce köpeğinin öldüğünü söylemiş gibi görünüyordu. "Ah."

"Ama yarın gelebilirim," diye ekledi Tim. "Yani, eğer annen için uygunsa."

"Bana uyar." Gözlerim Tim'inkilerle buluştu. "Senin için de uygunsa."

"Bana da uyar."

Josh ikimize baktı, yüzü buruşmuştu. "Yani... kapı kolunu tamir ediyor muyuz?"

"Elbette," dedi Tim. "Yarın, tamam mı?"

Tim'e kapıya kadar eşlik ederken Josh'ı da yatması için yukarı gönderdim. Açıkçası yaptığımız konuşmadan sonra onu bir daha göreceğimi sanmıyordum. Ama bu konuşma şimdi neredeyse unutulmuş gibiydi. Yine de Tim'in unutmadığından emindim.

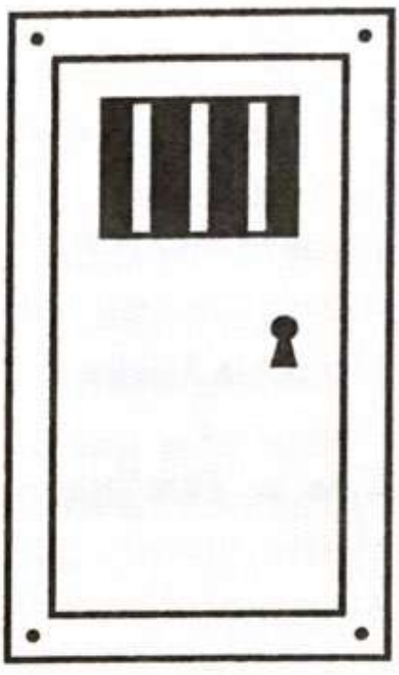
Tim dışarı çıkarken duraksadık. "Bunu yaptığın için teşekkür ederim," dedim.

"Rica ederim." Bir süre sonra ne diyeceğini düşünerek bana baktı. "Haklıydın, Brooke."

"Haklı mıydım? Hangi konuda?"

"O iyi bir çocuk."

Tim arkasını döndü ve kendi evine doğru yola koyuldu.

YİRMİ ÜÇ

ON BİR YIL ÖNCE

Sıçrayarak uyandım. Gözlerimi hızla açtıktan sonra nerede olduğumu hatırlamam bir saniyemi aldı. Shane'in evindeydim ve o da yatakta yanımda yatıyor, derin nefesler alıyordu. Ama bir şey duymuştum. Bir çığlık.

Bundan emindim. Saatime baktım. Sabahın üçüydü.

"Shane." Gözleri açılıncaya dek çıplak omzunu dürttüm. "Bir şey duydum."

"Ha?" Elinin tersiyle gözlerini ovuşturdu. "Ne oldu?"

"Bir ses..."

O sesi tekrar duyduk. Tüyler ürpertici bir çığlıktı ancak bu sefer haykırılan kelimeyi çok net anlayabilmiştim:

"Brooke!"

Shane yatakta doğruldu. Ansızın o da benim kadar ayılmıştı. Bacaklarını yatağın kenarından sarkıttı ve bol kot pantolonunu giydi. Ben dar kot pantolonumla uğraşırken o üstüne bir tişört geçirdi. Yatak odasının kapısına uzandığında ayağında sadece çorapları vardı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordum endişeyle.

Bakışları kapı koluna kaydı. "Aşağıda biri bağırıyor. Ne olduğuna bakmam gerek."

"Bensiz gidemezsin."

Beni bu odada yalnız bırakamazdı. Kot pantolonumun düğmelerini ilikledim ve kazağımı üzerime geçirdim.

Shane, "Burada kalmalısın," dedi. "Güvenli olmayabilir."

"Ben de gelmek istiyorum."

Shane tekrar itiraz etmek için ağzını açtı ama başka bir çığlık sözlerini bastırdı: "Brooke!"

Odadan çıkınca merdivenin başında Kayla ve Tim'le çarpıştık. İkisi de bizim gibi alelacele kıyafetlerini giymiş gibi görünüyordu. Odada ne yaptıklarını merak etmiştim. Umarım büyük kısmı uykudan ibaretti.

"Siz de duydunuz mu?" diye sordu Tim. Kayla onun koluna yapışmıştı.

Shane ciddiyetle başını aşağı yukarı salladı. Hepimiz aşağı baktık. İkinci kattan bile ön kapının ardına kadar açık olduğunu görebiliyorduk. Yağmur damlaları kapının hemen içindeki halıyı ıslatıyordu. "Chelsea..." diye mırıldandım.

Çığlık atan Chelsea olmalıydı. Çünkü Kayla değildi ve ben de değildim. Bu yüzden geriye bir tek Chelsea kalıyordu. Ama neden adımı haykırmıştı ki? Bir sorun varsa neden Brandon'a seslenmemişti? Tabii eğer...

Brandon onu incitecek bir şey yaptıysa onu öldürecektim.

Önce Shane basamakları ikişer ikişer atlayarak aşağı inmeye başladı. Arkasından Tim gidiyordu, ben de üçüncüydüm. Kayla dördüncü olarak geride kalmıştı. Onu suçlayamazdım. Hiçbirimizle iyi arkadaş değildi ve bir sorun çıkarsa muhtemelen karışmak istemezdi.

Kapıya önce Shane vardı. Kapı çerçevesine tutunarak küçük sundurmaya doğru eğildi. Sonra her ne gördüyse gözleri irileşti ve bir adım geri çekildi.

Ardından hıçkırık sesleri duydum.

Tim, Shane'in peşinden verandaya çıktı. O da Shane'le aynı tepkiyi verdi. Artık neler olup bittiğini öğrenmek için delirmek

üzereydim. Kapıya giderken ayaklarım birbirine dolandı, az kalsın takılıp düşüyordum. Sonunda dışarı çıktığımda...

Aman Tanrım...

Chelsea, nemli verandada sırtüstü yatan Brandon'ın yanında diz çökmüştü. Brendon'ın göğsü koyu kırmızı kanlar içindeydi. Aynı koyu kırmızı madde ağzından da damlıyordu ve gözleri fal taşı gibi açık hâlde boşluğa bakıyordu. Chelsea onun elini tutmuş, üzerlerine yağmur yağarken kontrolsüzce ağlıyordu.

Güçlükle, "Ne oldu?" diyebildim.

"Ah, Brooke!" Chelsea ayağa kalkıp bana sarıldı. Giysilerimin her yerine kan ve su bulaşmasına rağmen bana âdeta yapışmıştı. "Brandon'ı yatakta bulamayınca aşağıya indim. Kapının açık olduğunu görünce dışarı baktım ve..."

"Ölmüş mü?" diye ciyakladı Kayla. Kusacakmış gibi görünüyordu.

Tim cesedin yanına diz çöktü. Parmaklarını Brandon'ın boynuna koyarak nabzını kontrol etti. Başını salladı. "Ölmüş."

Chelsea daha yüksek sesle hıçkırıklara boğuldu. Hâlâ bana tutunuyordu ve sanırım ayakta durabilmesini sağlayan bendim. Birkaç saniye sonra ikimiz de yerde olacaktık.

Shane, "Onu eve sokun," dedi. "Burada olanlarla biz ilgileneceğiz."

Kayla'yla birlikte Chelsea'yi eve sokup kanepeye oturmasına yardım ettik. Ellerini yüzüne kapamış, deliler gibi ağlıyordu. Ben Chelsea'nin sırtını sıvazlarken Kayla telefonların çekmediğini öğrendiğinde sehpanın üzerine bıraktığı telefonuna uzandı. Ekrana baktı.

"Hâlâ servis yok," diye homurdandı. Kapıya bakıp, "Shane, ev telefonu olduğunu söylemiştin, değil mi? Nerede? Polisi aramalıyız," diye seslendi.

Shane, "Kitaplığın yanında!" diye karşılık verdi.

Kayla hemen kitaplığın yanına gitti. Telsiz telefonu aldı. Telefondaki bir düğmeye basıp kulağına koydu. Kaşlarını çattı, telefonu kulağından çekti ve başka bir tuşa bastı.

"Shane!" Sesi histerik bir hâl almıştı. "Telefon çalışmıyor!" Akşamın erken saatlerindekinden daha yumuşak olmasına karşın kuvvetli bir gök gürültüsü evi salladı.

Kayla bir kez daha, "Shane!" diye bağırdı.

Shane birkaç saniye sonra eve girdi ve sineklikli kapıyı arkasından çarparak kapadı.

Yüzü hafif pembe, saçları ve gömleği nemliydi. Kayla'nın elinde telsiz telefonla durduğu yere doğru ilerledi ve telefonu elinden aldı. Kayla ellerini ovuşturarak onu izliyordu.

"Çalışmıyor," dedi. "Fırtına telefon hatlarına zarar vermiş olmalı."

Kayla'nın gözleri odanın içinde gezindi. "Yani polisi aramanın bir yolu yok mu?"

"Yok."

Kayla başını iki yana salladı. "O zaman ben buradan gidiyorum. Chelsea, arabanın anahtarları nerede?"

Shane dudaklarını birbirine bastırdı. "Kayla, bir dakika sakin olur musun?"

Şimşek çakmasıyla Kayla'nın küçük yüzü aydınlandı. Neredeyse şeytani bir görüntüsü vardı. "Hayır, sakin olmayacağım. Bu evde biri *öldürüldü!* Elektrik ve telefon kesik. Buradan *hemen* defolup gidiyorum. Gelmek istemezsen şehre döndüğümde sana bir polis arabası gönderirim."

Shane yüzünü buruşturdu. "Kayla..."

Kayla ona ters bir bakış attı. "Gitmemiz gerek, Shane. Neden gitmemizi istemiyorsun?"

Kayla iyi bir noktaya değinmişti. Suç mahallinden ayrılmak istemiyorduk ama polisle iletişime geçmeliydik. Ve eğer telefon hatları çalışmıyorsa karakola gitmek zorundaydık. Ailem bu

gece ne yaptığımı öğrendiğinde beni kesinlikle mahvedeceklerdi ama şimdi bunu düşünemezdim. Biri ölmüştü.

Ve bu odadaki birinin sorumlu olma ihtimali çok yüksekti.

Chelsea ayağa kalktı, gözleri hâlâ nemliydi. "Kayla haklı. Buradan gitmeliyiz. Bunu kimin yaptığını bilmiyorum..." Başını kaldırıp Shane'e, sonra da kapı eşiğinde oyalanmakta olan Tim'e baktı. "Ama belli ki başımız dertte. Buradan gitmemiz gerekiyor." Ona katılıyordum.

Chelsea ve Kayla –tamamen yetersiz olan ayakkabılarını ve montlarını giyip– hâlâ şiddetle yağan yağmura aldırış etmeden evden çıktılar. Ben de spor ayakkabılarımı giydim. Ama ayakkabılarım, kapının önündeki buzlu nehri andıran şeyle boy ölçüşemezdi. İçleri çamur ve dondurucu soğuk suyla doldu. Eve gitmek ve bu korku filminden uzaklaşmak için sabırsızlanıyordum.

Ama biz Beetle arabasına binip eve dönemeden Chelsea donakaldı. Neye baktığını anlamadan bir saniye önce nefesinin kesildiğini duydum.

Dört lastiği de kesikti.

"Ne oluyor ya?" dedi nefes nefese.

Arabasının yanından geçerek Shane'in Chevy'sine baktığımızda onun da aynı durumda olduğunu gördük. Lastikleri paramparçaydı.

"Bu da ne?" Shane lastiklerindeki hasarı incelerken çok öfkeliydi. "Bunu kim yapar ki?"

Kayla geri adım attı, başını sallayarak kendi kendine sarıldı. "Birisi buradan çıkmamızı istemiyor."

"Kayla..." Tim onun koluna uzandı. "Bak, bunu çözeceğiz..."

"Hayır!" Kayla aniden ondan uzaklaştı, gözleri vahşi bakıyordu. "İçinizden biri onu öldürdü. Bunu sizden biri yaptı ve şimdi geri kalanımızın kaçmasını istemiyor."

"Kayla, bu delilik," dedi Chelsea.

"Öyle mi?" Kayla yaşaran gözlerini kırpıştırdı.

"Evet!" Chelsea sırılsıklam olan siyah saçlarından bir tutamı bembeyaz yüzünden çekti. "Tim ve Shane katil değiller. Onlar *olamaz*."

"Belki de *sendin*," diye karşılık verdi Kayla.

"*Ben* mi?"

"Tabii, neden olmasın? Ne de olsa Brandon'ın seni aldattığını herkes biliyor. Belki ikiniz tartıştınız ve sonu onun için pek iyi olmadı."

Chelsea'nin dudakları kıvrıldı. "Seni sürtük!"

Kayla'nın sağ gözünden bir damla yaş süzüldü. Elinin tersiyle yaşı silerken yanağına rimel bulaştırdı. Gözleri dördümüzün arasında gidip geliyor, nefesi her geçen saniye daha da hızlanıyordu. "Buradan gidiyorum! Arabayla ya da değil."

"Kayla, yapma..." diye araya girdi Shane.

Ama artık çok geçti. Kayla arkasına döndü ve çiftlik evini ana yola bağlayan bozuk patikada ters yöne doğru koşmaya başladı. Yağmur suları sığ bir dereden geçiyormuş gibi bileklerine kadar ulaşıyordu. Muhtemelen bu gece dışarıda olmayacağını düşünmüştü. Bu yüzden topuklu ayakkabı giyiyordu ve üzerinde yağmur onu mahvetmeden önce şık bir deri trençkot olan şey vardı. Ceketim ve spor ayakkabılarım pek iyi durumda olmasa da onu takip etmeye can atıyordum.

En fazla beş altı metre gidebildi. Ayağının bir şeye takılıp takılmadığını bilmiyordum ama yerdeki çamurlu suya hızlı bir dalış yapmıştı. Tim yüksek sesle küfrü bastı ve peşinden koştu.

Chelsea, "Yakışıklı Prens'e de bak!" diye fısıldadı.

Ona ters bir bakış attım. "Ne yani? Sence Kayla'ya yardım etmemeli mi?"

Chelsea cevap vermeyip öfkeyle solumakla yetindi. Kayla gibi onun da makyajı yüzünden akmıştı ve neredeyse deli gibi görünüyordu. Bu gece sadece ruj sürdüğüm için mutluydum. Ki o da Shane'le öpüşürken çıkmıştı.

Kayla ilk başta Tim'in kendisine yardım etmesine izin vermeyecek gibi görünse de sonunda yardımını kabul etti ve onu ayağa kaldırmasına izin verdi. Arkasında kalan ve her geçen saniye daha fazla su basan yola pişmanlıkla baktı. Ardından Tim'in peşinden çiftlik evine geldi. Yüzünün gözyaşlarından mı yoksa yağmurdan mı ıslandığını söylemek zordu.

Shane kapıdaydı, Kayla verandaya geri döndüğünde onu baştan ayağa süzdü. "İyi misin?"

Kayla ona baktı ama tek kelime etmedi.

"İçeri girelim," dedi Tim. "En azından içerisi kuru."

Bu lafının üzerine Kayla'yı kurtarırken ne kadar ıslandığını fark ettim. Aslında hepimiz ıslanmıştık. Bir grup boğulmuş fareye benziyorduk. Kayla, çamurda kaydığında en kötüsünü yaşamıştı. Koyu renk saçları kafatasına yapışmıştı ve trençkotu derisinden soyulması gerekecekmiş gibi görünüyordu. Yüzünde mahvolmuş makyajına karışmış çamur lekeleri vardı.

"Bu hoşuna gider, öyle değil mi?" Kayla ona tısladı. "Beni çıkış yolu olmayan evin içine hapset–"

"Hey..." Tim ellerini kaldırdı. "Sadece bir öneriydi. Burada hastalanmak istemeyiz..."

"Hastalanmak mı?" Hâlâ verandada yatan Brandon'ın cesedine dehşet dolu bir bakış attı. "Biri öldü! Üstelik bunu içinizden *biri* yaptı! Siz..."

"Kayla..." Tim ona doğru temkinli bir adım attı. "Sakinleşmen gerek..."

"Sakinleşmeyeceğim!" Kayla geri çekildi, neredeyse tökezleyecekti. "Hiçbirinize güvenmiyorum. Bu yüzden elektrik gelene kadar beni rahat bırakın."

Bu sözlerin ardından koşarak eve girdi. Ayak sesleri merdivende kayboldu ve odalardan birinin kapısı gürültüyle çarptı.

YİRMİ DÖRT

GÜNÜMÜZ

Ertesi sabah işe başlamadan önce Shane'i kontrol etmek için revire gittim.

Yanıp sönen ışıklarla dolu başka bir uzun koridorda yürürken arkamdan biri bana seslendi. Durup arkama döndüğümde Marcus Hunt'ın koridorda bana doğru koştuğunu gördüm.

Harika. Şimdi ne istiyordu?

Randevuyla ilgili beni taciz etmeye başlamamasını umut ettim. Bunca şeyin arasında bir de bununla uğraşamazdım. Emin olduğum tek şey, artık arabamdan inerken biber gazımı çantamda bırakmak yerine elimde taşımaya başlayacağımdı. O şeyden biraz sıksam beni rahat bırakması gerektiğini çok iyi anlardı.

"Brooke." Kayarak önümde durdu. "Selam."

"Selam." Gözlerimi kaçırdım. "Ne lazımdı, Memur Hunt?"

Mavi üniformasının yakasını çekiştirdi. "Bana Marcus diyebilirsin."

Cevap vermedim. "Ne istiyorsun?"

Pantolonunun cebine sıkıştırdığı birkaç kâğıt parçasını aldı. Onları bana uzattı, Hunt'ın kargacık burgacık el yazısıyla doluydular. En üst sayfasında Malcolm Carpenter ismi yazıyordu.

"Carpenter için o şilteyi almaya çalıştığını biliyorum," dedi. "Birkaç yıl önce biri için bir tane almıştık ve bunların doldurulması gereken formlar olduğunu hatırladım. Senin için elimden geldiğince doldurmaya çalıştım."

Şaşkınlıkla elimdeki kâğıtlara baktım. Bay Carpenter için o şilteyi almaya uğraşıyordum ama Dorothy sürekli olarak beni engellemeye çalışıyordu. Adamla hiç tanışmamış olmama karşın benim denetleyici doktorum olan Dr. Wittenberg'i aramaya bile çalışmıştım. Ama onunla da bağlantı kuramamıştım.

"Vay canına," dedim. "Çok teşekkürler."

"Sorun değil." Bana göz kırptı. "Hey, biz aynı takımdayız, değil mi?"

"Evet..." Tekrar çıkma teklifi etmesini bekledim ama yapmadı. "Her neyse, benim revire gitmem lazım. İyi görünüyorsa Nelson'ı bırakacağım."

Shane'in adı geçtiğinde Hunt'ın gözleri kardı. Başını revir kapısına doğru çevirdi, bakışları yakıcıydı. Shane'den nefret ediyordu ama nedenini bilmiyordum. Dorothy'nin söylediğine göre Shane hapishanede geçirdiği süre boyunca özellikle korkunç bir şey yapmamıştı.

"Shane Nelson'la sorun yaşadığın için üzgünüm," dedim. "Ama bana karşı gayet iyiydi."

Şey, bir seferinde beni öldürmeye çalışması dışında.

Hunt, "Sana iyi davrandığına bahse girerim," diye homurdandı.

"Güvenliğimle ilgili herhangi bir endişem olursa ilk öğrenen sen olacaksın." Göz göze geldik. "Söz veriyorum."

Bunu biraz düşündü. "Sadece çok dikkatli ol."

"Olacağım."

Dikkatli olacağımı pek sanmıyormuşçasına başını salladı ve haklıydı. Shane yıllar önce bana zarar vermeye çalıştıysa da gerekirse onu vurabilecek gardiyanlarla çevriliyken bir şeye kalkışacağını sanmıyordum. Gerçek şu ki şimdi ona baktı-

ğımda, bunu yapabileceğini hayal etmek bile zordu. Mahkeme salonundayken bile –nefes borumdaki havanın kesildiği o anı kafamda hâlâ tazeyken– Shane'e bakıp onun beni öldürmeye çalıştığını hayal etmekte zorlanmıştım. O sadece Shane'e benziyordu, futbol sahasında âşık olduğum çocuğa.

Ona o korkunç şeyleri yaptıranın ne olduğunu hâlâ anlayamıyordum. Bölünmüş kişilik miydi? Bir anlık delilik? Ama bunun bir önemi yoktu. Ne olursa olsun bedelini ödüyordu.

Raker Cezaevi'ndeki revir, temel tıbbi tedavileri uygulayabileceğimiz altı yataklı küçük bir üniteydi. Burada hastalara antibiyotik serumu takabilir ve onları takip edebilirdik. Sabah ilk iş buraya uğruyordum, gitmeden önce de son bir kez daha kontrol ediyordum.

Shane şu anda revirde yatan tek mahkûmdu. Şiltelerden birinin üzerinde dümdüz yatıyordu. Gözleri kapalıydı, alnındaki morluk dünkünden çok daha koyuydu. Dorothy dün zincirlenmesine gerek olmadığını söylemesine karşın bir bacağını karyolaya zincirlemişlerdi.

Revir masasında Charlene adında genç bir hemşire yardımcısı vardı.

Yanına gidip yatakları işaret ettim. "Nelson iyi bir gece geçirdi mi?"

"Evet, sorun yok."

"Neden karyolaya zincirlenmiş?" diye sormadan edemedem.

Charlene omuz silkti. "Nedenini bilmiyorum ama Hunt dün eve gitmeden önce buraya geldi ve onu kelepçeledi. Zaten çoğunlukla uyuyor. Sadece kahvaltı için uyandı. Baş ağrısı için ona biraz Tylenol verdim ve gerçekten çok iyiydi. Çok kibar."

"Güzel."

"Çok tatlı, değil mi?" Kıkırdadı, sonra yüzü kızardı. "Daha fazla dışarı çıkmam gerekiyor sanırım?"

"Evet..."

Shane'in hâlâ uyuyormuş gibi göründüğü üçüncü yatağa baktı. "Ne yapıp da buraya düştüğünü merak ediyorum."

Charlene, Raker bölgesinden olsa bile Shane'in duruşmasının yol açtığı heyecanı hatırlamayacak kadar gençti. Ama ona ipucu verecek kişi ben olmayacaktım. "Ben... bilmiyorum."

"Eskiden onları Google'da aratırdım," diye devam etti. "Bu adamların çoğu haberlerde çıkacak kadar kötü şeyler yapmış. Ama öğrenmek hiçbir zaman iyi olmadı. Bilmemeyi tercih ederim."

"Evet," diye karşılık verdim. "Ne demek istediğini anlıyorum."

Charlene'i evrak işleriyle baş başa bırakıp Shane'in hâlâ uyumakta olduğu yatağa doğru yürüdüm. Hafifçe aralanmış dudaklarının arasından hava üflerken onu bir an izledim. Yatağının üzerine eğilmemin onu uyandıracağını umuyordum ama uyandırmadı. Bu yüzden uzanıp omzuna dokundum.

Shane'in göz kapakları titredi ve uzanıp avuç içiyle göz kapaklarını ovuşturdu. Ellerini çektiğinde gözlerini kırpıştırarak bana baktı. Gözleri irileşti ve derin bir nefes aldı. "Brooke..."

"Shane?"

Tekrar göz kırptı. "Ah, üzgünüm, ben... uyanıp seni görmek tuhaftı. Bilirsin, biraz dejavu gibiydi."

"Evet, anladım." Yüzümü buruşturdum. "Nasıl hissediyorsun?"

Yatağın baş ucunu kaldırmak için düğmeyi kullanırken esnedi. "Sanki kafam masaya çarpmış gibi." Zayıfça gülümsedi. "İyiyim. Sadece biraz başım ağrıyor."

"Birden ona kadar bir ölçekte ne kadar kötü?"

"Bilmem. Dört. Ya da beş."

"Mide bulantısı? Baş dönmesi? Bilinç bulanıklığı, kafa karışıklığı?"

"Hayır, iyiyim." Sağ ayak bileğine bağlı zincir yüzünden yatakta pozisyonunu ayarlamakta zorlanıyordu. "Sadece baş ağrısı. Hepsi bu."

Bileğindeki zincire baktım. "Memur Hunt'a onu çıkarmasını söyleyebilirim."

"Hayır." Eliyle beni geçiştirdi. "Açıkçası ben artık bu tür şeylere alıştım. Çok önemli değil. Hem konuyu zorlarsan benden daha çok nefret edecek."

"İyi. Öyle diyorsan..."

Shane'i, onu kafa taramasına göndermemi gerektirecek bir şey olmadığından emin olmak için muayene ettim. Dediği gibi iyi görünüyordu. Sadece kafasında bir morluk vardı. Yine de kalem fenerimi gözlerine tuttuğumda yüzünü buruşturması gözümden kaçmamıştı. Söylediğinden daha kötü bir baş ağrısı çekiyordu.

"Ağrın için daha güçlü bir şey ister misin?"

Parmaklarıyla şakağına masaj yaptı. "Hayır, gerek yok. Tylenol içtim. Halledebilirim."

Elise'in dosyasına neden *uyuşturucu peşinde* yazdığına dair hiçbir fikrim yoktu. Adam açıkça acı çekmesine rağmen hiçbir şey istemiyordu. "Epey rahatsız görünüyorsun. İstersen sana bir Fioricet verebilirim?"

Minnetle başını aşağı yukarı salladı. "Tamam, olur, ondan biraz alabilirim."

"Tamamdır."

"Ayrıca..." Kahverengi gözlerini bana dikti. "Dün konuştuğumuz o konuyu bir daha açmayacağıma söz veriyorum."

Çenem gerildi. "İyi."

"Hakkımda ne düşündüğünü biliyorum," dedi, "sana ne söylersem söyleyeyim ciddiye almayacağını da biliyorum..."

"Shane..."

"Ama sana söylemem gereken tek bir şey var..." Sözleri ağzından alelacele çıktı, sanki o konuşmasını bitirmeden gideceğimden korkuyordu ki bu gerçek bir olasılıktı. "Söylemezsem kendimi asla affetmem..."

"Lütfen bunu yapma, Shane..."

"Reese'den uzak durmalısın." Hafiften kan çanağına dönmüş gözleriyle bana bakıyordu. "Bunu benim için yap. Olur mu?"

"Shane..."

"Benim bir... katil olduğumu düşünmen umurumda değil," dedi boğuk bir sesle. "Sadece... Tim Reese'den uzak dur. O tehlikeli biri. Lütfen, Brooke."

Gözlerine baktım, orada gerçek bir korku vardı. Sırtımdan aşağı bir ürperti indi. Tim'in tehlikeli olduğunu nasıl düşünebildiğini bilmiyordum. Tim o kadar açık bir insandı ki asla tehlikeli olamazdı. Buna asla inanamazdım. Shane numara yapıyor olmalıydı.

Öyle olmalıydı.

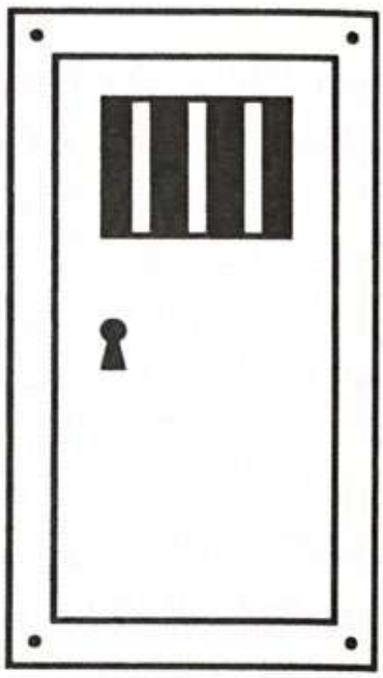
"Tamam," dedim.

"Gerçekten mi?"

"*Evet.*"

Sırtını yatağa yasladı, yüz hatları gevşedi. "Teşekkürler, Brooke."

Ne de olsa ona ilk kez yalan söylemiyordum.

YİRMİ BEŞ

ON BİR YIL ÖNCE

Chelsea, Brandon'ın cesedinin başında diz çökmüş, sessizce ağlıyordu. Bir elini uzatıp gevşek çenesinin üzerinde gezdirdi. Geri kalanımız verandada öylece duruyorduk, oğlanlar rahatsızca kıpırdanıyorlardı. Shane de çok üzgün olmalıydı. Ne de olsa Brandon onun en iyi arkadaşıydı. Yine de cesedi bulduğumuzdan bu yana tek kelime etmemişti. Gerçi onun gibi ergen bir erkeğin Chelsea gibi haykırmasını beklemiyordum.

Chelsea gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü kaldırıp bize baktı. "Cesedi ne yapacağız?"

Shane ve Tim birbirlerine baktılar. Shane, "Onu burada bırakacağız," dedi.

"Onu öylece bırakacak mısın?" Chelsea ayağa kalkarken öfkeyle patladı. "Soğukta?"

Aklımdan geçenleri söylemedim ama sonuçta Brandon soğuktan rahatsız olmazdı. En azından artık...

"Çamaşır dolabında fazladan battaniyem var," dedi Shane, "eğer istersen..."

Chelsea bir an tereddüt etti, sonra başını salladı. Üçümüz verandada beklerken Shane eve geri döndü. Tim benden sadece

birkaç santim uzakta duruyordu. O kadar yakındı ki neredeyse vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordum. Uzanıp elimi tuttu ve kapı tekrar açılıp Shane battaniyeyle geri dönmeden önce bir anlığına beni rahatlatmak için elimi sıktı.

Yün battaniye gök mavisiydi ve kaşındıracak gibi görünüyorsa da Brandon pek aldırış edecek durumda değildi. Chelsea battaniyeyi vücudunun alt kısmına nazikçe serdi. Sanki battaniyeyi kafasına örtmesi gerekip gerekmediğinden emin değilmiş gibi duraksadı. Sonunda yüzünü de kapatarak erkek arkadaşını ön verandada karanlık bir yumruya dönüştürdü.

Parmak uçlarını dudaklarına bastırdı, sonra Brandon'a uzandı. "Seni seviyorum, bebeğim."

Gerçekten seviyor muydu? Gerçekten? Daha dün telefonda konuşurken Chelsa bana *onu aldatan bu pislikten nefret ettiğini* söylemişti.

Sanki araya girmemizi bekliyormuş gibi geri kalanımıza baktı. Brandon'ı pek tanımıyordum ve onun hakkında bildiklerim pek hoşa gidecek şeyler değildi. Ama Chelsea'yi yalnız bırakmak istemiyordum, bu yüzden mırıldandım...

"Seni özleyeceğiz, Brandon."

Tim de Brandon'dan benim kadar hoşlanmamasına karşın, "Seni özleyeceğiz," dedi.

Chelsea, gözleri cam gibi olan Shane'e baktı. Shane, "Bunu sana kimin yaptığını bulacağız, dostum," dedi. "Ve bunu ona ödeteceğiz."

Artık Brandon'a veda ettiğimizden Chelsea bir sonraki hamlemiz için seçeneklerimizi belirlemek üzere eve geri dönmeyi kabul etti. Ne yazık ki bu seçenekler oldukça sınırlıydı. Telefon hatları ya fırtınadan ya da daha uğursuz bir nedenden dolayı

kesilmişti. İki aracımızın da lastikleri yarılmıştı. Dışarıdaki fırtına da şiddetinden hiçbir şey kaybetmemişti.

"Kayla'nın ana yola geri dönme şansı olmadı." Chelsea oturma odasının ortasında durmuş, uzun saçlarındaki suyu sıkıyordu. "Ama bahse girerim başka biriniz başarabilir. O kadar uzak değil, öyle değil mi? Belki bir buçuk kilometre?"

"İki kilometre." Shane yüzünü buruşturdu. "Yolun ne kadar kaygan olduğunu gördünüz, bu yüzden zor bir yürüyüş olacak. Ama beni asıl endişelendiren şey rüzgâr yüzünden devrilen elektrik hatları. Tek bir yanlış adımla çarpılabilirsiniz."

Harika. Yani seçeneklerimiz, ortalıkta dolaşan bir katille burada kalmak yahut dışarıda boğulma ve elektrik çarpması riskini göze almaktan ibaretti.

Shane, "Bence fırtına dinene kadar yerimizde kalmalıyız," dedi. "En azından telefon hattı geri gelebilir. Ayrıca yollar da kuruyacaktır."

Kaşlarımı kaldırarak Tim'e baktım. Uzun bir iç geçirdi. "Kabul ediyorum. Şu anda dışarısı güvenli değil."

Oğlanların ikisi de kesinlikle burada kalmaktan yana görünüyordu. Sırılsıklam hâldeki Chelsea'ye baktım. Hep suya dayanıklı ürünler almasına karşın maskarası akıp yanaklarından aşağı süzülen çizgilere dönüşmüştü. Sanırım suya dayanıklı maskara fırtınalara dayanıklı değildi.

"Brooke," dedi, "seninle konuşabilir miyim?" Oğlanlara baktı. "Yalnız."

Cevabımı beklemedi. Kolumdan tutup beni odadan çıkardı. Shane ve Tim'i arkamızdan bakakalmış hâlde bırakmıştı. Arka kapıya varana kadar durmadı, kapıyı çekip beni dışarı çıkardı ve kapıyı arkasından çarparak kapadı.

"Chelsea, hava soğuk!" Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "İçeri dönebilir miyiz?"

"HAYIR." Chelsea neredeyse suçlarcasına arka kapıya bakıyordu. "Ben gerçekten çıldırmak üzereyim, Brooke. Bunu

Brandon'a biri yaptı. Onlardan biri... O bıçaklandı. Birisi onu bıçaklayarak öldürdü! O öldü!"

"Biliyorum..."

Elinin tersiyle gözlerini sildi. "Burada güvende değiliz. Bunu biliyorsun, değil mi? Buradan gitmemiz gerek!"

"Kaçmaya çalıştığında Kayla'nın başına gelenleri gördün..."

Gözleri akan rimeliyle vahşi bir hâl almıştı. "Kayla takımdaki en kötü amigoydu. Bir antrenman seansını bile zar zor bitirebilirdi. Sen ve ben, bahse girerim biz başarabiliriz. Biz olmasak da çocuklar kesinlikle yapabilir."

"Ama Shane'in elektrik hatları hakkında söylediklerini duydun..."

"Belki de gitmemizi istemiyor. Hiç bunu düşündün mü?

Evet, bunu düşünmüştüm. Ama yine de mantıklıydı. Özellikle uygun ayakkabılar olmadan dışarıda dolaşmak fikri beni pek heyecanlandırmıyordu. İnsanlar hep böyle donmaz mıydı?

"Shane katil değil," dedim kararlı bir şekilde. "Muhtemelen buralarda dolaşan bir serseriydi. Bizden biri olmasına imkân yok."

Chelsea nefes almaya çalışırken yutkundu. Panik atak geçirmesine saniyeler kalmış gibi görünüyordu.

"Chel?" Kaşlarımı çattım. "Chelsea, nefes almalısın. Biraz derin nefes al, tamam mı?"

"İyiyim." Gözlerini yumdu, nefesine odaklandı. "İyi olacağım."

Ne yapacağımı bilmiyordum. Böyle durumlarda başınızı bacaklarınızın arasına almanız gerektiği söylenmez miydi? Ama Chelsea her şeyi kontrol altına almış gibi görünüyordu. Bana tutundu, omuzları gevşeyene kadar derin nefesler aldı. Dışarısı oldukça soğuk olmasına karşın onunla bekledim. Elektrikler kesik olduğundan içerisi de soğuktu. Ama en azından rüzgâr su damlacıklarını üzerimize savurmazdı.

Sonunda gözlerini açtığında, "Şimdi iyi misin?" diye sordum.

Chelsea başıyla onayladı.

"İçeri dönmemiz gerek." Bunu katı bir sesle söylemiştim. Benimle gelsin ya da gelmesin, içeri dönecektim. "Burada kalamayız."

Bir an bana baktı, sonra başıyla onayladı. Kapı kolunu çevirerek kapıyı açtığımda mutfaktaki kuru hava için büyük bir minnet duydum. Mutfak karanlıktı ve odanın kapısının açılıp kapanma sesini duyunca ikimiz de yerimizden sıçradık.

"Brooke?" Bu Tim'in sesiydi, rahatlamıştım. Shane'in katil olmadığını bilsem de Tim Reese'den daha çok güvendiğim kimse yoktu. "Sen misin?"

Başımla onayladım ama sonra büyük olasılıkla beni göremediğini fark ettim. Odanın tamamı gölgelerle kaplıydı. "Evet, geri döndük. Shane nerede?"

"Cep telefonunun sinyali alıp alamayacağını görmek için dışarı çıktı."

Chelsea kolumu çekiştiriyordu. "Oturmam gerek, Brooke."

Yine çok titriyordu, mutfaktan oturma odasına geçmesine yardım ettim. Tim de destek oldu ve birlikte onu kanepeye yatırdık. Chelsea uzandı, elleriyle yüzünü kapadı. Sonuç her ne olursa olsun Chelsea bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı. Erkek arkadaşının cesedini bulmak onda silinmeyecek izler bırakacaktı.

"Hey." Tim omzuma dokundu. "Seninle mutfakta biraz konuşabilir miyim?"

Karanlıkta Chelsea'ye gözlerimi kısarak baktım. Şimdilik iyi görünüyordu. "İyi. Ama onu uzun süre yalnız bırakmak istemiyorum."

Tim beni mutfağa çekiştirdi. Kapının arkasında kaybolurken şu anda hiçbirimizin yalnız kalmaması gerektiği düşüncesi kafamda uçuşuyordu. Bir arada kalmalıydık. Yine de Chelsea'yi oturma odasında yalnız bırakmıştık ve Shane de dışarıda dolanıyordu.

Ya Shane'e bir şey olduysa? Ya Brandon gibi yerde ölü yatıyorsa?

"Battaniyenin altına bir kez daha baktım." Tim kelimeleri söylerken yüzünü buruşturmuştu. "Görünüşe göre Brandon bıçaklanarak öldürülmüş."

"Bıçak... bıçaklanarak mı?"

Tim'in yüzü benimkine o kadar yakındı ki karanlıkta bütün hatlarını seçebiliyordum. Ama ona yaklaştığımda genellikle hafifçe beliren çilleri şimdi görünmezdi. "Yine de yanında herhangi bir bıçak yoktu. Zaten evde de bıçak bulamadım."

"Ah..."

Tim başıyla mutfak tezgâhını işaret etti. "Her kimse geri dönecek diye endişelendim, bu yüzden mutfaktan bıçak almaya gittim. Tahmin et ne buldum? Bütün bıçaklar gitmiş."

Öylece bakakaldım. "Ne?"

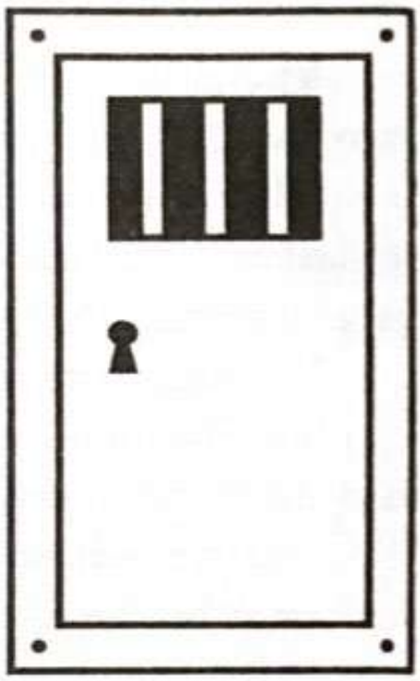
"Bu çok tuhaf değil mi? Tezgâhın üzerinde bıçaklık var ama bomboş."

Titremeye başlamıştım, kendime sarıldım. "Peki bu ne anlama geliyor?"

"Bunu her kim yaptıysa önceden planlamış ve evdeki diğer tüm silahları atmış demek oluyor."

"Tim." Boğuluyormuş gibi hissediyordum. "Sen ne diyorsun?"

"Ne dediğimi gayet iyi anladığını düşünüyorum, Brooke."

YİRMİ ALTI

GÜNÜMÜZ

Okul açılalı bir ay olmuştu ve Tim Reese evimizi sık sık ziyaret ediyordu.

Lavaboyu ve kapı tokmağını tamir ettikten sonra o ve Josh evde üstesinden gelinmesi gereken sonu gelmez bir proje listesine girişmişlerdi. Ne de olsa ev biraz eskiydi, yani tamir edilmesi gereken çok şey vardı. Her şeyi tamir etmeyi bitirdikten sonra akıllarına Josh'ın odasına kitaplık yapma fikri gelmişti. Bu hafta sonu onu boyayacaklardı. (Görünüşe göre neon yeşili olacaktı.)

Buraya taşınma konusunda endişeli olsam da tüm çekincelerim eriyip gitmişti. Cezaevinde çalışmanın inişleri ve çıkışları vardı (Geçen ay Shane'i bir kez bile görmemiştim ama hâlâ oradaydı). Yine de Josh'ı burada olduğundan daha mutlu görmemiştim. Okulu seviyordu ve daha da önemlisi Tim'le arasında beni gerçekten şaşırtan bir bağ vardı.

Akşam eve geldiğimde beni sarımsak ve tereyağının nefis aroması karşıladı. Bunların Margie'nin tüm dünyada en sevdiği iki malzeme olduğundan emindim. Eve gelmek için daha güzel bir koku olamazdı.

Margie'yi mutfakta bir tepsi sarımsaklı tereyağlı karides hazırlarken buldum. Onları sadece koklamak bile yeterliydi, çok iyi görünüyorlardı.

Margie, "Fazladan yaptım," dedi, "çünkü nazik Tim'in akşam yemeğine geleceğini varsayıyorum."

İtiraz etmeye hazırlandım ama sonra Tim'in son iki hafta içinde en az beş altı kez akşam yemeğine geldiğini fark ettim. Bizi de üç kez evine götürmüştü.

"Evet, muhtemelen geleceğini söyledi," diye mırıldandım.

Margie güldü. "Bir erkek arkadaşın olduğu için utanmana gerek yok, Brooke."

"O benim erkek arkadaşım *değil*." Margie bana imalı bir bakış attı ama başımı salladım. "Gerçekten değil. Sadece arkadaşız."

Bu gerçekti. Evet, Tim geçen ay burada çok takılmıştı ama aramızda hiçbir şey olmamıştı. Beni öpmeye çalışmamıştı. Birkaç gün önce film izlerken esneyerek kolunu omzuma atmaya çalışmamıştı. Biz her zamanki gibi arkadaştık. Shane'le bir çocuğumuz olduğunu fark etmesi, bana karşı beslediği tüm duyguları yok etmişti.

Margie, "O zaman seni uyarmalıyım," dedi, "Josh onun hakkında çok ilginç sorular soruyor."

Ah, hayır. *Bu da* nereden çıkmıştı?

Margie çıktıktan sonra oturma odasına geçtim. Josh Nintendo'yla oynuyordu. Tamamen oyuna odaklanmış durumdaydı, odaklanırken dilini hafifçe dışarı çıkarmıştı. İfadesi tuhaf derecede tanıdıktı. Büyük bir şaşkınlıkla Shane'in bir şeye odaklanırken aynı surat ifadesini yaptığını hatırladım.

"Selam, Josh." Kanepede yanına oturdum. "Bugün okul nasıldı?"

Gözünü oyundan ayırmıyordu. "İyiydi. Tim akşam yemeğe geliyor mu?" Okulda Josh ona Bay Reese demek zorundaydı ve bu onu güldürüyordu. Evdeyse sadece Tim'di.

"Josh..." Ona birkaç santim yaklaştım. "Margie bana Tim hakkında bazı sorular sorduğunu söyledi."

Josh oyununu duraklattı ve kolu kenara attı. Ne düşündüğünü bilmiyordum. Muhtemelen Tim'in benim erkek arkadaşım olduğunu düşünüyordu, tıpkı Margie gibi. Onun fikrini değiştirmek zorunda kalacaktım. Gerçeğin onu hayal kırıklığına uğratıp uğratmayacağından veya rahatlayıp rahatlayamayacağından emin değildim.

"Şey," dedi, "merak ediyorum da..."

"Evet?"

Derin bir nefes aldı. "Tim benim babam mı?"

Mideme sert bir yumruk yemiş gibi oldum. Böyle düşündüğüne dair hiçbir fikrim yoktu. "Josh..."

Josh, "Çünkü onu taşınmadan önce de tanıyordun," diye devam etti. "Ve siz gerçekten yakındınız. Ayrıca, o gerçekten çok iyi..."

Umut dolu bir ifadeyle bana bakıyordu. Keşke ona babasının Tim olduğunu söyleyebilseydim. Bunu her şeyden çok isterdim. Keşke Tim onun babası olsaydı. Ya da babasının iyi bir insan olduğunu söyleyebilseydim. Bir ihtimal cehennemi boylamayacağını... Ya da en azından oğlumun onunla birkaç dakika geçirmesine izin vereceğimi...

"Üzgünüm, tatlım," dedim. "Tim senin baban değil."

Josh dağılmıştı. O kadar üzgün görünüyordu ki içimden bir parça bu konuda yalan söylemiş olmayı ve sonuçlarıyla daha sonra yüzleşmeyi diledi. Ama tabii ki bunu yapamazdım. Ona gerçeği söylemek zorundaydım.

Tam ona sarılacaktım ki kapının zili evin içinde yankılandı. Josh bunu duyduğunda Nintendo'yu eline aldı ve oyununa geri döndü. "Bu seviyeyi akşam yemeğinden önce bitirmek istiyorum da," dedi.

"Josh... Seninle bu konuda daha uzun konuşmak isterim... Hayal kırıklığına uğradığını biliyorum..."

"Hayır, uğramadım." Gözü yeniden ekrandaydı. "Bu konuda konuşmak istemiyorum."

Pekâlâ. Nintendo'yla rekabet etme şansım yoktu. En iyisi gidip kapıyı açmaktı. Tabii ki kapıdaki akşam yemeğine gelen Tim'di. Ona bir anahtar vermeliydim. İlişki değil de, komşuna yedek anahtar vermek gibi... Kapıda kalırsam falan. Yani, yedek anahtarı olan tek kişi Margie'ydi ve o da ta komşu kasabada yaşıyordu.

Tim kapının önündeydi, üzerinde işe giderken giydiği hâki pantolonu ve gömleği vardı ama kravatı yoktu. Kollarını bana doğru uzattı çünkü her gelişinde kapıda kucaklaşıyorduk. Arkadaşlar böyle yapardı, değil mi? Arkadaşlar sarılırdı. Birbirimizi baştan çıkararak selamlıyor değildik.

"Selam, Brooke," dedi. "Burası harika kokuyor."

"Teşekkürler," dedim ama karidesi pişiren ben değildim.

Yine de tüm ev güzel kokuyordu. Kokusunu koridordan alabiliyordum. Ancak Tim'in kollarındayken başka bir koku daha fark ettim. Son derece tanıdık ama sarımsak ve tereyağı kadar hoş olmayan bir şey.

Sandal ağacı.

Tim'den uzaklaştım, burnum tiksintiyle kırıştı. "Aman Tanrım, bu üzerindeki ne?"

Tim'in gözleri hızla açıldı ve gömleğinin yakasını kavradı. "Ne? Bu sadece pamuklu bir gömlek."

"HAYIR! Kastettiğim kokuydu!"

"Koku mu?" Elini temiz tıraşlı çenesinde gezdirdi. "Gelmeden önce tıraş oldum ve biraz tıraş losyonu sürdüm. Ama..."

Sandal ağacı kokusu burun deliklerime yerleşmişti. Her nefes aldığımda o kolyenin zincirlerinin boğazımı sardığını hissediyordum. Ondan bir adım uzaklaştım. "Lütfen git yıka. Hemen şimdi."

"Ama..."

"Hemen. *Lütfen.*"

Tim itaatkârca banyoya koştu. Akan su sesini duyabiliyordum ve birkaç dakika orada kaldı. Bence bu, tüm tıraş losyonunu çıkarmak için ciddi bir çaba harcadığının işaretiydi. Banyodan çıktığında cildi hafif pembe görünüyordu.

"Tamam," dedi. "Sanırım geçti."

Denemek için derin bir nefes aldım. Artık kokuyu almıyordum. Tanrı'ya şükür. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim." Kaşlarının arasında derin bir çizgi vardı. "Sorun değil..."

Aklımı kaçırdığımı düşünüyor olmalıydı. Ona bir açıklama yapmalıydım. Diğer adamların aksine o beni anlardı. "Shane beni... beni öldürmeye çalıştığında... Şey... Sandal ağacı tıraş losyonu sürmüştü. Kokusu midemi bulandırıyor."

"Ah!" Tim çenesini ovuşturdu. "Tanrım, Brooke, çok üzgünüm. Bilmiyordum. O tıraş losyonu bana hediye geldi ama çöpe atacağım."

"Bunu yapmak zorunda değilsin..."

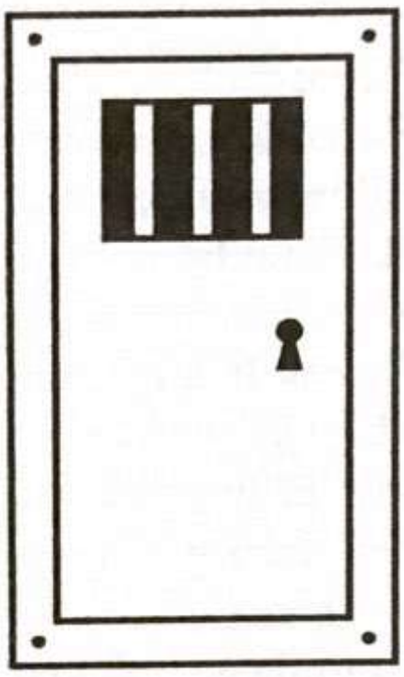
"Tabii ki yapacağım." Çarpık bir gülümsemeyle devam etti. "Sorun değil. Zaten tıraş losyonundan nefret ederim."

Gülümsemesine karşılık verdim. "O zaman neden sürdün?"

"Bilmem. Sanırım Josh'ı etkilemeye çalışıyordum."

Koridorda durup bir an birbirimize baktık ve aramızda ani bir elektrik oluştu. Onun da hissedip hissetmediğini merak ederek yüzünü inceledim. Tim'in arkadaşlık bölgesinden çıkmadığını düşündüğümde bile yanılmış olma ihtimalim var mı diye merak ediyordum.

Tabii eğer o sandal ağacı tıraş losyonunu bir daha asla sürmeyecekse.

YİRMİ YEDİ

Yemek bitip de Josh tabağını lavaboya bıraktıktan sonra Tim'e döndü. "Arka bahçede top oynayabilir miyiz?"

Josh, gerçek babası olmasa bile Tim'den hâlâ hoşlanıyor gibi göründüğü için rahatlamıştım. Ama her ne kadar bağ kurmalarını istesem de araya girmek zorundaydım. "Ödevini yaptın mı?"

Josh gözlerini kaçırdı. "Hayır..."

"Pekâlâ, o zaman cevabın da bu."

Josh homurdandı ama Tim kararımı onayladı. Yanımda bir yetişkinin daha olması hoşuma gidiyordu. Tim, "Ödevini yap," dedi, "yarın beyzbol sopanı da alıp parka gideriz. Orada pencereleri kırmadan gerçek bir alıştırma yapabiliriz."

Josh hevesle başını salladı ve merdivenden yukarı odasına koştu. Tim, ev geliştirme projeleri arasında onu birkaç kez parka götürmüştü. Ailemle onun tüm sosyal hayatını tükettiğimiz için kendimi biraz suçlu hissediyordum. Demek istediğim, o bekâr bir adamdı. Üstelik bizim bir ilişkimiz yoktu. Her hafta sonu bizle takılıp evimin eşyalarını tamir etmemeli, çocuğumu parka götürmemeliydi.

Josh'ın kapısı kapandıktan sonra, "Bunu yapmak zorunda değilsin," dedim. Öte yandan yarın Josh'ı parka götürmeyeceğini söylese gözyaşlarına boğulabilirdim. Josh'ın atış yapması için onu parka götürmüştüm ve bu işte berbattım. Hayatım buna bağlı olsa dahi topu yakalayamazdım. Bu yüzden öğleden sonranın çoğunu ya topun kafama çarpmasını engellemek için eğilerek ya da Josh orada dururken topu kovalayarak geçiriyordum.

"Benim için de eğlenceli." Omuz silkti. "Biliyor musun, o *gerçekten* güçlü bir vurucu. O topa benden daha güçlü vurabiliyor."

Gururla, "Geçen yıl Küçükler Ligi takımında en çok sayı yapan oydu," dedim.

"İnanırım. O doğuştan bir sporcu."

Bu bir iltifat olsa da Tim'in yorumu âdeta mideme oturmuştu. Çünkü Shane de doğal bir sporcuydu. Yıldız oyun kurucu. Josh futbol takımına katılmak isterse onu vazgeçirmek için elimden geleni yapacaktım.

Tim masada kalan tabakları toplayıp lavaboya götürdü. Sıcak suyu açtı ve bulaşık deterjanı şişesini aldı.

"Ben hallederim," diye ısrar ettim. "Sadece birkaç tabak."

"Yardım etmek istiyorum." Tavayı elimden alıp lavaboya daldırdı. "Hadi ama, buraya gelip bedava akşam yemeği yersem ve sonra gidersem ne tür bir pislik olurum?"

"Adil olmak gerekirse bu evde altı haneli tamir işini sen hallettin."

Tim tavayı ovalarken lavabodan buhar çıkıyordu. "Hadi canım! En *fazla* beş haneliydi."

Şakacı bir tavırla koluna vurdum. Ya da vurmaya çalıştım ama elim pazusunda kaldı. Tim... Herhâlde bolca antrenman yapmıştı. Bana baktı, kaşları kalkmıştı. Bir an öylece durduk, gözlerimiz birbirine kenetlenmişti. Sonra uzanıp lavabodaki suyu kapadı. Ellerini bulaşık bezine kuruladı.

Sonra beni kendine çekti ve öptü.

Ona izin verdim. Evet, ona izin verdim. Aslında onu yakasından tutup sanki son on yıldır hiçbir erkeği öpmemişçesine kendime çektim desem daha doğru olurdu. Altmış saniye kadar mutfakta dikilip dünyanın sonu geliyormuş gibi öpüştük. Oğlumun yukarıda olduğunu hatırlamam ve ardından Tim'i nazikçe uzaklaştırmam işte tam bu kadar sürmüştü.

Yüzü kıpkırmızıydı ve istersem doğruca yatak odama gidecekmişiz gibi bakıyordu. "Tanrım, Brooke," dedi.

Nefesimi düzene sokmak için birkaç saniyeye ihtiyacım vardı. "Sadece arkadaş olmak istediğini sanıyordum."

"Ah, evet, şey, bu saçmalıktı ve bunu sen de biliyorsun."

"Hayır, bilmiyorum."

Bana imalı bir bakış attı. "Hadi ama. Biliyorsun, sana dört yaşımdan beri âşığım."

Kalbim göğsümde küt küt atıyordu. Evet, aslında Tim'in benimle ilgili hislerini biliyordum. Başka kızlarla çıkmış olmasına karşın onlara asla bana baktığı gibi bakmamıştı. Öte yandan ben onun hakkında hiç böyle hissetmemiştim. En azından yakın zamana kadar...

"Ben sadece..." Josh'ın kapısının kapalı olduğunu umarak merdivene baktım. "Burada güzel bir şey yaşıyoruz. Josh sana bayılıyor. Ve sen benim en iyi arkadaşımsın. Sanki... bunu mahvetmekten korkuyorum, anlıyor musun?"

"Haklısın. Aramızda güzel giden bir şey var." Uzanıp elimi tuttuğunda ona bir kez daha izin verdim. "Ama daha iyi bir şeye sahip olabileceğimizi düşünüyorum."

Elbette haklıydı. Bir aydır gidip gelmesi harikaydı fakat burada daha fazla zaman geçirmesi daha da iyi olurdu. Arkadaşlığımızın ilerlemesi. Tim ve ben, her şeye sahip olabilirdik.

"Hayatım işim ve Josh arasında çok yoğun geçiyor," diye üsteledim. "Belki daha sıradan biriyle daha mutlu olursun. Mesela Shamrock'taki o garsonla çıkabilirsin. Adı Kelli'ydi, değil mi?" Kelli biraz deliydi ama kesinlikle Tim'den çok hoş-

lanıyordu ve hapisteki eski erkek arkadaşından on yaşında bir oğlu olmadığına emindim.

"Brooke, beni dinle." Tim gözlerimin içine bakarak elimi sıktı. "Seni on yıldır görmedim. Bu süreçte birçok kızla çıktım. Ama hiçbir ilişkim yürümedi. Tek sebebi de seni düşünmeden duramamamdı. Başka biriyle çıkmam sadece o kadına haksızlık olur." Âdemelması titredi. "Sana olan hislerimi asla bir başkasına hissetmeyeceğim."

Ağlamak üzereydim. Bu, birinin bana söylediği en güzel şeydi. Tim çok tatlı ve seksiydi, çocuğuma çok iyi davranıyordu. Kendimi onun kollarına atmalı ve şansıma teşekkür etmeliydim.

Ama nedense kafamın içinde Shane Nelson'ın sesini susturamıyordum.

Tim Reese'den uzak dur. O tehlikeli biri. Lütfen, Brooke.

Bu tabii ki çok saçmaydı. Bunu Shane ilk söylediğinde de biliyordum, şimdi de... Yine de her şeyin biraz fazla iyi gittiği hissinden kurtulamıyordum. Tim fazla mükemmeldi. Özellikle de benim gibi biri için.

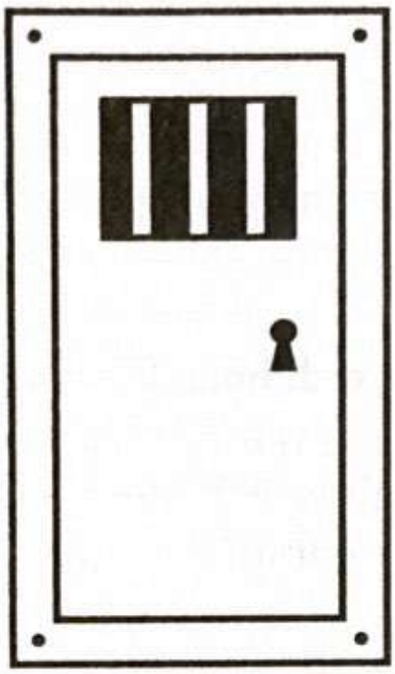
"Brooke?" Tim kaşlarını çatmıştı. "Bak, sana baskı yapmak istemiyorum. Beni istemiyorsan hiç olmamış gibi davranabiliriz. Sadece arkadaş olmak isteyebilirsin, hiç sorun değil. Yani, aslında *hayır,* bu doğru değil. Çok büyük bir kayıp olur. Ama..."

"Kapa çeneni," dedim. Bunu Tim'e mi yoksa Shane'in kafamın içindeki sesine mi söylediğimden emin değildim. Ama fark etmiyordu. "Haklısın."

Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Haklı mıyım? Hangi konuda?"

"Birlikte olmamamız gerçekten *büyük bir kayıp* olurdu."

Onu gömleğinden tutup dudaklarını kendime çektim. O da beni aynı hevesle öptü. Bu sırada gömleğinin yakasından yayılan sandal ağacı kokusunu görmezden gelmeye çalıştım.

YİRMİ SEKİZ

ON BİR YIL ÖNCE

Tim, Shane'den nefret ediyordu. Ondan ayrılmam gerektiğini düşünüyordu. Ama Shane'i suçladığı şey bunun çok daha ötesindeydi. Erkek arkadaşımı cinayetle suçluyordu.

"Tim," diye fısıldadım, "Shane'in... Shane'in katil olduğunu mu düşünüyorsun?"

Tim'in gözleri parlıyordu, oda bir şimşek çakmasıyla kısa süreliğine aydınlandı. "Burası onun evi. Eğer biri bunu planlayacaksa..."

"Bunu neden yapsın ki?"

"Neden masum bir çocuğu dövsün ki? Çünkü o korkunç biri. Ben de sana bunu söylüyordum, Brooke."

Bacaklarımın âdeta eridiğini hissediyorum. Shane korkunç biri değildi. Tim onu benim tanıdığım kadar tanımıyordu. Eğer yatak odasında Shane'in ne kadar tatlı, şefkatli ve *sevgi dolu* olduğunu görseydi böyle konuşmazdı. Shane kimseyi incitmezdi. "Brandon'ı neden öldürsün ki? Brandon onun en iyi arkadaşı."

"En iyi arkadaşı mı?" Başını iki yana salladı. "O pisliklerin ikisinin de böyle bir sadakat kapasitesi olduğunu sanmıyorum. Onlar arkadaş ama birbirlerinden nefret ediyorlar."

"Ben buna inanmıyorum."

"Neye inanmak istiyorsan ona inan."

"O zaman cevap ver." Gözlerimi ona diktim. "Sen ve Shane daha önce oturma odasında yan yanayken ne hakkında konuşuyordunuz?"

Bir an sessiz kaldı. "Ne?"

"İçeri ilk girdiğimizde ikiniz konuşuyordunuz. Ona ne söyledin?"

Karanlık mutfakta bile çenesinin seğirdiğini görebiliyordum. "Sadece sana iyi davranması gerektiğini söyledim."

"Peki."

"Beni dinle." Bileğimi kavradı. "Bu bir şaka değil. Shane tehlikeli biri. Sen yokken evde silah olarak kullanabileceğim bir şey arıyordum."

İşte o zaman Tim'in diğer elinde, Chelsea'yle eve döndüğümüzden beri tuttuğu nesneyi fark ettim. Gözlerimi kısarak karanlığa baktım.

Bu bir beyzbol sopasıydı.

"Bıçaktan daha uzun," dedi. "Bana saldırmaya kalkarsa kafasına indiririm."

"Tamam." Tim, Shane'e beyin sarsıntısı geçirtirse bu gece burada olacak en kötü şey bu olmayacaktı.

Bana uzun uzun baktı. "Birlikte kalacağımızdan emin olalım, tamam mı? Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Ona inanıyordum.

Oturma odasına döndüğümüzde Chelsea hâlâ kanepede yatıyordu ama iyi tarafından bakarsak göğsü kan ve bıçak yaralarıyla kaplı değildi. Shane de oturma odasındaydı, giysilerindeki ve saçlarındaki suyu silkelemekle meşguldü. Onu sırılsıklam olduğunu anlayacak kadar iyi görebiliyordum.

"Sinyal alabildin mi?"

"Üzgünüm, hayır." Spor ayakkabılarını yere vurarak üzerlerindeki su ve çamuru temizlemeye çalıştı. "Sanırım sabaha kadar burada mahsur kaldık."

Chelsea kanepede oturur pozisyona geçmeye çabaladı. "Umarım Kayla yukarıda iyidir."

Kolyemdeki kar tanesini çekiştiriyordum. "Belki de ona bir bakmalıyız?"

"Neden?" diye söylendi Shane. "Bizi yakınında istemiyor gibiydi."

"Biliyorum ama çok korkmuştu," dedi Chelsea. "Muhtemelen şimdiye kadar sakinleşmiştir. Hiçbirimizin yalnız olmaması daha iyi, değil mi?"

Chelsea'nin önerisini düşünürken uzun bir sessizlik oldu. Kayla az önce histerik görünüyordu ve ben de zaten aynı durumda olduğumdan şu anda onu tekrar görmeye pek hevesli değildim. Ama bir yandan da onun için endişeleniyordum. Birisi bu kadar üzgün olduğunda aptalca şeyler yapabilirdi.

"Kapıyı çalalım," dedi Tim. "Gitmemizi söylerse gideriz."

Kimse oturma odasında kalmak istemiyordu, o yüzden hep birlikte yatak odalarına giden merdiveni çıktık. Merdiven boşluğu karanlıktı, düşmemek için tırabzana tutunuyordum. Görmek zor olsa da Tim'in varlığını hemen yanımda hissedebiliyordum, sağ elinde tuttuğu beyzbol sopasını etrafımda sallayıp duruyordu.

Kayla, Chelsea'nin çığlığı hepimizi uyandırdığı sırada Tim'le birlikte uyudukları yatak odasına geri dönmüştü. En azından kapalı olan tek kapının o kapı olduğu gerçeğinden yola çıkarak böyle bir sonuca varmıştım. Önce Chelsea gitti, kapalı kapıya ulaşana kadar koridorda dikkatlice ilerledi. Bir anlık tereddütten sonra kapıyı tıklattı.

Cevap yoktu.

"Kayla?" diye seslendi. "İyi misin?" Yine cevap yoktu.

Chelsea boğazını temizledi. "İçeri girmeye çalışmayacağız. Sadece bize iyi olduğunu söylemeni istiyoruz." Duraksadı. "Kayla?"

Üst kattaki pencerelerden gelen ışıktan Tim'in bana baktığını görebiliyordum. Gözlerim onunkilerle buluştu, Tim başını iki

yana salladı. Sopayı elinde çevirdiğini duyabiliyordum. Chelsea bize döndü. "Cevap vermiyor. Ne yapmamız gerek?"

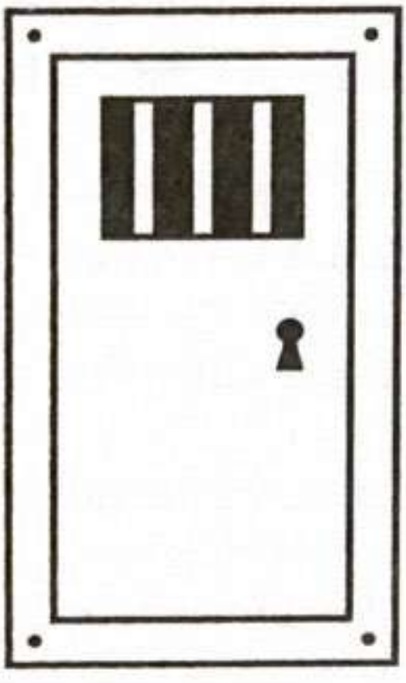
"Kapının kilidi yok," dedi Shane.

"Ben..." Chelsea'nin sesi titredi. "Ben bunu yapamam."

Shane daha fazla beklemeden onu kenara itti. Kapı kolu dönerek açılırken bir gıcırtı duyuldu ve bir saniye kadar sonra odanın kapısı açıldı.

Oda karanlık olsa da koridordakinden daha aydınlık sayılırdı. Bu yüzden gözlerimiz çoktan bu duruma alışmıştı. Bu da başka türlü göremeyeceğim ayrıntıları seçebildiğim anlamına geliyordu. Köşedeki kitaplık gibi. Ya da odanın ortasındaki yatak gibi.

Ya da göğsü kanla kaplı, gözleri tavana dikilmiş, cansız yatan Kayla gibi...

YİRMİ DOKUZ

GÜNÜMÜZ

Bay Fanning'in parmağı kırılmıştı.

Parmağının nasıl kırıldığını bilmiyordum. Röntgen çekilmesi için radyolojiye göndermeden önce sorduğumda ayrıntılar hakkında pek konuşmamıştı. Röntgen küçük parmağının orta kemiğinde bir kırık olduğunu göstermişti ve ben de kırığın bir eklemden geçmediğini ve yerinden oynamadığını teyit etmek için röntgenlerimizin resmî raporlarını veren yerel hastanenin radyoloji bölümünü aramıştım. Basit bir kırığa benziyordu, sargıyla kolayca tedavi edilebilecek bir kırıktı.

Radyolojiyle telefon görüşmem bittikten sonra muayene odasından çıktığımda Bay Fanning'i koridordaki plastik sandalyelerden birinde oturmuş, Memur Hunt'la şakalaşırken buldum. Hunt mahkûmların çoğuna düşmanca davranıyordu, bu yüzden Fanning'le arasının iyi olduğunu görmek şaşırtıcıydı.

"Bay Fanning," dedim. "İçeri gelin."

Bay Fanning sandalyeden kalkarken hafifçe homurdandı. Ellili yaşlarının başındaydı ve hâki tulumunu geren büyük bir göbeği vardı. Kalp krizine beş yılı kaldığını düşünmeme neden

olan obezitesi de. Umarım o göğüs ağrıları çekmeye başladığında ben daha iyi bir işe geçmiş olurdum.

Hunt'ın Fanning'in bir güvenlik sorunu olduğunu düşünmediğini varsayıyordum çünkü kapıyı yüzde doksan oranında kapamıştı. Fanning muayene masasına tırmandı, sağ elini tutuyordu. Kötü bir kırık değildi ama baskın elinde olması onun açısından kötü sayılırdı.

"Yani kırık mı?" Fanning'in gözlerinin altındaki torbalar derinleşmiş gibiydi. "Kırık, değil mi?"

"Evet," diye onayladım. "Ama küçük bir kırık. Burada tedavi edebiliriz."

Fanning şüpheyle sağ eline baktı. Serçe parmağı neredeyse morarmıştı, yüzük parmağı da pek iyi görünmüyordu ama en azından o kırık değildi. Yüzük takmadığı için şanslıydı çünkü muhtemelen onları kesmek zorunda kalacaktık.

"İyileşecek," diye ona güvence verdim. "Söz veriyorum. Sadece hareket etmesini önlememiz gerekiyor."

"Tamam, Brooke," dedi. "Sen öyle diyorsan."

Bu planı kabul etmesine sevindim. Bir mahkûm için ikinci bir görüş almak pek kolay değildi, özellikle de arkamda bir doktor olmadığı için. Mahkûmların hakları vardı ve eğer avukat tutarsa başımız belaya girebilirdi. Ama bu adamların çoğu ya bunu yapabileceklerini bilmiyordu ya da yeterince önemsemiyordu. Her halükârda onlara elimden gelen en iyi tıbbi tedaviyi uygulamaya çalışıyordum.

Dördüncü ve beşinci parmaklarını birbirine bantlayabilmek için çekmeceden bant aldım.

Fanning beni izliyordu, yüzünde giderek artan bir endişe vardı. "Hepsi bu mu?"

Bandı parmaklarının etrafına sardım. "Standart tedavi bu. Basit bir kırık, sadece hareket etmemesini sağlamamız gerekiyor."

"Peki iyileşecek mi?"

"Kesinlikle."

Bandı eşit şekilde sarmak için parmaklarını uzatırken Fanning acıyla yüzünü buruşturdu. "Canın cehenneme, Nelson!"

Başımı kaldırdım. "Ne?"

"Yok bir şey," dedi Fanning, gözleri birden panikle irileşmişti. "Boş ver."

"Bay Fanning." Parmaklarının üzerine bir kat daha bant sardım. "Lütfen bana bunun nasıl olduğunu anlatır mısınız?"

"Zaten anlattım." Gözlerini kaçırdı. "Elimin üzerine kapı kapandı. Yemin ederim."

Elbette doğruyu söylüyor olabilirdi. Belki de elinin üzerine bir kapı kapanmıştı ve parmağı bu yüzden kırılmıştı. Ama o zaman şunu sormalıydım: Kapı kapandığında elini tutan biri var mıydı? Eğer öyleyse o kişinin niyeti ciddiydi. Adamın elinin iki parmağını paramparça etmek istemişti.

Hem neden Nelson demişti?

Nelson yaygın bir isim değildi. Hayır, dosya dolabına baktığımda üzerinde Nelson soyadı olan başka bir dosya gördüğümü hatırlamıyordum. Ama birinin *ilk adı* olabilirdi. Olabilir miydi?

Parmaklarını bükemeyeceğinden emin olduktan sonra Bay Fanning'in işi bitmişti. Elini kaldırdı, hâlâ sıradan bir bandın kırığını iyileştirebileceğinden kuşkulu görünüyordu ama yine de durumu kabullenmişti.

"Bir hafta sonra tekrar gelin," dedim. "Ne kadar iyileştiğine bakacağız."

Başıyla onayladı. "Teşekkürler, Brooke. Sana minnettarım."

"Sadece elinizi başka kapılara sıkıştırmayın, tamam mı?"

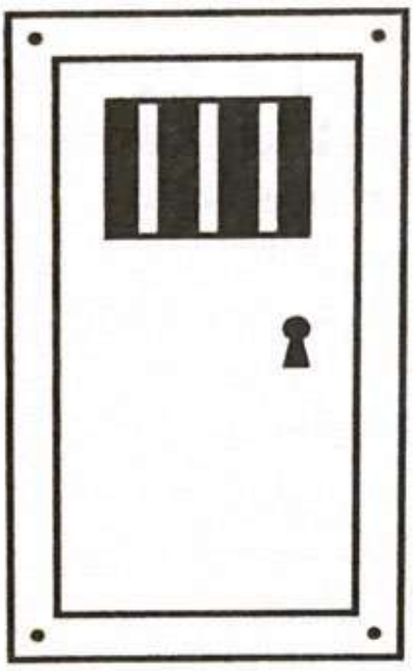
Yüzünü buruşturdu. "Tabii. Deneyeceğim, inan bana."

Fanning masadan kayarak indi ve ben de Hunt'ı ona hücresine kadar eşlik etmesi için odaya geri aldım. İkisinin koridorda kayboluşunu izlerken hâlâ o kırığın nasıl olduğunu merak ediyordum.

Canın cehenneme, Nelson.

Shane hakkında konuşuyor olamazdı. Belki Shane dışarıda tehlikeliydi ama burada değildi. Shane hapishanede bir hedef olmuştu. Etrafta dolaşıp başkalarının parmaklarını kırmadığı kesindi.

Öte yandan gerçek şuydu ki onun neler yapabileceğini tam olarak bilmiyordum.

OTUZ

Tim bu hafta sonu Josh'la kuş evi yapmak için bize gelecekti.

En azından Josh'ın son bir saat içinde bana binlerce kez söylediği şey buydu. Oysa ben çocuklar büyüdükçe daha az sinir bozucu olurlar sanıyordum. Yine de bu kadar heyecanlı olması çok tatlıydı. Josh'ın Tim'in aslında babası olmadığını öğrendikten sonra ondan soğuyacağını düşünmüştüm ama durum hiç de öyle olmamıştı. Aksine, son birkaç haftada daha da yakınlaşmışlardı.

Tim ve ben de öyle.

Cumartesi sabahı saat on bir civarında Tim kapıyı çaldı. Komşum olduğu için güvenlik nedeniyle anahtarları değiş tokuş etmiştik ama genelde zili çalardı. Bunu takdir ediyordum. Burada bazı sınırları korumak zorundaydık. Birbirimizi çok iyi tanıyorduk, hemen taşınması aslında çok kolay olurdu. Ama bilerek ağırdan alıyorduk.

Kapıyı açtığımda Tim sağ kolunda birkaç tahta, diğer kolunda da kalın ciltli bir kitap tutuyordu. Omzumun üzerinden baktı. "Josh yukarıda mı?"

"Evet."

Başıyla onayladı ve beni öpmek için eğildi. Josh'a arkadaştan daha fazlası olduğumuzu belli etmemek için çaba sarf ediyorduk. Eninde sonunda ona söylememiz gerekecekti ama bu düşünce beni endişelendiriyordu. Daha önce hiç oğlumun bilmesine izin vereceğim kadar önemli bir ilişkim olmamıştı. Bu büyük bir meseleydi.

Neyse ki Tim beni anlıyordu. Bekleme konusunda gayet iyiydi.

Josh'ın basamaklardaki hevesli ayak seslerini duyar duymaz benden uzaklaştı. Bir saniye sonra Josh odaya daldı. "Kuş evi yapacağız!"

"Evet!" Tim tahtaları yere attı, sonra diğer elindeki kitabı havaya kaldırdı. "Ama önce sana bir sürprizim var..."

Tim'in elindeki kitaba dikkatlice baktım. Kapağını gördüğüm anda midem bulanmaya başladı.

Bu bizim lise yıllığımızdı.

Tim neden onu buraya getirmişti ki? Ben yıllığıma ne olduğunu bile bilmiyordum. Okul bitmeden taşındığım ve yılın geri kalanında evde eğitim gördüğüm için onu görmemiştim bile... Üstelik lise yıllığımız bakmak isteyeceğim son şeydi. Josh'ın görmesini isteyeceğim son şey.

Aman Tanrım, ya Shane'in fotoğrafını görür ve benzerliği fark ederse?

Tim, "Bu bizim lise yıllığımız," dedi Josh'a. "Çocukken annenle ne kadar şapşal göründüğümüze bakmak ister misin?"

Panik seviyem gitgide yükseliyordu. "Tim..."

Tim kulağıma, "Endişelenme," diye mırıldandı. "O yıllıkta yok."

Tanrı'ya şükürler olsun! Birden fazla cinayetten sorumlu bir öğrenciyi yıllığa koymamaları gayet mantıklıydı. En azından bu kısmı rahatlatıcıydı.

Josh'ın yıllığa bakma konusunda tuhaf bir hevesi vardı. Hep birlikte mutfak masasında otururken hayatım sonsuza dek

değişmeden yaklaşık bir ay önce çekilmiş olan fotoğrafımı açtı. Kötü bir fotoğraf değildi. Utanç verici bir saç modelim yoktu ve annemin çekim günü için bana giydirdiği beyaz gömlek temiz ve profesyonel görünüyordu. Aynaya baktığımda yüzümde artık göremediğim bir yumuşaklık vardı. O geceden beri göremediğim...

Josh, "Bak! Bu Tim!" diye bağırdı. Yıllığı Tim'in yüzüne doğru tutuyordu. "Çok farklı görünüyorsun! Çok zayıflamışsın!"

"Evet, evet..."

Gülümsemeyi başardım. "O zamanlar çok tatlıydın."

"Öyle mi?" Tim masanın altından dizimi sıktı. "Böyle düşündüğünü bilmiyordum."

Tatlıydı. Ama Shane'in o zamanlar olduğu gibi seksi değildi. İkisi arasında kızların hangisine deli olduğu çok açıktı.

Josh sayfaları geriye doğru çevirmeye devam ediyor, şaşırtıcı bir dikkatle resimleri inceliyordu. N harfine geldiğinde nefesimi tuttum. Ama Tim haklıydı. Shane'i yıllığa almamışlardı.

Josh'ın omzunun üzerinden eski yüzlere bakıyordum. Sayfaları geriye doğru çevirirken Brandon Jensen'ı geçtiğinde adının altındaki "Anısına" yazısını görünce göğsüm sıkıştı. Bu asla olmamalıydı.

"Bekle," diye atıldım. "Dur."

Josh H harfli isimlerin olduğu sayfada donup kaldı. Yıllığı ondan aldım ve sağdaki sayfaya baktım. Sağ alt köşedeki fotoğrafa bakıyordum. Altındaki isim büyük, kalın harflerle yazılmıştı.

Marcus Hunt.

Aman Tanrım, bu Memur Hunt'tı.

Bilmesem onu asla tanıyamazdım. O zamanlar saçları bir civcivinki gibi ince ve altın sarısıydı. Onu hayal meyal hatırlıyordum. Kalın gözlüklü, uzun boylu ve çelimsiz bir çocuktu.

Hunt neden bana liseye birlikte gittiğimizi söylememişti?

İşaret parmağımla fotoğrafa dokundum. "Tim, bu adamı hatırlıyor musun?"

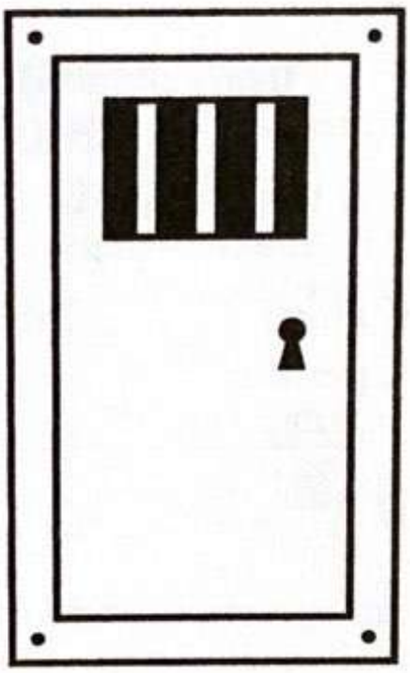
"Evet. Mark Hunt. Onu hatırlıyorum."

Başımı salladım. "Ben tam hatırlayamıyorum."

"Garip bir çocuktu." Tim sesini bir kademe alçalttı. "Tanıdığın bazı futbolcular onu bir keresinde hastanelik edecek kadar kötü dövmüşlerdi."

Birden her şey anlam kazandı. Hunt'ın Shane'den neden bu kadar nefret ettiği. Neden ona işkence etmeyi kendine görev edindiği...

O pislik bana yalan söylemişti ve neyin peşinde olduğunu bildiğimi öğrenecekti!

OTUZ BİR

ON BİR YIL ÖNCE

Kayla ölmüştü.

Bu çok açıktı, hemen anlamıştım. Tim titreyen eliyle Kayla'nın nabzına bakmaya gitmeden anlamıştım. Chelsea yüzü yere birkaç santim kalana kadar diz çökmeden önce anlamıştım. Ben de aynı şeyi yapmak istiyordum.

Kendine hâkim ol! Kendine hâkim olmalısın, Brooke.

Tim, Kayla'nın cesedinden uzaklaştı. Brandon'ı bulduğumuzdakinden daha sarsılmış görünüyordu. Ne de olsa daha birkaç saat önce bu kızı öpüyordu. Bu büyük bir şok olmalıydı.

Ama bu kez durum farklıydı. Brandon evin dışında ölü bulunduğunda rastgele bir psikopat oradan geçerken Brandon'ın onunla kavga etmesi mümkün görünüyordu çünkü Brandon böyle şeyler yapardı. Oysa bu farklıydı. Kayla evin içindeydi. Yani bunu ona kim yaptıysa evin içindeydi.

Üstelik muhtemelen hâlâ buradaydı.

"Sen!" Shane parmağıyla Tim'i işaret etti. "Bunu sen yaptın."

"Ben mi?" Tim göğsünü tutuyordu. "Sen aklını mı kaçırdın?"

"Kızlar dışarıdayken sen burada yalnızdın, ben de sinyal arıyordum." Shane'in sesi boğuktu. "Bunu yapma fırsatı olan tek kişi sendin. O sensin."

Mükemmel bir noktaya parmak basmıştı. Fırsatı olan tek kişi Tim'di. Ama o olamazdı. Tim böyle bir şey yapmazdı. Asla! Kayla'yı kendim öldürdüğüme inanmayı tercih ederdim.

"Bunu neden yapayım ki?" dedi Tim.

"Bilmiyorum. Deli olduğun için olabilir mi?" diye atıldı Shane. "Belki de seni reddetti ve sen de sinirlendin."

"Bu çok saçma!" Tim'in gözleri irileşti. "Onca zaman dışarıda yalnızdın. Belki de bunu yapan sensin! Hepimiz aşağıdayken pencereden içeri girdin ve onu bıçakladın."

"Hadi ama, burası ikinci kat. Kimim ben? Örümcek Adam mı?" Bu da bir başka mükemmel noktaydı.

Tim, Shane'e doğru bir adım atarak sopayı havaya kaldırırdı. "Nasıl yaptığını bilmiyorum. Belki merdivenin vardı, bilemem. Ama ben değildim, Chelsea ya da Brooke da değildi. Yani sen yapmış olmalısın."

"Dikkat et, Reese." Shane'in sesinde tehditkâr bir tını vardı. "O şeyi bana doğru savurmayı aklından bile geçirme."

"Bana bir sebep verirsen yaparım."

Kalbim göğsümde küt küt atıyordu. Tekrar ayağa kalkmaya çalışan Chelsea'ye baktım. Karanlıkta göz göze geldik. Ne olacağını bilmiyordum ama kötü bir şey olacaktı. Bunu düzeltmek için ne söyleyebileceğimi bulmaya çalışırken işler çığırından çıkmıştı.

"Brooke." Tim'in sesi düşüncelerimi böldü. "Bana inanıyorsun, değil mi? Ben kimseye zarar vermem. Shane... Bunu o yapmış olmalı."

Shane bana döndü. "Brooke, gerçekten birini öldüreceğimi düşünemezsin. Evdeki Tim'di!"

Ne söyleyeceğimden emin olmasam da ağzımı açtım. Ama yanlış bir şey söylemeden önce bir el kolumu kavrardı. Chelsea'ydi.

"İkinizin de canı cehenneme!" diye haykırdı. "Hadi, Brooke."

Shane ve Tim bize bakarken Chelsea'nin beni odadan dışarı sürüklemesine izin verdim. Beni Shane'in yatak odasına

doğru çekti ve kapıyı arkamızdan çarparak kapadı. Bir an için ağırlığını kapıya yasladı, güçlükle nefes alıyordu.

"Onu kimin öldürdüğünü bilmiyorum." Gözyaşlarını bastırmaya çalıştı. "Ama kesinlikle onlardan biriydi. Biri bizim için gelene kadar burada kalmalıyız. Kapıya barikat kurmama yardım et."

Kapıya baktım, bir sonraki hamlemin ne olacağından emin değildim. O haklıydı. Burada sadece biz vardık, yani Kayla'yı ya Tim ya da Shane öldürmüş olmalıydı. Bu da güvende olmamızın tek yolunun onlardan uzak durmak olduğu anlamına geliyordu.

Ama bu aynı zamanda onlardan birinin katil *olmadığı* anlamına da geliyordu ve böyle yaparak o kişiyi bir katille baş başa bırakmış oluyorduk.

"Chelsea."

"Brooke!" Sesi boğuktu. "Bu gece yaşamak istiyor musun, istemiyor musun?"

Geceyi atlatmak istiyordum. Tabii ki istiyordum. Ama Kayla da öyle yapmıştı. O da kendini bir odaya kapatmıştı. Şimdiyse ölüydü.

Yine de Chelsea'nin planına uydum. Shane'in kitaplığı taşınamayacak kadar ağır olduğu için kapının önüne kitaplardan bir duvar ördük. Aslında çocukların bunu kolayca aşamayacaklarına ikna olmamıştım ama hiç yoktan iyiydi.

Biri kapıya vurdu. "Brooke? Chelsea?" Shane'in sesiydi.

"Git buradan!" diye bağırdı Chelsea. "Sabaha kadar dışarı çıkmayacağız!"

Bu planın geçerliliğinden emin değildim. İkimizin de telefonu alt kattaydı, yani çocuklardan biri bizi öldürmek istiyorsa sabah biz yatak odasından çıkar çıkmaz bunu yapabilirdi.

"Hadi ama, bu çılgınlık!" Shane bağırıyordu. "Dışarı çıkın. Birlikte kalırsak daha güvende oluruz."

"Dışarı çıkmıyoruz, Shane." Chelsea kollarını göğsünde kavuşturdu. "Nefesini boşa harcıyorsun."

Yine de bir yanım Shane'in haklı olduğunu düşünüyordu. Dördümüz birlikte kalırsak daha güvende olabilirdik. Ne de olsa katil hepimizi yakalayamazdı. Tek umudu bizi teker teker öldürmek olmalıydı.

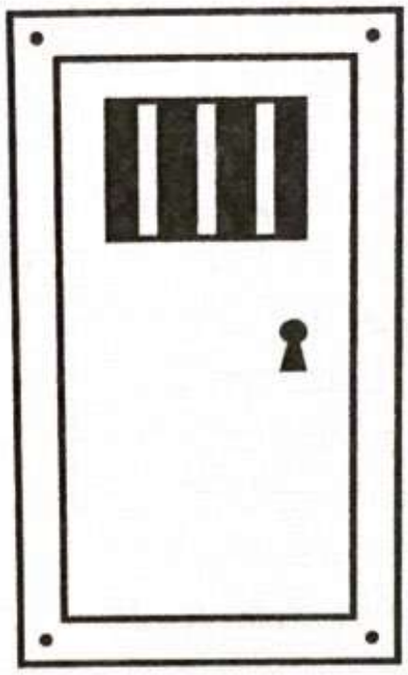
"Brooke?" Bu seferki Tim'in sesiydi. "İyi misin?"

Kapıya dokundum. "Evet, iyiyim."

Bir an sessiz kaldı. "Bence orada kalmalısınız. İkiniz de."

Bunu söyleme biçiminde bir şey vardı. Sesindeki titreme kapıdan uzaklaşmama neden oldu. Ellerim titriyordu. Tim haklıydı. Gecenin geri kalanında bu odada kalmalıydık.

Bu bizim tek şansımızdı.

OTUZ İKİ

GÜNÜMÜZ

Marcus Hunt sabah beni iş yerinde bir fincan kahveyle karşıladı.

Bu bizim için bir rutin hâline gelmişti. Hunt bana ilk hastamı getirmeden önce muayene odasına elinde sıcak bir fincan kahveyle gelirdi. Özel bir şey sayılmazdı. Sadece nöbetçi dinlenme odasındaki demlikten bir kahve. Ama nazik bir davranıştı ve sabahları bir fincan sıcacık kahveyle karşılanmak her zaman takdir edilesiydi.

Annem, *Erkekler karşılığında bir şey beklemeden senin için iyi bir şey yapmazlar,* derdi. Tabii ki artık bana öğüt vermek için yanımda değildi ama bu durumda haklı olabilirdi. Bir erkek arkadaşım olduğunu söylemenin bir yolunu bulmaya çalışıyordum.

Ama bugün kibar davranıp onun duygularını incitmemekle uğraşmayacak kadar öfkeliydim.

"İşte kreman ve şekerin." Hunt sol eliyle kahvemi, sağ eliyle de birkaç paket krema ve şekeri uzattı. "Sen kendin eklemeyi seviyorsun, biliyorum."

Boğazımı temizledim. "Seninle biraz konuşabilir miyim? *Yalnız.*"

Hunt'ın gözleri parladı. "Elbette, Brooke."

Harika. Onunla öpüşeceğimi sanmıştı.

Muayene odasına girdik ve kapıyı arkamızdan kapadım. İçimden bir ses bu adamla yalnız kalmanın iyi bir fikir olmayabileceğini söylüyordu, özellikle de onunla yüzleşmek üzereyken... Ama bu konuşmayı onunla koridorda yapamazdım. Ne yazık ki bu da onu istediğim fikrini teşvik ediyordu.

Kısık bir sesle, "Marcus," dedim. "Lisede aynı sınıfta olduğumuzu neden söylemedin?"

Donup kaldı, ağzı açıktı ama tek kelime çıkmıyordu.

"Aksini iddia etme. Yıllığa bakarken resmini gördüm. Aynı sınıftaydık. Benimle ilk tanıştığında kim olduğumu biliyor olmalısın." Bir şeyler geveledi ama sözünü kestim. "Yalan söyleme."

"Peki." Omuzları çöktü. "Evet, seni hemen tanıdım. Yani, son sınıfta erkek arkadaşı tarafından neredeyse öldürülen bir kızı unutmak oldukça zor."

"Shane ve arkadaşlarının seni dövdüğünden de hiç bahsetmedin." Kollarımı göğsümde kavuşturmuştum. "Seni hastanelik ettiklerinden. Yıllarca ona karşı kin besledin ve şimdi sana yaptıklarının bedelini ödetiyorsun."

"Abartıyorsun!"

"Öyle mi? Bana burada, hapishanede ona bu şekilde davranmanı gerektirecek ne yaptığını söyler misin?"

Hunt'ın yüzünden karanlık bir ifade geçti. "Burada bir şey yapmasına gerek yok. Onun nasıl biri olduğunu zaten biliyorum. Güle oynaya kaburgalarıma tekme atacak türden bir adam." Ellerini yumruk yapmış, sıkıyordu. "Sen de onun nasıl biri olduğunu biliyorsun, Brooke. Onu neden savunduğunu anlamıyorum."

Çok iyi bir noktaya değinmişti. Shane'den nefret etmeliydim. Onu burada, elleri ve ayak bilekleri birbirine zincirlenmiş hâlde kilitli görmekten mutlu olmalıydım. Bana yaşattıklarından sonra acı çektiğini görmek istemeliydim.

Ama onu revir yatağında yatarken gördüğümden beri ona karşı beslediğim öfke buhar olup gitmişti. Belki de oğlumun babası olduğu içindi. Ya da belki başka bir nedeni vardı.

Shane'e karşı ifade verdiğimde boynumdaki kolyenin zincirini sıkarak beni öldürmeye çalışanın o olduğundan çok emindim. Ama ne kadar düşünürsem o kadar az emin oluyordum. O gece olan ve benim kaçırdığım bir şey vardı. Gözümden kaçan küçük bir ayrıntı.

Bundan emindim.

Hunt bana iyice yaklaştı. "Sana yapmaya çalıştığı şeyi ona gerçekten ödetebilirim. Dışarıda kimse onu umursamıyor. Bana ne söylersen onu yaparım. Onu haftalarca ya da aylarca tecritte tutabilirim. Onu o kadar kötü dövdürebilirim ki artık yürüyemez hâle gelir. Sen yeter ki iste." Göz kırptı. "Nelson ona işkence ettiğimi düşünüyor ama hiçbir fikri yok."

Göğsüm sıkıştı. "Bunu yapmanı istemiyorum."

"Hangi kısmını?"

"*Hiçbirini.*" Boğazımdaki sert yumruyu yuttum. "Ben... Shane'i rahat bırakmanı istiyorum."

"Efendim?"

"Durman gerek." Kendimden daha emin görünmeye çalışarak sesimi yükselttim. "Ona bir insan gibi davranmalısın. Hemen, *şimdi.*"

Başını yana eğdi. "Talepte bulunacak bir konumda olduğunu sanmıyorum. Hastalarından birinin seni öldürmeye çalışan bir adam olduğu işi kabul eden sensin. Sence Dorothy bunu bilseydi ne derdi?"

Vay be, yine mükemmel bir noktaya değinmişti. Bu adam işini iyi biliyordu.

"Aslında," diye devam etti, "eğer bu işte kalmak istiyorsan belki de çıkışta benimle bir şeyler içmek için zaman ayırmayı düşünmelisin."

Başımı kaldırdım. "Aslında benim bir erkek arkadaşım var."

"Tim Reese'i mi kastediyorsun?" Hunt yüzümdeki şaşkın ifadeye güldü. "Hadi ama, adam her gece senin evinde. Sherlock Holmes olmaya gerek yok."

Kulaklarıma inanamıyordum. Birden bu konuşmayı başlattığıma fena hâlde pişman oldum. Bu odada onunla yalnız olmaktan daha da pişmandım. "Beni mi gözetliyorsun?"

Omuz silkti. "Evinin önünden birkaç kez geçtim. Tim'i liseden tanıdım. Sıkıcı ama güvenli bir seçim. Ayrıca..." Bana hafif sararmış dişlerini gösterdi. "Beşinci sınıfta bir çocuğunun olması çok ilginç. O yaşta bir oğlun olması için biraz genç sayılırsın, değil mi? On yıl önce kiminle çıkıyordun?"

Olamaz. Hayır, hayır, hayır...

"Eminim Nelson bunu duysa *çok* ilgilenirdi. Yüzündeki ifadeyi görmek isterdim, biliyor musun?"

"Lütfen ona söyleme!" Nefes nefese kalmıştım. "Lütfen."

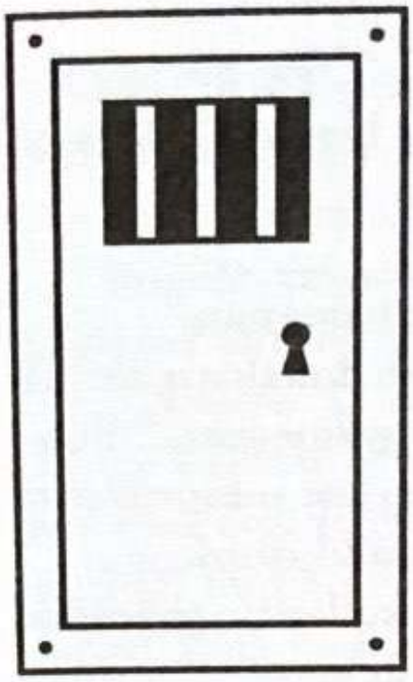
Hunt, içimde burnunun ortasına bir tane patlatma isteği uyandıran bir gülümsemeyle bakıyordu. "Endişelenme, Brooke," dedi. "Sırların benimle güvende. Ama bana karşı biraz daha nazik olsan iyi edersin. Başlangıç olarak şu andan itibaren her sabah *bana* kahve getirebilirsin."

"Peki," diye tersledim.

Bana uzun uzun baktı, kendimi daha fazla talebe hazırladım. Ama neyse ki başka bir şey istemedi. Sadece bana bakıp başını sallamakla yetindi.

"Ne büyük kayıp, Brooke," diye mırıldandı. "Hepsi de o pislik için."

Sözünü bitirdikten sonra muayene odasının kapısını sertçe açtı ve hışımla dışarı çıktı.

OTUZ ÜÇ

Günlük amacım Hapishane Memuru Steve Benton'ın gülümsemesini sağlamaktı.

Her gün cezaevine girdiğimde Memur Benton ilk durağımdı. Çitleri nöbetçi kuleleriyle çevrili cezaevi avlusunun önünden geçerken hâlâ biraz korku duymadığımı söyleyemezdim. Oradaki tüfekli gardiyanların hiçbirini görmemiştim ama orada olduklarını biliyordum. Gerekirse ateş etmeye hazırdılar.

Ama içeri girdiğimde her şey aynıydı. Bekleme alanından geçerken resepsiyondaki Jan artık yüzümü tanıdığından hemen metal parmaklıkları açmak için zile bastı ve beni içeri aldı. Artık o sesten korkmuyordum bile. Bir sonraki durağım Memur Benton'la güvenlik kontrolüydü.

"Günaydın!" Metal dedektöründen geçmek için çantamı önündeki masaya bırakırken âdeta cıvıldadım. "Nasılsın?"

Benton homurdandı. "İyiyim. Sen nasılsın?"

"Bildiğin gibi işte." Her zaman yaptığım gibi nefesimi tutarak metal dedektöründen geçtim. Mantıklı değildi ama bunu farkında olmadan yapıyordum. "Dün Bay Barrett geldi, hani şu dışarıda İngilizce öğretmeni olan adam. Tam bir çapkın."

Benton hafif bir ilgiyle başını kaldırdı. "Öyle mi?"

Başımla onayladım. "Buradan çıktığında benimle evlenmek istediğini söyledi."

"Öyle mi dedi?"

"Evet ama içerdeyken böyle teklifler yapamazsın."

Çok sevimsiz bir şakaydı. Ama Benton'ın dudakları hafifçe seğirdiğinde işe yaradığını gördüm. Hafif bir *gülümseme*... Bunu kazanç haneme yazdım ve koridordan muayene odasına/ofise doğru yürürken adımlarımı biraz daha hızlandırdım.

Ta ki Dorothy'yi odanın önünde, iri kollarını göğsünde kavuşturmuş hâlde beni beklerken bulana dek.

Harika. Sırada ne vardı?

"Brooke," dedi sertçe. "Konuşmamız gerek."

"Ne hakkında?" Saatime baktım. "Birazdan görmem gereken hastalarım var."

"Burada konuşmamayı tercih ederim. Ofisime gidelim."

Parmağıyla işaret etti ve ben de onu ofisine kadar takip ettim. Muayene odasında da konuşabilirdik, orada elimde bir koz olurdu. Onun yerine Dorothy masasında otururken ben de masasının önündeki küçük sandalyeyle yetindim. Kendimi müdürün odasına çağırılmış bir çocuk gibi hissediyordum. Zihnimi kurcalayarak onu üzecek ne yapmış olabileceğimi düşündüm. Aslında her şey olabilirdi. Dorothy'yi kızdırmak hiç de zor değildi ve ben yolundan çekilmek için elimden geleni yapıyordum.

Dorothy ergonomik deri koltuğuna yerleşti, bakışları beni delip geçiyordu. "Bu sabah bir kargo geldi. Havalı yatak."

Her şeye rağmen içimi bir mutluluk kapladı. Memur Hunt'ın bana verdiği formları doldurulalı haftalar olmuştu ve birkaç sinir bozucu telefon görüşmesinden sonra umudumu kaybetmeye başlamıştım. "Bay Carpenter'ın yatağı geldi mi?"

"Brooke." Dudakları düz bir çizgi hâlini aldı. "Sana her hastaya özel yumuşak yatak alacak kaynağımız olmadığını söylemiştim. Hapishaneyi iflas ettireceksin."

"Bay Carpenter sıradan bir hasta değil. O felçli ve kuyruk sokumunda iyileşmeyen bir yatak yarası var. Bu tıbbi bir tedavi."

"Rahat yatak tıbbi tedavi değildir."

Burada çalışmaya ilk başladığımda Dorothy'nin tanıdık geldiğini düşünmüştüm. Birden bana kimi hatırlattığını fark ettim: *Annemi.* Dorothy'nin masasının karşısında, bronz çenesini hafifçe kaldırdığı kare yüzüne bakarken annemin bana nasıl patronluk tasladığını hatırlamadan edemedim. Her zaman benden daha iyi bildiğine inanırdı ve onunla aynı fikirde olmadığım zaman buna katlanamazdı. Ya onun dediği olurdu ya da hiç.

O canavarın bebeğini doğurmayı düşünüyor olamazsın, Brooke. Buna izin vermem.

Ama ben bebeğimi doğurmuştum. O zaman annemin beni zorlamasına izin vermemiştim. Şimdi de Dorothy'nin beni itip kakmasına izin vermeyecektim. Kurban rolünde olmaktan bıkmıştım.

"Bu bir havalı yatak." Gözlerimi kırpmadan ona bakıyordum. "Bu şilte olmadan kesinlikle hastanelik olacak ve belki de yarasının iyileşmesi için ameliyat olması gerekecek."

Dorothy homurdandı. "Lütfen bu kadar dramatik olma. Okuldan mezun olalı ne kadar oldu? Beş dakika mı? Benim kadar uzun süre hemşirelik yaptığında hastaların neye gerçekten ihtiyacı olduğunu ve neyi sadece *istediklerini* anlarsın."

Kulaklarıma inanamıyordum. Sağ elimi yumruk yaptım ve dizlerimin arasına soktum. Dürüst olmak gerekirse mahkûmlardan birinin şimdiye dek Dorothy'ye yumruk atmamış olmasına şaşırıyordum. Belki de yapmışlardı. Böyle bir şey olduysa görmeyi çok isterdim.

"Dinle, Dorothy," dedim. "Senin kadar deneyimli olmayabilirim ama Bay Carpenter'ın ciddi bir yatak yarası olduğunu ve düzgün tedavi etmezsek daha da kötüleşeceğini bilecek kadar bilgim var. Ona sipariş ettiğim yatağı almasını engellersen

yerel gazeteyi arayıp hapishanedeki mahkûmların uygun tıbbi bakımdan mahrum bırakıldıklarını anlatırım."

Dorothy'nin ağzı açık kaldı. "Beni *tehdit* mi ediyorsun?"

"Kesinlikle hayır," dedim. "Ben sadece hastalarımın yeterli bakım alması gerektiğini savunuyorum. Eğer benimle aynı fikirde değilsen o zaman belki de yerel medyaya bunun nedenini açıklayabilirsin."

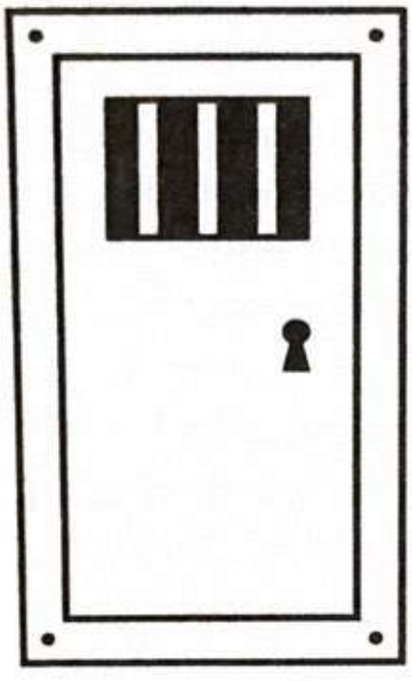
"Brooke..."

"Ayrıca ecza deposunda lidokain bulundurman gerekiyor. Bir daha anestezi olmadan kimseyi dikmeyeceğim. Bu insanlık dışı. Bir dahaki sefere lidokain olmadığında mahkûmu acil servise göndereceğim ve ulaşım masraflarını da sen karşılayacaksın."

Şimdi Dorothy bana *vurmak* ister gibi bakıyordu. Bu konuda benimle mücadele etmeye değip değmeyeceğini tartarken çenesinin gerildiğini görebiliyordum. Yirmi küsur yaşında bir pratisyen hemşirenin ona emirler vermesi hoşuna gitmemişti. Ama haklı olduğumu anlaması gerekiyordu. Malcolm Carpenter için işler kötüye giderse davranışını gazetelere ya da daha kötüsü mahkeme salonuna asla haklı gösteremezdi.

"Yatak zaten burada," dedi sonunda. "Sanırım onda kalmasında bir sakınca yok. Bu *seferlik*."

Kuyruğu dik tutmaya çalışıyordu. Bu tartışmayı benim kazandığımı kabul etmek istemese de bu kadarına izin verecektim. Ama hastalarımı savunmaya devam edecektim. Dorothy ne düşünürse düşünsün, onlar da insandı ve öyle muamele görmeyi hak ediyorlardı.

OTUZ DÖRT

Bugün doğum günümdü.

Geçen yıla kıyasla bu yıl kutlayacak daha çok şeyim vardı. Geçen yıl, oğlumun oturma odasında bir karyolada uyuduğu tek yatak odalı bir dairede yaşıyordum ve ev sahibi kiraya ayda iki yüz dolar zam yapmıştı. İki yıldır kimseyle çıkmamıştım. Josh okuldaki zorbalar yüzünden her gün eve gözyaşları içinde geliyordu. Çoğu zaman gelmeyen bir bakıcım vardı ve acil bakım vardiyalarıma geç kalmama neden oluyordu. Annem ve babam hayatta olsalar da yıllardır konuşmuyorduk.

Bu yıl Josh okulda mutluydu. Büyük bir evimiz ve kendimize ait odalarımız vardı. Tabii Tim de vardı. Sadece bir aydır çıkıyorduk ama ona gerçekten âşık olduğumu düşünmeye başlamıştım.

Bu gece hazırlanmak için ekstra zaman harcamıştım. Tim beni yemeğe çıkaracaktı, sadece ikimiz olacaktık. Josh'ı da götürmeyi planlıyordum ama Margie'ye söylediğimde dehşete kapılmıştı. *Yetişkinler gibi bir gece geçirmelisin*, diye ısrar etmişti. Bu yüzden Josh'a bakmaya gelecekti, böylece Tim beni güzel bir restorana götürebilecekti.

Yatak odamdaki boy aynasına baktığımda gördüklerimden memnundum. Memelerimi büyük gösteren kısa, siyah bir elbise giymiştim. Ona uygun siyah topuklu ayakkabılarım vardı ve ipeksi bir dokusu olan koyu renk saçlarım omuzlarıma dökülüyordu. Aşağı indiğimde beni gören Josh'ın gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Anne," dedi, "çok güzel olmuşsun."

Bunu iltifat olarak söylemişti. Yine de sesi o kadar şaşkındı ki diğer zamanlarda nasıl göründüğümü merak etmeden yapamadım.

"Teşekkür ederim," dedim.

Nintendo'yu elinden bırakıp beklentiyle bana baktı. "Yemeğe mi çıkıyoruz?"

Kanepede Josh'ın yanına oturdum ve elbisemin eteklerini çekiştirdim. "Aslında Margie geliyor. Bu akşam sadece Tim'le ikimiz çıkacağız."

"Ah." Kafası karışmış görünüyordu. "Yani Tim senin erkek arkadaşın mı?"

Bu sorunun eninde sonunda geleceğini biliyordum. Josh etraftayken birlikte olduğumuzu anlamasın diye davranışlarımıza dikkat ediyorduk. Tim birkaç kez geceyi bizde geçirmiş, Josh uyanmadan evi terk edebilmek için telefonunun alarmını sabah altıya kurmuştu. Ama Josh'ın bunu anlaması kaçınılmazdı. Üstelik ona bu gerçeği borçluydum.

"Evet, öyle," dedim. "Bu senin için sorun olur mu?"

Josh biraz düşündü. "Hayır, sorun değil. Tim iyi biri."

"Böyle düşünmene sevindim."

"Ayrıca o okulun müdür yardımcısı, yani erkek arkadaşın olursa yapacağım şeyler yanıma kâr kalır."

Bir kahkaha patlattım. Josh gelmiş geçmiş en uslu öğrenciydi ve okulda sinema saatinde masanın altında kitap okumaktan daha kötü bir şey yapacağından şüpheliydim.

Babası gibi değildi.

Kapı çaldı ve koşarak açtım. Margie olma ihtimali yüzde elliydi ama karşımda Tim'i görünce sevindim. Mavi bir gömlek

üzerine koyu gri bir ceket giymiş, kravat takmıştı. Çok yakışıklı görünüyordu ve yapabildiğim tek şey ona bakmaktı. Kısık bir ıslık çalana kadar onun da bana aynı şekilde baktığını fark etmemiştim bile.

"Kahretsin," dedi. "Bana kalp krizi geçirteceksin, Brooke."

Beni öpmek için eğildi ama öpemeden Josh'ın bize doğru koşan ayak seslerini duyduk. Tam Josh hole girerken geri çekildi. Josh parmağıyla Tim'i işaret etti.

"Sen annemin erkek arkadaşısın."

Tim kaşlarını kaldırarak bana baktı, ben de başımla onayladım. "O sordu," diye açıkladım. Sonra da, "Senin havalı olduğunu düşünüyor," diye ekledim.

"Vay canına, Josh, onur duydum." Avucunu göğsüne koydu. "Hayatım boyunca ilk kez biri bana havalı diyor olabilir."

Josh kıkırdıyordu. Tim uzanıp elimi avucunun içine aldı. Josh'ın önünde aşırı sevgi dolu olmak ister miydik bilmiyordum ama bence el ele tutuşmak sorun değildi.

"Şey, cebimde doğum günü hediyen var. Şimdi mi istersin yoksa sonra mı?"

Ona göz kırptım. "Hemen şimdi, lütfen."

Bazı şeyler asla değişmiyordu.

Josh kendisi için olmayan bir hediyeyle ilgilenmiyor gibiydi. Bu yüzden biz Tim'le mutfak masasına ilerlerken o Nintendo oynamaya geri döndü. Yanına oturduğumda Tim ceketinin cebine uzanıp mücevher olduğu belli olan mavi dikdörtgen bir kutu çıkardı.

"Umarım çok fazla harcamamışsındır," diye geveledim. Belki de bunu söylememeliydim ama Tim okulda çok para kazanıyor olamazdı. Benim için tonlarca para harcamasını istemiyordum.

"Sen buna değersin." Gözlerimin içine bakarken elini benimkinin üzerine koydu. "Ama hayır, servet harcamadım. Bu özel bir şey, bence gerçekten beğeneceksin."

"Beğeneceğimi biliyorum."

Tim eskiden hediye alma konusunda çok düşünceliydi. Bana harika bir şey aldığından emindim. Kutunun kapağını yavaşça kaldırdım. İçinde altın bir kolye vardı, küçük bir pamuk parçasının üzerinde duruyordu. Kolyeyi elime aldım ve altın zincirden sarkan tılsımı görene kadar yukarı kaldırdım.

Bir kar tanesiydi.

Kolyeyi asitten yapılmış gibi bırakıverdim. Galiba kusacaktım. Yıllar önce taktığım kar tanesi kolyenin aynısıydı. Shane'in on yıl önce beni boğmaya çalıştığı kar tanesi kolyenin aynısı.

Masadan o kadar hızlı kalktım ki sandalye ayaklarının üzerinde sallandı. Boğazımda bir sıkışma hissediyordum. *O* kolye. Eskiden taktığıma çok benziyordu.

Tim oturduğu yerden sıçradı. "Brooke? Neyin var?"

"Neden bana bunu aldın ki?" Çığlık atıyordum.

"Ben... Ben anlamıyorum." Alnını kırıştırdı. "Sana onuncu yaş gününde aldığım kolyenin aynısı. Onu taktığını görmedim, o yüzden kaybettiğini düşündüm. Bunu geçen ay kasabanın bit pazarında gördüm, ben de..."

"Shane beni o kolyeyle boğmaya çalıştı!"

Tim şaşkın görünüyordu. "Öyle mi? Elleriyle yapmaya çalıştığını sanıyordum..."

Hızlı nefes alıyordum. Hem de çok hızlı. "Hayır, kolyemi kullandı. *O* kolyeyi!"

"Çok özür dilerim, Brooke. Bilmiyordum..."

Sarılmak için uzandı ama ben irkilerek uzaklaştım. Banyoya koştum ve Tim bana yetişemeden kapıyı çarparak kapayıp kilitledim. Kendimi toplamak için biraz zamana ihtiyacım vardı.

Banyoda yalnız kaldığımda makyaj aynasında kendime baktım. Bu geceki randevumuz için makyaj yapmıştım ama şu an makyajımdan eser yoktu. Yüzüm kâğıt gibiydi, gözlerimin altındaki mor halkalarsa her zamankinden daha belirgindi.

Tim o kolyeyi nasıl unutabilirdi? Shane'in duruşmasında beni onunla boğmaya çalıştığına dair ifade vermiştim. Tim

izleyicilerin arasında oturuyordu. Hatırlıyordum çünkü ifadem sırasında ne zaman gergin olsam bana bakardı ve kendimi daha az yalnız hissederdim. Ne de olsa o gece o da oradaydı.

Kar tanesi kolyenin beni neredeyse öldürdüğünü nasıl unutabilirdi?

Tim Reese'den uzak dur. O tehlikeli biri.

Tamam, sakinleşmeliydim. Tim ifademi duymuştu ama son on yıldır o kolyeyle ilgili kâbuslar gören o değildi. Bu küçük detayı unutması anlaşılabilirdi. Beni korkutmak için o kolyeyi bilerek almış olması ihtimalinden kesinlikle daha mantıklıydı.

"Brooke?" Tim banyonun kapısını hafifçe tıklattı. "İyi misin?"

Derin bir nefes aldım ve yavaşça verdim. Gecenin geri kalanını bu banyoda geçiremezdim. Dışarı çıkmak zorundaydım.

Banyonun kapısını açtım. Tim karşımda dikiliyor, neredeyse benim kadar kötü görünüyordu.

"Çok özür dilerim, Brooke," dedi. "Ben tam bir aptalım. Tamamen unutmuşum."

"Sorun değil," dedim ama sorundu.

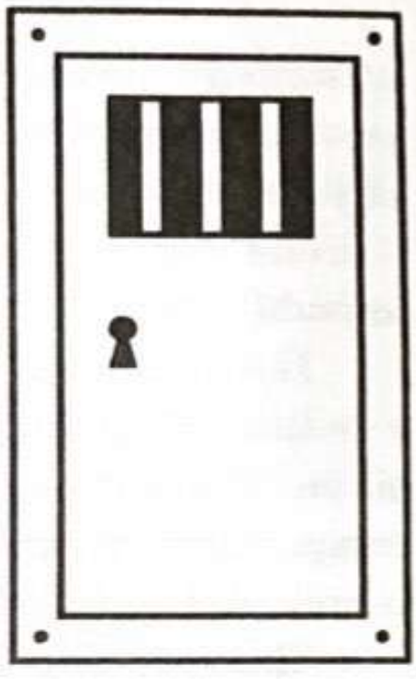
"Sana başka bir hediye alacağım," diye söz verdi. "Çok daha iyi bir şey."

Kollarını açınca isteksizce bana sarılmasına izin verdim. Birkaç saniye sonra göğsüne yaslandım.

"Umarım geceyi mahvetmemişimdir," diye mırıldandı.

"Mahvetmedin."

Bunun beni rahatsız etmesine izin veremezdim. Sadece duygusal olmaya ve bana seveceğimi düşündüğü bir hediye almaya çalışmıştı. Bu şekilde tepki vereceğimi düşünmemişti. Az önce olanları kafamdan atmalı ve gecenin tadını çıkarmalıydım.

OTUZ BEŞ

ON BİR YIL ÖNCE

Ancak Tim'le Shane'in ayak sesleri merdivende kaybolduktan sonra rahat bir nefes alabilmiştik. İki ayrı ayak sesi var gibiydi. Bu da ikisinin de hâlâ hayatta olduğu anlamına geliyordu.

"Bir silah bulmalıyız." Chelsea, Shane'in masasının çekmecesini karıştırıyordu. Tim'in silah olarak kullandığı sopayı düşünmeden edemiyordum. "Çünkü eninde sonunda bu odadan çıkmak zorunda kalacağız."

Shane'in bekâretimi bozduğu yatağa uzandım. Üstünden sadece birkaç saat mi geçmişti? Sanki başka bir hayatmış gibi geliyordu. Parmaklarımı dudaklarıma götürdüğümde hâlâ onun tadını alabiliyordum. Tıraş losyonunun sandal ağacı kokusu hâlâ burnumdaydı.

Chelsea'ye silah aramasında yardım etmeliydim. Haklıydı, burada öylece bir şeylerin olmasını bekleyemezdik. Ama elimde değildi. Düşüncelerim durmak bilmiyordu.

"Gerçekten onlardan birinin katil olabileceğini mi düşünüyorsun?"

Chelsea araştırmasına ara verdi. Doğruldu. "Ah, Brooke..."

Yatakta yanıma oturdu ve bana sarıldı. İşte o zaman bu akşam ilk kez gözyaşlarına boğuldum. Her şey bir anda kafama

dank etti. Brandon ölmüştü. Kayla ölmüştü. Üstelik bunun sorumlusu, dünyada en çok değer verdiğim iki çocuktan biriydi.

Hangisinin olduğunu bile bilmiyordum.

"Bunu onlar yapmış olamaz," diyerek burnumu çektim. "İkisi de olamaz. Bu mümkün değil." Kafamı kaldırdım. "Değil mi?"

"Ah, Brooke..." Chelsea omuzlarımı sıkıyor, beni nemli, kanlı gömleğine bastırıyordu. "Shane'in erkek arkadaşın olduğunu ve Tim'le geçmişinizin çok eskiye dayandığını biliyorum ama şu olanlara bak. Burada başka kimse yok. Onlardan biri yapmış olmalı."

Akan burnumu sildim. "Kim... kim olduğunu düşünüyorsun?"

Duraksadı. "Bilmiyorum."

"Evet, biliyorsun. Sadece söylemek istemiyorsun."

Chelsea uzun bir iç çekti. "Peki. Tim'di."

Şaşkınlıkla kafamı kaldırdım. Söyleyeceğini düşündüğüm isim bu değildi. "Tim mi? Ama..."

"En mantıklısı bu, Brooke." Islak saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı. "Shane haklı, oraya gidip bunu yapma fırsatı olan tek kişi Tim'di. Bütün gece Kayla'yla sarmaş dolaş olan da oydu. Shane onu tanımıyordu bile."

"Ama..."

Ama Tim olamazdı. İlk en iyi arkadaşım olamazdı. İlk öpücüğüm. Hayatım boyunca tanıdığım, benim için her şeyi yapabilecek adam. Kutuyu açtığımda ne kadar mutlu göründüğünü hatırlayarak kar tanesi kolyeye dokundum.

"Üstelik Tracy Gifford'la çıkmış," diye hatırlattı Chelsea. "Buna ne demeli? Sadece bir iki kez çıkmış olsa da tanıdığı bir kız öldürülüyor ama Tim bundan kimseye bahsetmiyor. Çok şüphe çekici, Brooke."

"Biliyorum ama..."

"Ayrıca *öfkeli*," diye ekledi Chelsea. "Çünkü Shane'le çıkıyorsun ve tabii ki o da seni kendisine istiyor."

Ona boş boş baktım. "Sen neden bahsediyorsun?"

Birkaç saniye süren dramatik bir iç geçirdi. "Hadi ama Brooke. Tim'in sana deliler gibi âşık olduğunun farkında olmalısın."

Homurdandım. "Hayır, âşık falan değil. Biz arkadaşız."

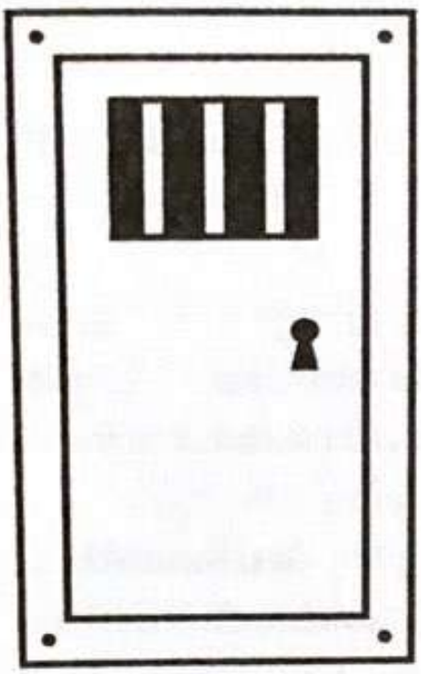
"Tabii. Sen onu arkadaşın olarak görüyor olabilirsin ama o sana âşık." Başını yana yatırdı. "Bildiğini sanıyordum. Gerçekten görmüyor musun?"

Kolyemdeki kar tanesine tekrar uzandım, parmaklarım hafifçe titriyordu. Chelsea haklı mıydı? Tim'le ilişkimiz konusunda hep aynı fikirde olduğumuzu düşünmüştüm. Yani, evet, küçükken evlenmemizden bahsederdi. Ama o zamanlar *çocuktuk*.

Ve evet, o zaman öpüşmüştük. Gerçi sadece bir kezdi, tabii yirmi dakika falan sürmüştü. Yine de sadece alıştırma yapıyorduk. Bir anlamı yoktu ki... Tanrım.

Chelsea haklıydı.

Tim bana âşıktı.

OTUZ ALTI

GÜNÜMÜZ

"Pekâlâ," dedi Tim. "Bu doğum gününü önceki bütün doğum günlerinle karşılaştırarak değerlendirmeni istiyorum."

Tim'le restorandan dönüyorduk. Kar tanesi kolye yüzünden çıldırmamdan sonra harika vakit geçirmiştik. Sadece ikimizin olması güzeldi. Josh'ı korkutma endişesi olmadan istediğimiz kadar sevgili olabilirdik. Ve Tim sevgisini göstermeye *bayılıyordu*. Özellikle de bir kadeh şaraptan sonra.

"Birden ona kadar mı derecelendireyim?" diye sordum. Hemşirelik okulundan kalma, her şeyi görsel analog ağrı ölçeğine göre değerlendirme alışkanlığımı kırmak zordu.

"Hayır." Kırmızı ışıkta durduğumuzda bana sırıttı. "Yani diğer doğum günlerine kıyasla kaçıncı sırada? İlk beşten mi bahsediyoruz?.."

"İlk on," diye karşılık verdim.

"İlk on!" Şaşırmış görünüyordu. "Sana ıstakoz ısmarlaman gerektiğini *söylemiştim*. O zaman kesinlikle ilk beşe girerdi."

Güldüm. "Kes şunu, tavuk harikaydı."

"Ben sadece..." Tekrar sürmeye başlarken sağ elini usulca dizime koydu. "Demek istediğim, ilk beş doğum gününü hatırlayamazsın. Yani ilk on o *kadar da* kötü değil."

"Oldukça iyi."

"Belki bu gece senin için ilk beşe girmeni sağlayacak başka bir şey yapabilirim..."

"Belki yapabilirsin..."

Aslında bu gecenin ilk beşe girememesinin gerçek nedeni bambaşkaydı. Leziz akşam yemeğiyle ya da her zamanki gibi harika olacağından şüphe etmediğim yatak odası maceramızla da ilgisi yoktu.

Bana o kar tanesi kolyeyi verdiği an gece mahvolmuştu. Ne kadar düşünmemeye çalışsam da aklımdan tamamen çıkaramıyordum.

"Ayrıca," diye ekledi, "bazı iyi haberlerim var."

"Neymiş?"

"Sana harika bir iş fırsatı buldum." Dizimi sıktı. "Buradan on beş dakika kadar uzakta bir sağlık merkezinde çalışan bir arkadaşım var ve pratisyen hemşire aradıklarını söyledi. Aslında çok çaresizler. En kısa zamanda seninle tanışmak istiyorlar."

"Ah," dedim.

"Harika, değil mi? Tam sana göre. Böylece artık o hapishanede çalışmak zorunda da kalmazsın."

"Evet, ama..." Siyah elbisemin eteklerini çekiştirdim. "Hapishaneyle bir yıllık sözleşmem var, yani..."

"Ah, hadi ama. Seni buna zorlamayacaklardır. Onlara bir ay önceden haber versen yeter."

"Bilmiyorum..."

Tim başka bir kırmızı ışıkta bana bakmak için döndü. Gözlerinin akı ay ışığında hafifçe parlıyordu. "O işten ayrılmak istiyorsun, değil mi? Bir erkek hapishanesinde çalışmaya devam etmek istemiyorsun, öyle değil mi?"

Koltuğumda huzursuzca kıpırdandım. "Düşündüğün kadar kötü değil. Çoğu tıbbi bakım aldığı için çok mutlu."

Tim sanki ben hiç konuşmamışım gibi devam etti. "Shane Nelson'ın orada bir mahkûm olduğundan bahsetmiyorum bile.

Onun etrafta olduğunu bilerek orada nasıl çalışabiliyorsun bilmiyorum. Ya onu tedavi etmek zorunda kalırsan?"

Shane'in yattığı hapishanede çalıştığımdan kısaca bahsetmiştik. Tim şaşkına uğramıştı ama bulabildiğim tek işin bu olduğunu söylediğimde sakinleşmişti. Yine de ona Shane'i tedavi etmediğime yemin etmek zorunda kalmıştım.

Yani yalan söylemiştim.

"Eğer onu tedavi etmek zorunda kalsaydım," dedim, "bunu yapabilirdim."

"Ciddi misin? Çünkü sana o geceyi hatırlatan kolyeyi görünce bile panik atak geçirecek gibi oldun. Tanrım, ya Josh'ı öğrenirse?"

Kaşlarımı çattım. Tim yüksek güvenlikli bir hapishanede çalışmam konusunda endişeliydi ama düşündüğü kadar kötü sayılmazdı. Hem belki Shane de onun düşündüğü kadar kötü biri değildi.

"Ya..." Boğazımı temizledim. "Ya yanlış anladıysam? Ya o gece beni boğmaya çalışan Shane değilse?"

Tim aniden elini dizimden çekti. "Ne?"

Kollarımı gövdeme sardım. "Sadece düşünce... Oturma odası çok karanlıktı. Hiçbir şey görememiştim. Yüzünü bile görememiştim."

Tim frene bastı, öndeki arabaya arkadan çarpmamıza ramak kalmıştı. "Benimle dalga geçiyor olmalısın, Brooke."

"Ben sadece..."

Direksiyonu kırıp arabayı yol kenarına çekti. Şakağında zonklayan damarı seçebiliyordum. "Belki senin göremeyeceğin kadar karanlıktı ama ben gördüm. Elinde lanet olası bir bıçakla üzerime geldi ve bıçağı karnıma sapladı. Tek yapabildiğim o sopayla ona vurmaktı ama piç yere bile düşmedi. Gözlerimin içine baktı, Brooke ve bana sıradakinin sen olduğunu söyledi. İnan bana, o yaptı."

Polis Tim'i çiftlik evinde karnında bir bıçak yarasıyla yerde baygın hâlde ve kanlar içinde bulmuştu. Geçen ay o geceden geriye kalan yarayı görme fırsatım olmuştu. Göbek deliğinin birkaç santim ötesinde bir santimlik kabarık bir çizgiydi. Hep daha büyük olacağını düşünmüştüm.

"O gece çok karanlıktı," diye mırıldandım. "Tek söylediğim bu."

Tim yüzünü çevirdi. Direksiyona bakıyordu, gözleri cam gibiydi. Bir saniye sonra arabayı tekrar vitese taktı. Yolun geri kalanını sessizce katettik. Evimin önüne yanaştığında, "Özür dilerim," dedi. "Yapmamalıydım... Bak, Shane hakkında neden karışık duygular beslediğini anlıyorum..."

"Peki," dedim o daha düşüncesini tamamlayamadan.

"Ama onun kötü bir insan olduğunu bilmen gerek. O *hasta*. Hapishanede onu görecek olursan arkana dönüp diğer tarafa kaçmalısın."

Bakışlarımı yere indirdim. "Başımın çaresine bakabilirim, Tim."

Buna söyleyecek bir şeyi yoktu. Emniyet kemerimi çözdüm ama o hâlâ sessizdi. İçeri gelmesini teklif etmedim, o da zaten sormadı. Sanırım bu doğum günüm resmen ilk 10'dan düşmüştü.

Eve geri döndüğümde mutfakta akan suyun sesi dışında her yer sessizdi. Margie bulaşık yıkıyor olmalıydı. Yaşlı olmasına karşın hiç yerinde durmuyordu. Dürüst olmak gerekirse onun enerjisi bende de olsun isterdim.

Mutfağa girdiğimde Margie kendi kendine mırıldanarak bir tavayı ovalıyordu.

"Merhaba, Brooke!" diye cıvıldadı. "Josh uyuyor. İyi vakit geçirdin mi?"

"Hı hı."

"Ah, çok sevindim!" İç çekti. "Doğruyu söylemek gerekirse birileriyle çıkmayı özledim. Harvey'mi seviyorum ama o heyecanı özlüyorum. Tim de çok yakışıklı."

"Evet..."

"Harika kaşları var," diye ekledi.

"Öyle mi?"

"Ah, evet. Kaşlarına bakarak bir erkek hakkında çok şey söyleyebilirsin. Güzel kaşlar onun bilge olduğu anlamına gelir."

"İlginçmiş..."

"Ayrıca," diye ekledi, "güzel bir poposu var."

Aman Tanrım! Gerçi haklıydı. Tim'in güzel bir poposu vardı ama Margie'nin bunu fark etmesinden biraz utanmıştım. "Ah, teşekkürler?"

"Ayrıca sana çok güzel bir kolye almış! Ama onu mücevher kutuna koymalısın, orada güvende olur."

Midem bulanmaya başladı. Kolyeyi mutfak masasının üzerine bırakmış ve sonra da tamamen unutmuştum. Aslında unutmaktan çok Tim'le dışarıdayken ortadan kaybolmasını ummuştum. Ya da en azından Tim onu hak ettiği yere, çöp kutusuna atmayı akıl edebilirdi.

Ama atmamıştı. Onu benim için orada bırakmıştı.

Margie paltosunu alıp yola koyuldu. Ancak o gittikten sonra mutfak masasının üzerinde bıraktığı mavi dikdörtgen kutuya yaklaşmaya cesaret edebildim. Sanırım ya Tim ya da Margie kolyeyi kutuya geri koymuştu, bu yüzden tek yapmam gereken onu çöpe atmaktı.

Ama bunun yerine kendimi kutuyu açarken buldum.

Kolyeyi tutup kar tanesinin ileri geri sallanmasını izledim. Eskiden taktığım, Tim'in onuncu yaş günümde bana aldığı kolyeyle tamamen aynı görünüyordu. Kar tanesinin altı halkasına beyaz elmaslar yerleştirilmiş altından bir kar tanesi kolye ucu ve altın bir zincir...

Kolyeye daha yakından baktığımda kalbimi âdeta durduracak başka bir şey fark ettim.

Kar tanesinin ikinci halkasındaki elmas eksikti. Tıpkı benim taktığım kolyede olduğu gibi.

Bu kolye lisedeyken taktığım kolyenin aynısıydı. O kolyenin de tam olarak aynı yerinde aynı kusur vardı.

Aynı kolye olması mümkün müydü?

O kolyeye ne olduğunu hiç öğrenememiştim. Koptuktan sonra bir daha hiç görmemiştim. Polisin onu kanıt olarak sakladığını düşünmüştüm ama belki de saklamamıştı. Belki de bunca zamandır başka birindeydi.

Tim bunu kasabadaki bit pazarından aldığını iddia etmişti. Bit pazarı mı? Hangi bit pazarından bahsediyordu? Bebekliğimden beri bu kasabada yaşıyordum ve bir kere bile bit pazarı diye bir şey duymamıştım.

Yalan mı söylüyordu?

Tim Reese'den uzak dur. O tehlikeli biri.

Shane'in o gece hakkında doğruyu söylüyor olması mümkün müydü? Beni o kolyeyle boğmaya çalışan kişi o olmayabilir miydi? Yüzüne hiç bakamamıştım. Shane'i bıçakla gördüğünü kesin olarak ifade eden tek kişi Tim'di. İfadem onu mahkûm ettiyse de son darbeyi indiren Tim olmuştu.

Ya Tim her konuda yalan söylediyse?

Hayır, böyle düşünemezdim. Tim benim erkek arkadaşımdı. Onu kendimi bildim bileli tanıyordum. O iyi bir adamdı. Yalan söylemez ve kesinlikle kimseyi öldürmezdi. Bundan adım gibi emindim.

Peki ama o zaman o kolyeyi nasıl almıştı?

OTUZ YEDİ

Doğum günümünden sonra Tim'le barışmıştık.

Ertesi akşam bir demet gül ve bir çift güzel küpeyle gelmişti. Kolyeyi bir daha hiç konuşmamıştık ama istediği bir şeyi yapmıştım. Birkaç gün önce, o sağlık merkeziyle görüşme ayarlamıştım. Haklıydı, yüksek güvenlikli bir hapishanede çalışmak hayallerimdeki iş değildi ve en azından bu sağlık merkezi bana çok daha yakındı.

Eğer hapishanedeki işimden ayrılırsam Shane'i bir daha görmek zorunda kalmayacaktım. Bu da beni rahatlatacaktı.

Büyük ölçüde.

Tim'le gece rutinimiz hâline geldiği üzere yemekten sonra bulaşıkları yıkıyorduk. Yaklaşık iki aydır birlikteydik ve Josh'a ilişkimizden bahsettiğimizden bu yana Tim haftada üç ya da dört geceyi burada geçiriyordu. Tabii ki hemen sokağın aşağısında oturuyordu ve bu yüzden eşyalarının çoğunu buraya taşımamıştı. Zira ihtiyacı olan her şeyi almak için gidip gelmesi yeterince kolaydı.

"Evli çiftler gibi mi olmaya başladık?" diye sordum son bulaşıkları da bulaşıklığa yerleştirirken.

Tim kıkırdadı. "Çocukken evlendiğimizde hayatımızın nasıl olacağını konuştuğumuz zamanları hatırlıyor musun?"

Böyle şeyleri çoğunlukla Tim söylerdi, yine de hatırlıyordum. "Evet, tabii ki."

"Biliyor musun, hep sonunda birlikte olacağımızı düşünürdüm. Sanki dünyada evlenebileceğim başka kimse yokmuş gibi."

"Biliyorum." Beni kendine çekmesine izin verdim. "Böyle düşünmeyi ne zaman bıraktın?"

"Hiç bırakmadım."

Ben gülsem de Tim gülmüyordu. Yüzünde ciddi bir ifadeyle gözlerimin içine bakıyordu.

"Brooke," dedi. "Sadece şunu bilmeni istiyorum... Seni seviyorum. Seni her zaman sevdim ve her zaman da seveceğimden eminim."

Bunu ilk kez söylüyor olmasına rağmen aşkını ilan etmesi sürpriz olmamıştı. Bunu bana söylemek için can attığını biliyordum. Ben de aynı şekilde hissetmeme rağmen bunu söylemesinden korkuyordum.

Çünkü beni sevdiğini söyleyen son adam beni öldürmeye çalışmıştı.

Ama onu öylece bırakmamın imkânı yoktu. Benden bir karşılık beklediği ortadaydı. Karşılık vermezsem hiçbir şey yokmuş gibi gibi davranacağından emindim ama içten içe bu onu öldürürdü. "Ben de seni seviyorum," dedim.

Beni öptü. Bunun birbirimize sevgimizi ilk kez dile getirdiğimiz o harika an olmasını istiyordum ama bu sözleri en son ne zaman söylediğimi düşünmeden de edememiştim.

Seni seviyorum, Shane.

Birkaç saat sonra da o kolyeyle boğazımı sıkmıştı.

Öpüşmemiz Josh'ın televizyon ekranına bağırma sesiyle kesildi. Ona yukarı çıkıp ödevini yapmasını söylemiştim ama görünüşe göre o daha çok Nintendo oynamaya karar vermişti.

"Aman Tanrım!" diye isyan ettim. "Bu çocuğun başı ciddi belada."

Oturma odasına geçtiğimde televizyon ekranında bir şeyler patlıyordu. Josh'ın omzunu sertçe dürttüm. "Hemen odana çık, dostum."

"Ama anne..."

"Josh, *hemen*."

"Seviyenin tam ortasındayım!"

Tim sertçe, "Anneni dinle," diye araya girdi.

Tim'in Josh'a karşı tutumunu seviyordum. Her konuda bana saygıyla yaklaşıyor ama ihtiyacım olduğunda da beni destekliyordu. Josh da onu gerçekten seviyordu. İkisi birlikte bir şeyler yaptıklarında çok sevimli oluyorlardı: Nintendo, beyzbol, ev tamiri, her ne olursa.

Josh homurdansa da oyununu kapadı, kumandayı kanepenin üzerine fırlattı. Nintendo kapanınca televizyon akşam haberlerini gösteren kablolu yayına dönmüştü. Josh basamakları teker teker çıktı, sonra odasının kapısı gürültüyle çarptı.

"Ben o kadar kötü biri miyim?"

"Hayır tabii ki," dedi Tim. "İşe ilk başladığımda beşinci sınıf öğretmeniydim ve bazen bu çocukların doğru yöne itilmeye ihtiyacı oluyor. Ama o iyi bir çocuk. Okulda başarılı olmak istiyor ve ödevlerini yaptığından emin olduğun için sana minnettar olacaktır."

"Belki..."

Gözlerim yerel bir haberi gösteren televizyon ekranına kaydı. Haber kayıp bir kadınla ilgiliydi. Kelli Underwood iki gün önce kaybolmuştu. Garsonluk işine gitmeyince kayıp olduğu anlaşılmıştı.

Garsonluk işi mi?

Televizyona daha yakından baktım. Ekranda kayıp kadının fotoğrafı vardı. Onu hemen tanıdım.

Shamrock'taki garson kızdı. Liseden tanıdığım. Markette karşılaştığım, Shane'e karşı tanıklık ettiğim için bana bağıran ve Tim'den uzak durmamı söyleyen kız.

Tim de televizyon ekranına bakıyordu. Kelli'nin fotoğrafı gösterilince gözleri büyüdü. Parmakları kanepenin kenarını kavradı, eklemleri beyazlaştı.

"Bu Shamrock'taki garson kız değil mi?" Bunu mümkün olduğunca rahat söylemeye çalışmıştım.

"Hı?" Gözlerini televizyon ekranından güçlükle ayırdı. "Öyle mi? Olabilir. Uzun zamandır oraya gitmedim. Birlikte gittiğimizden beri."

"Emin değil misin? Onunla çıktığını söylememiş miydin?"

"Hayır," dedi. "Yani pek sayılmaz. Vardiyası bittiğinde birlikte bir şeyler içmiştik. O kadar. Önemli bir şey değildi."

"Anlıyorum..."

Bana iki kez çıktıklarını söylediğinden neredeyse emindim. Kelli de süpermarkette benimle yüzleştiğinde bunu kesinlikle hatırlıyor gibiydi. Ama Tim bunu kabul etmek istemiyordu.

Belki de aniden ortadan kaybolan ilk kız olmadığı içindi.

"Dinle, Brooke..." Hafifçe titreyen elini saçlarında gezdirdi. "Sanırım eve gitsem iyi olacak. Biraz yorgunum ve yarın sabah erkenden toplantım var. O yüzden kendi evimde uyuyacağım."

İlk kez "seni seviyorum" dedikten kısa sonra süre tutkulu bir sevişme yaşayacağımızı düşünmüştüm. Ama bunun yerine Tim evimden bir an önce kaçmak için çabalıyor gibiydi. Ön verandamın merdiveninden inerken ayağı takıldı ve neredeyse yüzüstü düşüyordu.

Ama gittiği için hayal kırıklığına uğradığımı söyleyemezdim çünkü artık Google'da Kelli Underwood'u aratabilirdim.

Detayları bulmak son derece kolay oldu. Kelli ("i" ile bitiyordu) yirmi yedi yaşında bir garsondu ve aynı zamanda yerel üniversitede sanat tarihi dersleri alıyordu. Küçük bir bodrum katında tek başına yaşıyordu ve iki gece önce Shamrock'taki

vardiyasına gitmeyince kaybolduğu fark edilmişti. Haberde erkek arkadaşı olduğundan bahsediliyor ama şüpheli olup olmadığı belirtilmiyordu.

İki gün önce... Tim o gece burada mıydı? Hatırlayamıyordum.

Neyse ki Kelli sosyal medyada son derece aktifti. Benden farklı olarak fotoğraflarını internetin her yerine koymuştu. Gözüme çarpan bir şey var mı diye çeşitli sosyal medya paylaşımlarına baktım. Sonunda yaz başından bir paylaşımını fark ettim:

Gerçek bilgi: Müdür Yardımcıları İYİ ÖPÜŞÜRLER!!!!!

Kelli'nin çıktığı başka bir müdür yardımcısı yoksa Tim'den bahsediyordu. Yani Tim yazın onunla randevuya çıkmıştı ve randevu sonunda öpüşmüşlerdi. Ya da randevu sırasında. Ve görünüşe göre kız bundan hoşlanmıştı.

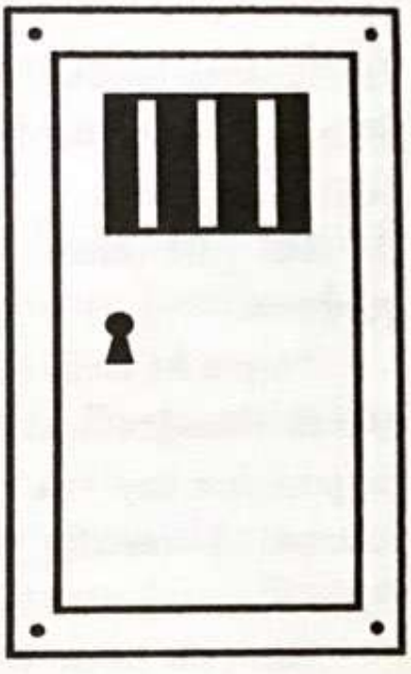
Ama Tim hakkında bulabildiğim tek bilgi buydu. Sosyal medyada çok az yer alıyordu, kız onu etiketlememiş ya da başka bir şey yapmamıştı. O öpücük dışında aralarında başka bir şey olduğunu kanıtlayamazdım.

Yine de Tim kesinlikle onunla çıkmış ve yalana başvurarak bunu gizlemişti.

Öte yandan onu tamamen suçlayamazdım. Biz birlikte olmadan önce çıktığı bir garson hakkında konuşmaya hevesli olmaması normaldi. Hem Tracy Gifford denen kızla olanlardan sonra kendini başka bir kayıp kızla ilişkilendirmek istemezdi.

Bu onun sorumlu olduğu anlamına gelmezdi. Kelli muhtemelen kimseye haber vermeden bir yerlere gitmişti. Muhtemelen iyiydi.

Bundan emindim.

OTUZ SEKİZ

ON BİR YIL ÖNCE

Chelsea son yirmi dakikadır Shane'in masasının çekmecelerini karıştırıyordu fakat silah arayışı pek iyi gitmiyordu.

"Hiçbir şey yok!" diye bağırdı. "Makası bile yok!"

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Shane'in çekmecesinde keskin bir makas olsa bile onu kullanmak konusunda ne hissedeceğimden emin değildim. Birine makas saplayabilecek kapasitede olduğumu sanmıyordum.

"Peki ya kalem?" diye sordu. "Onlardan çok var."

Dizlerimi göğsüme çektim ve kollarımı dizlerime sardım. "Kalemle ne yapabiliriz ki?"

"Bilmem ki. Gözüne mi soksak?"

Başımı salladım. "Birinin gözüne kalem sokabileceğimi sanmıyorum. Sen yapabilir misin?"

Doğruldu ve bana bakmak için döndü. Oda o kadar karanlıktı ki yüz ifadesini anlamak zordu. Sadece şimşek çakarsa onu görebiliyordum. "Mecbur kalırsam yapabilirim. Tim'le karşı karşıya kalırsam."

Sanki her şeye karar verilmiş gibi konuşuyordu. Brandon ve Kayla'yı öldüren Tim'di. Ama ben hâlâ kafamı toparlayamı-

yordum. Tim'i çok iyi tanıyordum. O böyle bir şey yapamazdı. Tamam, belki bana âşık olduğunun farkında değildim ama bu durum farklıydı. "Onları Tim'in öldürdüğünü sanmıyorum," dedim. "Buna inanmıyorum."

Chelsea ellerini beline koydu. "Tim söz konusu olduğunda cidden körleşiyorsun. O sandığın kadar harika biri değil."

"Evet, öyle."

"İnan bana, değil."

Aklında bir şey varmış gibi konuşuyordu ama bunun aptalca bir şey olduğuna emindim. "Bak, o bir katil değil."

Öfkeyle inledi. "Anlamıyor musun, Brooke? O olmak zorunda. Fırsatı olan tek kişi oydu. Oturma odasında yalnızdı ve gidip onu öldürebilirdi. Başka kimsenin bunu yapma şansı yoktu."

Alt dudağımı ısırdım. Son birkaç haftadır havalar soğudukça dudaklarım çok çatlamıştı. Onları yalamak ve ısırmak durumu daha da kötüleştiriyordu ama elimde değildi.

"Aslında," dedim, "birinin daha şansı vardı."

"Kim? Shane dışarıdaydı. Burada da onlardan başka kimse yok. Başka kimin şansı vardı?"

"Sen." Karanlık odada yüz hatlarını seçmeye çalışıyordum ama tek görebildiğim rimeli akmış koyu renk gözleriydi. "Biz Tim'le mutfaktayken sen oturma odasında yalnızdın."

Ağzı açık kalmıştı. "*Efendim*?"

"Şey..." dedim düşünceli bir tavırla. "Bu *mantıklı*. Tim ya da Shane'in Brandon ve Kayla'yı rastgele öldürmesinden daha mantıklı. Brandon seni aldatmıştı. Hem de defalarca. Ve sonra Kayla seni onu öldürmekle suçladı. Bu mantıklı..."

"Ah, harika!" Chelsea'nin sesi iğneleyici olmaya çalışıyormuş gibi gelse de hafif bir histeriklik de vardı. "Önce erkek arkadaşım öldürülüyor ve cesedini buluyorum. Şimdi de onu benim öldürdüğümü ve Kayla'nın kapısını kırıp onu da öldürdüğümü mü düşünüyorsun?"

"Hayır, öyle demiyorum," dedim dikkatle. "Sadece bir fırsatın ve nedenin olduğuna işaret ediyorum."

Bir an öylece durdu, silüeti tamamen hareketsizdi. "Onları öldüren bensem neden silah aramakla uğraşıyorum? Eğer ben yaptıysam bir yerlerde sakladığım bir bıçağım var demektir, değil mi?"

"Ben... Sanırım öyle."

"Aynen öyle." Başını iki yana salladı. "Yani iki kişiyi öldürebileceğimi düşünüyorsan cidden aklını kaçırmışsın demektir."

Aklıma gelen bir düşünce midemi bulandırdı. Tim, Chelsea ve ben evdeyken bıçağı aramıştı. Bulamamıştı ama bu bilgiyi sadece bana söylemişti. O zaman katilin bir bıçak sakladığını nereden bilebilirdi? Tabii...

"Sanırım aşağıya inmeliyiz." Hemen ayağa fırladım. "Çocukların iyi olduğundan emin olmak istiyorum. Ve... Bence hep birlikte olursak daha iyi olur."

"Delirdin mi sen? Kim bilir, belki de Tim, Shane'i çoktan bıçaklayarak öldürdü ve merdivenin dibinde bizi bekliyor!"

"Hayır," diye itiraz ettim kararlılıkla. "Beklemiyor."

Bu odadan çıkmalıydım. Artık Chelsea onun peşinde olduğumu bilirken burada güvende değildim. Sonumun Brandon ve Kayla gibi olmasını istemiyordum, olamazdı. Kapıya gidip tokmağı çevirdim ama önüne ördüğümüz kitap duvarı açılmasını engelliyordu.

"Hey, hey, hey!" Chelsea önüme geçti ve elini kapıya koyarak açmamı engelledi. "Cidden, ne yapıyorsun? Orası güvenli değil."

"Gitmek istiyorum." Kitaplardan bazılarını tekmeleyerek uzaklaştırdım. "Bırak gideyim."

"Brooke, aklını kaçırıyorsun! Cidden Brandon ve Kayla'yı öldürdüğümü düşünmüyorsun, değil mi?"

"Bilmiyorum." Birkaç kitabı daha yolumdan çektim. "Sadece buradan çıkmam gerek. Tuvalete gitmeliyim."

Tekrar kapı koluna uzanmaya çalıştım ama Chelsea vücuduyla önünü kapatıyordu. Kafamı kaldırıp yuvarlak yüzüne, evinin banyosunda uçlarının rengini açmasına yardım ettiğim siyah saçlarına ve Shane'in yatak odasının loş ışığında aniden simsiyah havuzları andıran kahverengi gözlerine baktım.

Sertçe, "Chelsea!" dedim. "Kenara çekil. *Hemen.*"

Bakışları yüzüme odaklandı. "Hayır. Gitmiyorsun."

Chelsea odada silah arıyordu ama aramasına gerek yoktu. Başından beri üzerinde bir bıçak vardı. Brandon ve Kayla'yı öldürmek için kullandığı bıçak. Beni öldürmek için de aynı bıçağı kullanacaktı.

Ama ellerine baktığımda boş olduklarını gördüm. Bıçak neredeydi? Bir yere mi saklamıştı?

"Chelsea..."

"Burada kalmalısın, Brooke. *Gidemezsin.*"

Hayır, sonum Brandon ve Kayla gibi olmayacaktı. Eğer onu geçip bu odadan kaçabilirsem Tim ve Shane bana yardım ederdi. Diğer iki kurbanına göre avantajlıydım, neler yapabileceğini biliyordum. Ayrıca amigoluk antrenmanlarından zayıflıklarına aşinaydım.

Spor ayakkabımla kaval kemiğine, tam da koşu yaptığımızda hep atel taktığı yere olabildiğince sert bir tekme attım. Chelsea yere yığıldı, bacağını tutarak inledi. "Kaltak!"

Tekrar kapı kolunu asıldım, bu sefer kapıyı birkaç santim de olsa açabilmiştim. Ponpon kız üniformamın içine sığabilmek için kilomu korumak adına harcadığım onca saate küçük bir teşekkür ettim ve vücudumu kapı ile kapı çerçevesi arasındaki küçük boşluğa sıkıştırıp dışarı süzüldüm.

Chelsea, "Brooke!" diye bağırdı.

Arkama dönüp Chelsea'nin ayağa kalkmaya çalışmasına bakmadım. Fazla zamanım yoktu ama birkaç saniyelik bir avantaj işimi görürdü. Zifiri karanlık koridora koşup merdi-

ven boşluğunun trabzanını buldum. Aşağı inmeliydim. "Tim!" diye seslendim. "Shane!" Cevap yoktu.

Bu iyiye işaret değildi. İkisinin alt katta, oturma odasında birbirlerine göz kulak olacaklarını düşünmüştüm ama oturma odasında ölüm sessizliği vardı. Aşağıda kimse yoktu.

Birden yatak odasını terk ederek korkunç bir hata yapıp yapmadığımı merak ettim.

Cesaret edebildiğim kadar hızlı adımlarla merdivenden indim. Shane'in yatak odasından gelen sesleri duyabiliyordum. "Brooke!" Chelsea bağırsa da sesi hâlâ yatak odasındaymış gibi boğuk çıkıyordu. Garipti, ona kötü vurmuştum ama o kadar da sert sayılmazdı. Şimdiye kadar ayağa kalkmış ve peşimden koşuyor olmalıydı.

"Tim!" Tekrar seslendim, artık çığlık atmak üzereydim. "Shane!"

Merdivenin dibine geldiğimde ayağım bir şeye takıldı. Yere yığılırken çığlık attım. Yoluma bir şey çıkmış, beni engellemişti. Yumuşak bir şeydi.

Aman Tanrım. Bu bir cesetti.

Gözlerimi kısarak kim olduğunu görmeye çalıştım ama oturma odası çok karanlıktı. Ellerimi yerden kaldırdım ve avuç içlerimi kaplayan yapışkan ve ıslak şeyi gördüm.

Kan.

Aman Tanrım! Chelsea haklıydı. Biz yatak odasında saklanırken başka biri öldürülmüştü. Chelsea bana zarar vermeye çalışmıyordu; sadece sonum diğerleri gibi olmasın diye odada kalmamı istiyordu. Boğuk bir sesle hıçkırdım, ayağa kalkıp koşmam gerektiğini biliyordum ama bedenim donmuş gibiydi.

Sonra bir bedenin ağırlığı beni ezmeye başladı, tekrar ayağa kalkmamı engelliyordu. Derken parmaklar boynumdaki zinciri kavrayıp sıkıca çekti.

OTUZ DOKUZ

GÜNÜMÜZ

Sıradaki hastamın kim olduğunu görmek için muayene odasından çıktığımda bekleyen tek kişi Shane Nelson'dı.

Memur Hunt bir kez daha hem el hem de ayak bileklerini kelepçelemişti. Shane'in burada bulunma sebebinin ne olduğu çok açıktı: Biri onu feci şekilde dövmüştü. Alt dudağı yarılmış, sol elmacık kemiğinde derin bir çürük oluşmuştu ve Hunt ayağa kalkmasına yardım ettiğinde muayene odasına topallayarak girmişti.

Hunt'a, "Artık ona zincir takmayacağımızı sanıyordum," dedim.

Gardiyan bana ters bir bakış attı. Ortak geçmişimiz hakkında onunla yüzleştiğimden beri aramız buz gibiydi. Ama dün yaptığım iş görüşmesi iyi geçtiği için kendimi daha cesur hissediyordum. Eğer beni kovdurmak istiyorsa hiç sorun değildi.

"Kavga ediyordu," diye tersledi Hunt. "Kelepçeler gerekli."

Shane'in parmak eklemlerinde herhangi bir sıyrık görmediğimi düşünürsek kavga etmekten çok dayak yemiş gibiydi. Ama üstelemedim. Yine de Shane muayene odasına girince kapıyı kapadım.

"Tanrım," dedim.

"Göründüğü kadar kötü değil," dedi. "Gerçekten."

Yüzünü bir kez daha gözden geçirdim. Masama çarptığı zaman oluşan morluk tamamen geçmişti ve buraya ilk geldiğinde diktiğim yaradan kalan açık pembe iz hâlâ duruyordu. Dudağında bir kesik ve yüzünde de bazı morluklar vardı ama dikiş gerektirecek bir şey yoktu. Yine de ağırlığını her verdiğinde yüzünün buruşturuyordu.

"Neren acıyor?"

"Kaburgam kırıldı."

Kaşlarımı kaldırdım. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü en son kaburgam kırıldığında hissettiğimin aynısını hissediyorum."

Buraya geldiğinden beri kaç kaburgasının kırıldığını merak ettim.

"Göğüs röntgeni isteyeceğim."

"Harika."

Her şeye rağmen Shane'e sempati duyuyordum. Burada çalıştığım kısa süre içinde iki ayrı olayda diğer mahkûmlar tarafından ciddi şekilde yaralanmış olarak buraya gelmişti. Tim'in iddia ettiği gibi "kötü" olsa bile hapishanenin buna izin vermesi yanlış geliyordu.

"Sana bunu yapan adamları ihbar etmek istemediğine emin misin?"

"Çok eminim." Homurdandı. "Bunun her gün başıma gelmesini istediğimi mi sanıyorsun?"

"Bilirsin işte..." dedim, "bazen zorbalara karşı durman gerekir. Geçen yıl oğlum dördüncü sınıftayken her gün itilip kakılıyordu. Ama şimdi..."

Devam edemedim çünkü Shane sanki karnına yumruk atmışım gibi bana bakıyordu. Az önce söylediklerimi kafamda geriye sardım. Bana neden öyle baktığını anlamaya çalışıyordum. Sonra birden fark ettim.

"Beşinci sınıfa giden bir oğlun mu var?" diye sordu boğuk bir sesle. "Anaokulunda olduğunu söylemiştin."

Ağzımı açtım ama tek kelime çıkmadı. Sadece inleyebildim.

"Brooke." Elleriyle dizlerini sıkıyordu. Hunt kelepçeleri son derece sıkı takmış olmalıydı çünkü metalin bileklerini kestiğini görebiliyordum. "Oğlun kaç yaşında?"

Yalan söyleyebilirdim. Gerçeği anlamasına imkân yoktu. Ama yine de yüzümden her şeyi okuyabileceğinden emindim. "On yaşında."

"O?.."

"Evet." Başımı yavaşça sallayarak onayladım. "Senin oğlun."

O adamlar Shane'in buraya gelmesine neden olacak her ne yaptıysa benim ona yaptığım şey çok daha kötüydü. Nefes almakta güçlük çekiyor gibiydi. Eğer gerçekten kaburgası kırıksa bu biraz rahatsız edici olabilirdi. Ama asıl sebebinin bu olduğunu sanmıyordum.

"Neden bana söylemedin?"

Başımı salladım ama cevap vermiyordum. Benden bunu beklediğini de sanmıyordum. Cevap çok açıktı.

"Brooke, ben?.." Tereddüt içindeydi, benden Josh'ı ziyarete getirmemi isteyeceğinden korkuyordum. Bunu yapmayacaktım. Beni ikna etmesinin hiçbir yolu yoktu. Ama onun yerine, "Bir fotoğrafını görebilir miyim? Lütfen?" dedi.

Göstermemeliydim. Gerçekten göstermemeliydim. Ama bakışları kalbimi delip geçiyordu. Ayrıca ne zararı olabilirdi ki?

Telefonumu çıkardım. Josh'ın yeni çekilmiş bir fotoğrafını açtım ve bakması için ekranı ona uzattım. Fotoğrafa baktı, dudakları aralandı.

"Tanrım!" diye nefes aldı. "Bana benziyor."

"Evet."

"Bir tane daha görebilir miyim? Lütfen, Brooke?"

Gerçekten görmemeliydi ama hayır diyemiyordum. Shane oğluyla asla tanışamayacaktı ama en azından ona bunu vere-

bilirdim. Ona birkaç yeni fotoğraf gösterdim. Josh beyzbol oynarken. Bir doğum günü partisinden. Ona eskileri de gösterdim. Josh anaokulunun ilk gününde, genç ninja kaplumbağa sırt çantasıyla gururla poz verirken. Shane hepsini âdeta içine çekiyordu. Bunca yıllık anneliğimde, oğlumun fotoğraflarıyla bu kadar büyülenen biriyle tanıştığımı sanmıyordum. Ailem bile hiç bu kadar ilgili görünmemişti.

Önümüzdeki birkaç saat boyunca bu fotoğraflara bakabilirdik ama sonra Hunt yüksek sesle kapıyı çaldı. "İşiniz bitti mi?"

Telefonumu pantolonumun cebine geri soktum. Shane'in yüzü düştü. "Özür dilerim," dedim.

"Sorun değil," dedi. "Teşekkür ederim. Bana o fotoğrafları gösterdiğin için. Bunu yapmak zorunda olmadığını biliyorum."

"Rica ederim."

Kahverengi gözleri o kadar hüzünlüydü ki neredeyse kalbim paramparça olacaktı. "Onu buraya getirmediğine sevindim. Beni böyle görmesini istemezdim. Babasının böyle olduğunu bilmesini istemem..."

"Evet..."

Shane duvara bakıyordu. İfadesinde tam olarak okuyamadığım bir şey vardı. "Biliyor musun," dedi, "bazen burada sıkışıp kalmanın berbatlığına alışacak gibi oluyorum, özellikle de yapmadığım bir şey yüzünden burada olduğum düşünülünce... Hayatımın geri kalanında tuvaleti kullanmak için izin istemek zorunda kalacağımı, bir daha asla gerçek bir işte çalışamayacağımı, bir daha asla araba kullanamayacağımı, bir daha asla... bir kadınla birlikte olamayacağımı kabul ediyorum. Hayatımın geri kalanında yiyeceğim her yemeğin tadı berbat olacak. Ayda bir kez, bir grup adam hücremde üzerime atlayacak ve içlerinden birine yanlış bakmış olmam dışında hiçbir neden yokken beni eşek sudan gelinceye kadar dövecekler." Titrek bir nefes aldı. "Ama şimdi burada olmanın benden aldığı lanet olası bir şeyi daha öğrendim ve bu sadece... bu..."

Alt dudağındaki kesik yüzünden canı çok yanıyor olsa da dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. Ağlamamaya çalıştığını anlamam uzun sürmedi.

"Shane," dedim. "Neden şu göğüs röntgenini çektirmiyoruz?"

"Sorun değil," diye mırıldandı. "Zahmet etme."

"Az önce bana kaburganda kırık olduğunu söyledin. En azından pnömotoraks olmadığından emin olmalıyız. Bu seni öldürebilir."

"Bundan şüpheliyim. O kadar şanslı değilim."

"Shane..."

"Reddetme hakkım var, Brooke," dedi sertçe. Sonra sesini alçalttı. "En azından bana bu kadarını ver."

Gözlerimiz birbirine kilitlendi. Bir an için amigo kızken futbol oynayışını izlediğim çocuğa benzedi. O işte çok iyiydi. Ayrıca futbol forması içinde çok seksi görünüyordu. Ama en çok da sahada beni gördüğünde heyecanlanıp bana el sallamasını seviyordum.

O çocuğun beni öldürmeye çalışabileceği hiç aklıma gelmezdi.

Gerçek şu ki hâlâ inanmıyordum. O gece olan başka bir şey daha vardı, kaçırdığım önemli bir şey. Hafızamın çevresinde, ulaşamadığım yerlerde bir şeyler vardı. Sanki yeterince düşünebilsem çözebilecek gibiydim. Ama hatırlamaya çalıştıkça daha çok aklımdan çıkıyordu.

Shane göz temasını kesti. "Artık hücreme dönmek istiyorum."

"İstemediğine emin misin..."

"Evet."

Dediğini yaptım. Hunt'tan ihtiyacı olan testleri yaptırmadan onu hücresine geri götürmesini istedim. Depresyondaydı, bu çok açıktı. İntihara meyilli miydi? Bilmiyordum. Sözde buraya ayda bir gelen bir psikiyatrımız vardı ama burada bulunduğum süre boyunca onu hiç görmemiştim. Shane'i geri çağırıp bu konuda bir şeyler daha sormayı düşünsem de ona daha fazla işkence etmek istemedim.

Burada çalışırken Shane'i tekrar göreceğimden emin değildim. Muhtemelen herhangi bir tıbbi ziyaretten kaçınmak için elinden geleni yapacaktı ve eğer sağlık merkezindeki işi alabilirsem buradan gidecektim. Onu bir daha görmem çok zordu. Hiçbir şey tahmin ettiğim gibi olmamıştı.

Bittiği için neredeyse mutluydum.

KIRK

ON BİR YIL ÖNCE

Ölecektim.

Son yedi yıldır her gün taktığım sevgili kar tanesi kolyem oksijen kaynağımı kesiyordu. Güçlü parmaklar onu sıkıca çekiyor, ben nefes nefese kalırken nefes borumu kapıyordu.

"Lütfen..." Konuşmaya çalışıyordum ama nefesim yoktu.

Beni öldürecekti. Tim beni onuncu yaş günümde aldığı kolyeyle öldürecekti. Ne ironikti ama.

Ama sonra bir şeyin kokusunu aldım. Havada bir şey vardı. Beni tutan adamdan gelen tanıdık bir koku.

Sandal ağacı.

Shane'in tıraş losyonu.

O Tim değildi. Yerde ölü yatan Tim'di. Beni tutan, boğarak öldürmeye çalışan Shane'di. Bunu planlamak için fırsatı olan Shane'di. Brandon'ı, Kayla'yı ve şimdi de Tim'i öldürmek için kullandığı bıçak hariç evindeki tüm bıçak ve silahlardan kurtulmak üzere fırsatı olan...

Ama benim için farklı bir son seçmişti.

"Shane," diye konuşmaya çalıştım.

Ama faydası yoktu. Bilincimi kaybetmemek için çırpınırken başım dönmeye başladı. Ona karşı mücadele ediyordum fakat o çok güçlüydü ve bana üstünlük sağlıyordu.

Chelsea neredeydi? Anlamıyordum. Odadan çıkmaya çalışıyordu. Şimdiye kadar çıkmış olmalıydı, bana yardım edebilirdi. Ama burada değildi. Belki de çığlıklarımı duyunca saklanmaya karar vermişti. Onu suçlayamazdım.

Şimşek çakınca bir an için altımda biriken kanı görebildim. Umutsuzluğa kapılıyordum. Shane bu gece zaten üç kişiyi öldürmüştü. Üstelik onlardan biri kendisinden bile iri bir futbolcuydu. Bilincim kayboluyordu. Ölecektim. Hepsi bu kadardı.

Bir gök gürültüsü evin temelini sarstı. Şimdiye kadarkilerin en gürültülüsüydü. Belli belirsiz, arka planda başka bir ses daha olduğunun farkındaydım. Derken bir şey daha oldu.

Kolyem koptu.

Bir anda ciğerlerime hava doldu. Tekrar nefes alabiliyordum. Adrenalin patlaması yaşıyordum ve Shane'in kolyemin kopmasıyla dengesinin bozulduğunu hissettim. Eğer tek bir şansım varsa o da buydu. Dirseğimi olabildiğince sertçe geriye savurdum.

Acıyla homurdanmaya başlayınca doğru yere vurduğumu anladım. Vücudumdaki baskı hafifledi ve altından kalkmayı başardım. Bir dakika içinde kendine geleceğinden emindim, o yüzden kaçmalıydım. Arkama bakamadım.

Ön kapıya ulaştım ve menteşelere çığlık attıracak kadar sertçe çekerek açtım. Gecenin içine daldım, havanın ne kadar soğuk olduğunun ve üzerimde ceket olmadığının farkında bile değildim. Yağmur şiddetle yağıyordu. Shane'in evinin önünde neredeyse bir nehir oluşmuştu ama bunu düşünemezdim. Koşmak zorundaydım. Belki de orada beni çarpmak için bekleyen devrilmiş bir elektrik hattı vardı ama bu riski göze almalıydım.

Saatler süren amigoluk antrenmanlarımın beni zinde ve çevik tutmasına şükrederek su basmış yola doğru koştum. Tabii

ki Shane de oldukça formdaydı. O bir oyun kurucuydu. Ve onun bacakları benimkilerden çok daha uzundu. Benim tek avantajım bir adım önde olmam ve kimsenin testislerime sert bir dirsek atmamış olmasıydı.

"*Brooke!*"

Arkamdan bir yerden ismimin söylendiğini duydum. Ya da belki sadece hayal ediyordum. Belki de rüzgârdı. Ama arkamda olduğuna inanmak zorundaydım. Gitmeme izin vermezdi. Eğer yaşarsam herkese ne yaptığını anlatırdım.

"*Brooke!*"

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyordu. Ayaklarım buz gibi su yüzünden uyuşmuş durumdaydı ama devam etmeliydim. Bu benim tek şansımdı. Yaşamak zorundaydım.

"Broo-"

Derken bir şey gördüm. Uzakta bir çift far. Bir kamyonete benziyordu. Normal şartlar altında gecenin bu saatinde mesafemi koruyacağım türden bir araçtı çünkü ne tür bir baltalı katilin kullandığını asla bilemezdiniz. Ama şu anda tek şansım oydu.

Ellerimi sallayarak kamyona doğru koştum. "Dur!" Çığlıklar atıyordum. "İmdat!"

Tanrı'ya şükür kamyon durdu ve gece bir kamyonetin bana çarpıp öldürmesiyle son bulmadı. Arkama baktığımda kimse yoktu. Shane'in en başından beri beni takip edip etmediğinden bile emin değildim ama takip ettiyse bile artık gitmişti.

Aracın yanına doğru koştum. Şoför sakallı, iri yarı bir adamdı. Shane'den daha iriydi. Sert görümlüydü ama bana baktığında gözleri irileşti. Yüzünün rengi çekildi. Orada öylece duruyordum, sırılsıklamdım, tişörtüm kan içindeydi.

"Lütfen bana yardım edin," dedim.

Sonra da yere yığıldım.

Her şey bitmişti.

KIRK BİR

GÜNÜMÜZ

Polis Nelson çiftlik evine vardığında beş kişi bulmuştu. Brandon Jensen verandada ölmüştü. Kayla Olivera üst kattaki yatak odasında. Chelsea Cho, Shane'in yatak odasında, benim odadan kaçmamla polisin gelmesi arasında geçen sürede bıçaklanarak öldürülmüştü. Tim oturma odasında yerde kanlar içinde yatıyordu ve baygındı. Ama hâlâ hayattaydı. Shane oturma odasında baygın yatıyordu. Üç ölü, üç sağ kalan.

Polise Shane'in beni kolyemle boğmaya çalıştığını söyleyen bendim. Tim kendine geldiğinde Shane'in bıçakla üzerine saldırdığını ve onu yere serdiğini doğrulamıştı. Ancak Tim güçlükle yerden kalkmış ve Shane'in kafasına beyzbol sopasıyla vurarak onu bayıltmıştı. Böylece, kendisi de yere yığılmadan hemen önce, Shane'in beni takip etmesini engellemişti. Bıçağın her yerinde Shane'in parmak izleri bulunmuştu.

Farklı bir hikâye anlatan tek kişi Shane'di. Tim'i hiç bıçaklamadığını iddia etmişti. Bıçak onun bıçağıydı, bu yüzden elbette üzerinde parmak izleri vardı. Tim'in kendisini bayılttığını ve sonrasında olan hiçbir şeyi hatırlamadığını söylemişti. Tim masum görünmek için kendini bıçaklamış olmalıydı. Ama tabii

ki Tim'in hikâyesini destekleyen taraf bendim. Shane'in bana yaptıklarını polise anlattığımda tutuklanan kişi o olmuştu.

Hem de tüm bu olaylar boyunca yüzünü hiç görmemiş olmama rağmen...

Şimdi Shane hayatını hapiste geçiriyordu. Diğer yandan Tim, benim erkek arkadaşım olmuştu. On sekiz yaşında bekâr bir anne olduğumdan beri ilk kez birlikte bir geleceğimin olabileceğini düşünmeye başladığım biri vardı. O harika bir adamdı. Gerçekten de en iyisiydi.

O gece beni boğmaya çalışan Shane'di. Öyle olmalıydı.

Bu gece Tim'le kutlama yapacaktık. Sağlık merkezinde işe başlamıştım, maaş ve sosyal haklar harikaydı. Hapishaneden çok daha yakın ve çok daha az korkutucu olduğundan bahsetmiyordum bile. Görüşme çok iyi geçmişti. Öz geçmişimi şehrin dört bir yanına gönderirken ilk görüşme talebime yanıt vermedikleri için özür dilediler. Görünüşe göre hoşnutsuz bir hasta onları aramış ve benim hakkımda uyarmıştı. Bir hastanın benden bunu yapacak kadar hoşlanmaması çok kötü bir histi ama bunu aklımdan çıkarmaya çalıştım. En azından artık bir işim vardı.

Raker Cezaevi'ne istifamı vermiştim. Dorothy bu konuda biraz yaygara koparmış olsa da –beni denetlemesi gereken doktorla bir kez bile görüşmediğimi belirttiğimde– hemen fikrini değiştirmiş ve yeni işimde bana şans dilemişti.

Bir daha Dorothy ya da Marcus Hunt'la uğraşmak zorunda kalmayacaktım. Shane'i bir daha görmek zorunda kalmayacaktım. Tanrı'ya şükür!

Margie, Josh'a bakıcılık yapmaya gelmişti; böylece Tim'le baş başa bir gece geçirebilecektik. Tim benim için akşam yemeği pişirmeyi kafasına koymuştu, bu yüzden şimdi onun evine gidiyordum. Geceyi orada geçirmeyi çok isterdim ama Margie'den böyle bir şey istemek adil olmazdı, bu yüzden gecenin sonunda birlikte benim evime dönecektik.

Parmağımı kapı ziline bastırırken aklıma rastgele bir düşünce geldi: Acaba Kelli Underwood buraya hiç gelmiş miydi? Tim'in bana ikisinin birkaç kez çıktıklarını söylediğinden emindim, yani onu davet etmiş olması imkânsız değildi. Tam bu noktada durup kapının zilini çalmış olabilirdi.

Hâlâ kayıptı. Bir hafta olmuştu. Gelişmeler için her gün haberleri kontrol ediyordum ve hikâyelerin tonu giderek daha az iyimser geliyordu. Şimdiye kadar eğer yapabilseydi birileriyle iletişime geçerdi. Biri ne kadar uzun süre kayıp kalırsa canlı ve iyi ortaya çıkma ihtimali de o kadar azalıyordu.

Dün gece Tim'e bu konuyu açmaya çalışmıştım ama o konuyu değiştirmişti. Sanırım onu suçlayamazdım. O da benim gibi eski sevgilileri hakkında konuşmaktan rahatsız oluyordu.

Tim kapıyı açtığında üzerinde tişört ve kot pantolon vardı. Beni kapıda görünce her zaman olduğu gibi yüzü aydınlandı. İki ayı aşkın süredir çıktığımız için beni her gördüğünde bu kadar heyecanlanmadığını düşünebilirdiniz. Ama öyleydi. Bunca yıl sonra bir araya gelmemiz kaderin cilvesi gibi geliyordu.

"Brooke!" dedi. "İçeri gel... Hava çok soğuk!"

Haklıydı, sıcaklık son bir haftada epey düşmüştü ve ince ceketim yeterince sıcak gelmiyordu. Raker, Queens'ten çok daha soğuktu.

Eve girdiğimde Tim montumu çıkarmama yardım etti ve sonra beni ısıtmak için kollarını bana doladı. Başımı omzuna yasladım, mutluluktan uçuyordum. Bir daha asla bu kadar iyi bir ilişkim olacağını düşünmemiştim. Her geçen gün Tim'in aradığım kişi olduğuna daha da emin oluyordum. O da benim için aynı şeyleri hissettiğini gizlemiyordu.

"Hey!" dedi, "Josh'ın matematik sınavı nasıl geçti?"

Dün gece Josh ve Tim bir saat boyunca bugünkü sınavı için farklı paydaları olan kesirlerin toplanması konusunu çalışmışlardı. Ben bir hafta önce Josh'a anlatmayı denemiş ama

bir türlü başaramamıştım. Neyse ki Tim tam da bu konuyu öğreten profesyonel bir ilkokul öğretmeniydi.

"Yüz aldı," dedim.

"Aferin ona!" Tim yumruğunu salladı. "Bu harika."

"Birimizin on yaşındaki çocuklara matematik öğretmekte iyi olmasına sevindim."

"Kendini kötü hissetme. En azından sen sevimlisin."

Güldüm ve Tim'in omzuna bir şaplak attım. "Ne yaptığının farkıdasın, değil mi? Bundan sonra Josh'ın her sınavında bunu yapmak zorunda kalacaksın. Artık atanmış öğretmen sensin."

Gülümsedi. "Benim için sorun değil."

Oturma odasına giderken mutfaktan gelen kışkırtıcı kokuyu aldım. Margie'nin mutfak kokuları kadar güzel olmasa da yeterince iyiydi. Kanepesine yerleşirken derin bir nefes aldım. "Bana ne pişirdin?"

Tim yanıma oturdu. "Tahmin et."

Bir kez daha havayı kokladım. "Domates sosu kokusu alıyorum."

"Ding ding ding."

Ona geldiğim bir başka gece aklıma geldi; Tim spagetti ve köfte yapmıştı. "Spagetti ve köfte mi?"

Yüzünü buruşturdu. "Domates sosunun kokusunu aldığın için spagetti ve köfte yaptığımı düşünmene gücenmeli miyim? Başka şeyler de yapabiliyorum, biliyorsun."

"Peki, nedir o zaman?"

"Spagetti ve köfte," dedi biraz da savunmacı bir tavırla. "Ama başka bir şey de olabilirdi. Lazanya olabilirdi. Tavuk parmigiana. Sadece söylüyorum..."

Onu öpmek için eğildim. "Spagetti ve köfteye bayılırım."

O da beni öptü ve bedenimi kendine çekti. Kelli Underwood'u da böyle mi öpmüştü?

Kesinlikle onun iyi öpüştüğünü düşünüyor gibiydi.

Hayır, kes şunu. Neden bunu düşünüyordum ki?

"Seni seviyorum, Brooke," diye mırıldandı kulağıma.

Bunu bana söylediği ilk geceden beri kendimizi akışa bırakmıştık. Beni sevdiğini söylemeyi seviyordu. Ben de bunu duymayı sevmediğimi söyleyemezdim. "Ben de seni seviyorum."

Geri çekilip mutfağa baktı. "Yanık kokusu alıyor musun?"

"Hayır..."

Kaşlarını çattı. "Gidip yemekleri kontrol etsem iyi olacak. Hemen döneceğim."

Tim spagetti ve köftelerle ilgilenmek üzere mutfağa koşarken ben de koltuk minderine yaslandım. Kalçamda rahatsız edici bir baskı fark ettim ve ne olduğunu görmek için arkama uzandım. Parmaklarım koltuk minderlerinin arasında yumak hâline gelmiş bir bez parçasına değdi.

Serbest kalana kadar bezi çekiştirdim. İşte o zaman bunun bir bez olmadığını fark ettim. Yeşil kanepenin kumaşına karışmış yeşil ipek bir eşarptı.

Bu kimin ipek eşarbıydı? Tim'e ait olmadığı kesindi. Kumaşı burnuma yaklaştırıp kadın parfümünün kokusunu içime çektim. Koku belli belirsiz tanıdık geliyordu.

Tim oturma odasına döndüğünde, "Sos gayet iyi," dedi. "Yemeğin yaklaşık on dakika içinde hazır olacağını söyleyebilirim. Umarım açsındır çünkü çok ama çok fazla yaptım."

Gülümsemeyi denemedim bile. Parmaklarımı elimdeki ipek eşarba doladım. "Tim, bu kimin eşarbı?"

Tim eşarba doğru düzgün bakmadı bile. "Bilmem ki. Senin mi?"

"Benim değil."

Elimdeki yeşil kumaşa daha dikkatli baktı, gözlerini kısmıştı. "Bana tanıdık gelmiyor. Belki de annemindir?"

Elbette bu mantıklıydı. Ne de olsa burası Tim'in ailesinin eviydi. Mobilyaların arasına sıkışmış bir kadın kıyafeti bulmak şüphe uyandırmamalıydı. Belki de kokladığım parfüm Bayan

Reese'in yıllar önce kullandığı parfümle aynı olduğu için bana tanıdık gelmişti.

Evet, öyle olmalıydı. Ne de olsa Tim buraya başka kadınlar getirmiyordu. Beni aldatmazdı.

Tim eşarbı elimden çekip aldı ve sehpanın üzerine fırlattı. Sonra kanepede yanıma oturdu, o kadar yakındı ki kalçası benimkine değiyordu. "Dinle," dedi, "seninle konuşmak istediğim bir şey var."

"Öyle mi?"

"Evet." Uzandı ve elimi sıktı. "Ben... Ben senin için deli oluyorum, Brooke. Her zaman öyleydim. Uzun zamandır birlikte olmadığımızı biliyorum ama senden bir gece bile ayrı kalmaktan nefret ediyorum. Düşünüyordum da... belki..."

Bana birlikte yaşayıp yaşamayacağımızı mı soruyordu? Eğer bunu soruyorsa ne diyeceğimi bilemiyordum. Ben de onun için deli oluyordum. Ama Josh'ı düşünmek zorundaydım. Başka birinin yanımıza taşınmasına izin vererek onun hayatını altüst edemezdim. Oğluma bir baba verip sonra da bunu ondan alamazdım.

Tim'le işleri bir sonraki aşamaya taşımaya hazır olduğumdan emin olmamamın bir başka nedeni daha vardı. Benden bir şeyler sakladığı hissinden kurtulamıyordum. Neden ona Kelli hakkında soru sormaya çalıştığımda bana kaçamak cevaplar veriyordu ki? Onunla çıktığını zaten söylemişti. Neden itiraf etmiyordu?

Ve bu eşarp gerçekte kime aitti?

Tim yüzümdeki ifadeyi fark etmiş olmalıydı çünkü elimi bırakıp geri çekildi. "Biliyor musun? Bunu daha sonra konuşalım."

Omuzlarım gevşedi. "İyi fikir."

"Hey." Dizimi sıktı. "Neden şarap mahzeninden bir şişe almıyorsun? Bir şeyler içsek iyi olur."

Tim'in bodrum katına şarap mahzeni demesi çok sevimliydi ama yanan bir şeyle ilgilenmek için mutfağa gittiğinden onunla

bu konuda dalga geçme şansım olmadı. Orası şarap mahzeni falan değildi. Bir düzine şarap şişesi ve babasının yaptığı ahşap bir rafın olduğu bir bodrum katıydı. Ama madem o şarap mahzeni olarak anmak istiyordu, bunu ona çok görmeyecektim.

Tim mutfaktayken ben de bodrum kapısının topuzunu çevirdim. Benim evim gibi onun evi de eskiydi, kapı sıkışıyordu, bu yüzden anahtarla açmak zorundaydım. Ve tabii ki bodrum zifiri karanlıktı. Ampulü yakmak için elimle ipi yokladım. Otuz saniye kadar körlemesine uğraştıktan sonra parmaklarım ipe temas etti. Tek bir ampul yanıp sönerek bodrumu loş bir ışıkla aydınlattı.

Tim'in evinin bodrum katı dışarıdan daha soğuktu, neredeyse buz gibiydi. İçerideki hava hafif nemliydi. İçeri girer girmez en son bodrumdan bir şişe şarap aldığımda burada olmayan nahoş bir küf kokusu aldım. Herhâlde bir şeyler küflenmiş olmalıydı. Kayarak aşağı uçmamak için buz gibi metal trabzanlara tutunarak yamuk ahşap basamaklardan aşağı indim. Burası o kadar karanlıktı ki yere basarken tedirgin oluyordum.

Aşağıya indiğimde şarap rafı beni bekliyordu. Buraya son gelişimden bu yana fazladan birkaç şişe daha eklemiş gibiydi. Tim şarap uzmanı falan değildi ama bir şarap mahzeni olması hoşuna gidiyordu.

Etiketlerine bakmak için birkaç şişe çıkardıktan sonra bir şişe Merlot seçtim. Merlot spagetti ve köfte ile iyi gider miydi? Hiçbir fikrim yoktu. Ama tadı güzel olacaktı ve ikimize de biraz keyif verecekti.

Tam yukarı çıkmak üzereyken odanın köşesinde, bodrumun zeminine serilmiş gri bir muşamba olduğunu fark ettim. Şarap koleksiyonuna son baktığımda bu muşambayı görmemiştim. Tim dev bir muşambayla ne yapıyordu?

Kıvrılmış malzemeye doğru yürüdüm, tuhaf koku burada daha güçlüydü. Bodrumun loş ışığında bile ucundan bir şeyin çıkıntı yaptığını görebiliyordum. Eğilince ne olduğunu anla-

dım, bu bir ayakkabıydı. Hayır, sadece bir ayakkabı değildi, yüksek topuklu kırmızı bir ayakkabıydı. Ve hâlâ bir kadının ayağındaydı.

Ne gördüğüme anlam veremeden muşambanın altından çıkan ayağa bakıyordum. Daha yakından baktığımda başka bir ayakkabının da muşambadan dışarı çıktığını gördüm. Tim'in bodrumunda muşambaya sarılı bir manken mi vardı?

Kendini kandırma, Brooke. Neye baktığını çok iyi biliyorsun. Eşarbı üst kattaki sehpanın üzerinde duruyor.

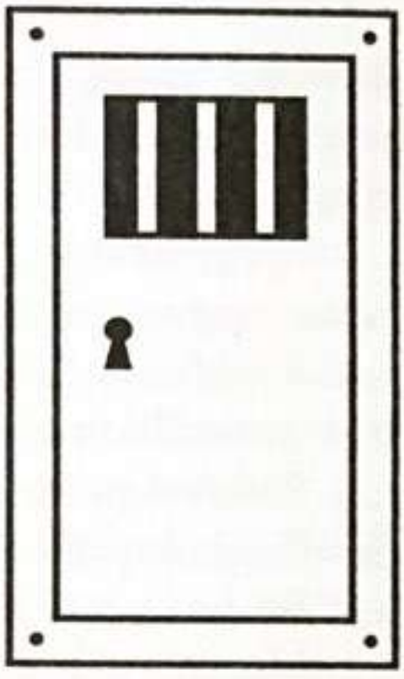
Bu bodrumdan çıkmalıydım.

Merlot'yu yere düşürmemle şişe onlarca parçaya ayrıldı. Merdivene koştum, basamakları ikişer ikişer çıkıyordum, bu sefer dikkatli olmaya zahmet etmedim. Elimi kapı topuzuna koydum ve...

Dönmedi.

Aman Tanrım. Kilitliydi.

KIRK İKİ

Tim beni buraya şarap almam için göndermişti. Muşambaya sarılı cesedi görmemi istemişti.

Şimdi de beni buraya hapsetmişti.

"Tim!" Bodrumun kapısına vurdum. "Tim!"

Her şey korkunç bir şekilde anlam kazanıyordu. Bunca zamandır benimle oynuyordu. O sandal ağacı tıraş losyonu. O koku hakkında ne hissettiğimi biliyor olmalıydı. Ya o gece çiftlik evinde o kokuyu sürerek Shane olduğunu düşünmemi sağladıysa? Tabii bir de şu lanet kar tanesi kolye vardı. Onu bana veren Tim'di. O gece beni boğmak için kullanılan kolyenin o olduğunu biliyordu çünkü bunu yapan oydu. Bunca yıl saklamış ve sırf beni korkutmak için bana vermişti.

Ona neden güvenmiştim ki? Shane'i dinlemeliydim. O beni uyarmıştı. Tim Reese'e güvenemeyeceğimi söylemişti. Onunla hiçbir şey yapmamam için bana yalvarmıştı. Ama ben ona inanmamıştım. Çok fazla işaret vardı ve ben her birini görmezden gelmiştim çünkü Tim'e, çocukluğumuzdan beri tanıdığım o çocuğa körü körüne güveniyordum.

Tim hastaydı. Bu âna kadar hiç fark etmemiştim.

"Tim! Çıkar beni buradan!"

Beni burada tutamazdı, değil mi? Bundan asla kurtulamazdı. Margie burada olduğumu biliyordu, Josh da öyle. Eğer eve dönmezsem endişelenirlerdi. Polisi arayıp nerede olduğumu söylerlerdi.

Tabii onlara da bir şey yapmayı planlamıyorsa.

Buradan çıkmalıydım. Kelli'ye yaptığını bana yapmasına izin veremezdim. Ama nasıl? Telefonumu yanıma almamıştım, oturma odasındaki kanepenin üzerinde bıraktığım çantamdaydı.

Kapının topuzu hafifçe sallandı. Tim'in homurdandığını duydum ve kapı açılırken bir adım geri çekildim. Karşımda durmuş, koridorun ışığında neredeyse bomboş görünen gözlerle bana bakıyordu.

"Kusura bakma," dedi. "Kapı sıkışmış olmalı."

Ona bakakalmıştım. Aşağıda gördüğüm şeyi gerçekten görmemişim gibi mi davranıyordu?

Kaşlarını kaldırdı. "Hangi şarabı seçtin?"

Omzumun üzerinden bodrumun zemininde paramparça duran Merlot şişesine baktım. "Aslında kendimi pek iyi hissetmiyorum. Ben... Sanırım gideceğim."

"Ciddi misin?" Çenesi gerildi. "Son bir saatimi yemek pişirerek geçirdim. Gerçekten gidecek misin?"

"Ben..." Parmak uçlarımı şakaklarıma bastırdım. "Migrenim tuttu."

"Migrenin mi var? Bana bundan hiç bahsetmemiştin."

"Ama var."

"Birlikte olduğumuz süre boyunca ilk kez migrenin tuttu."

Şakaklarım zonkluyordu, bir iki saniye sonra gerçekten migrenim tutacaktı. "Yani lanet olası bir migrenim olmasına iznim yok mu? Bunu mu demek istiyorsun?"

Başını geriye attı. "Öyle demek istemedim. Sadece... gitme. Bir dakika konuşalım."

"Konuşmasak daha iyi olacak."

"Bu daha önce söylediklerimle mi ilgili? Özür dilerim. Sana baskı yapmak istememiştim."

"*Gitmek* istiyorum, Tim."

Cevap beklemedim. Onu geçip ön kapıya doğru ilerledim ve kanepeden çantamı kaptım. Telefonum da biber gazım da içindeydi... Gerekirse kullanabilirdim. Tim bana yetişmek için koşuyordu. Bacakları benimkilerden çok daha uzundu ve ben daha oturma odasına varmadan kolumu tuttu. Parmakları kolumu kavradı, âdeta tenime batıyorlardı.

"Brooke," dedi. Gözlerinde yabancı bir bakış vardı. Bu tanıdığım Tim değil, daha önce hiç görmediğim başka bir yönüydü.

"Bırak beni," diye tısladım.

"Brooke, ne..."

O anda kapı çaldı. Tim önce kapıya, sonra bana baktı. Kolumu bıraktı ve ben de vücudum titreyerek ondan uzaklaştım. Benimle aynı anda, kapının yanındaki pencereden dışarıda yanıp sönen kırmızı-mavi ışıkları gördü. "Bu da nesi?"

Polis arabasıydı. Burada ne işleri vardı? Sanki onları psişik olarak çağırmıştım.

Tim kapıya doğru yürürken ben geri çekildim. Kilitleri çevirdi ve kapıyı açtı. Verandasında üniformalı bir polis memurunun belirmesi onu şaşırtmışa benziyordu. İçimi bir rahatlama kapladı. Memur uzun boylu ve kaslıydı, Tim'le kavga etmeye hazır gibiydi.

"Tanrı'ya şükür buradasınız!" Polis daha ağzını açamadan nefes nefese atıldım. "Gitmeme izin vermiyordu ve... ve bodrumda bir ceset var."

Tim'in ağzı açık kaldı. "Ceset mi? Brooke, nası–"

Polis memuru da Tim kadar şaşırmış görünüyordu. Buraya neden geldiğinden ya da Tim'den ne istediğinden hâlâ emin değildim ama eli silahının kılıfında, eve doğru bir adım attı. "Siz Timothy Reese misiniz?"

"Evet." Tim'in gözleri irileşti. "Ama... ama bu çılgınlık! Brooke, ne yapıyorsun?"

"Bodrumda bir ceset var!" diye karşılık verdim. "Onu gördüm! O Kelli mi?"

"Kelli mi? Sen aklını mı kaçırdın?" Önce polise sonra bana baktı. "Memur bey, bu tamamen çılgınlık. Bodrumumda hiçbir şey yok."

"Eşarbı da sehpanın üzerinde," dedim memura.

Tim bana bakakaldı. "Sen neden bahsediyorsun? O annemin eşarbı."

Memur göğsüne takılı telsize benzeyen bir şeye konuştu. Bir saniye sonra kapıda ikinci bir memur belirdi. "Bay Reese," dedi ilk memur, "Buraya isimsiz bir ihbar üzerine geldik. Kelli Underwood adında kayıp bir kadın kaybolduğu gece evinize girerken görülmüş."

Kusacak gibiydim. Bunca zaman Tim'in iyi bir adam olduğuna inanmıştım. Nasıl bu kadar kör olabilmiştim? Keşke son on yılı geri alabilseydim.

"Bu çok saçma," dedi Tim. "Kelli Underwood'u tanımıyordum bile."

"Bunu nasıl söylersin?" Ağlamaya başladım. "Onunla çıktın! Onu öptün!"

Tim'in rengi soldu. Memurlara çaresiz bir bakış attı. "Tamam, onunla bir kez çıktım. Aylar önce. Ama en az iki aydır görmedim."

"Yalan söylüyor!" Gözlerimde yaşlar birikiyordu. "Bodrumda, bir muşambaya sarılı hâlde. Onu gördüm!"

"Bu delilik!" diye isyan etti Tim. "Size yemin ederim memur bey, bodrumumda ceset falan yok. Orada sadece bir şarap mahzeni var, hepsi bu, yemin ederim."

Birinci memur Tim'le göz göze geldi. "Bodrumunuza göz atmamızın sakıncası var mı?"

Önce polise sonra bana bakan Tim'in yüzünde giderek artan bir panik belirdi. "Bakın..." Sesi titriyordu. "Sadece bekleyin. *Bekleyin*. Bunu yapmanıza..."

Yasayı bilmiyordum ama sanırım bu noktadan sonra memurun artık eve girmek için geçerli bir nedeni vardı. Felç geçirecekmiş gibi görünen Tim'in yanından geçip gitti. Tim bağırarak onu takip etmeye çalıştı ama daha yaşlı ve kır saçlı olan diğer memur elini sertçe Tim'in omzuna attı.

"Sen burada kal, evlat," dedi.

"Aşağıda hiçbir şey yok." Tim'in kaşları çatıldı. "Orası sadece bir şarap mahzeni."

Gözyaşlarım artık yanaklarımdan aşağı damlıyordu. Onları durduramıyordum. Polis ağladığımı fark ederek bana anlayışlı bir bakış attı. "İyi misiniz, hanımefendi? Size zarar verdi mi?"

"Ona zarar falan vermedim!" Tim âdeta patlamıştı. Yüzü kıpkırmızıydı. "Brooke benim kız arkadaşım. Ben asla..."

Bodrumdan bir ses geldi. "Burada bir ceset var! Underwood'a benziyor!"

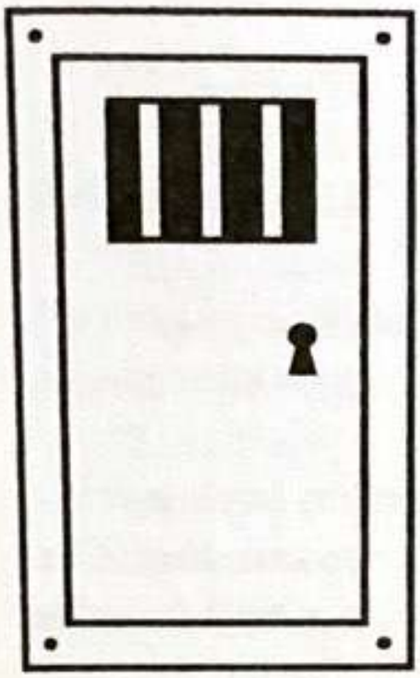
Yaşlı polis memuru elini çabuk tutarak kemerinden bir çift kelepçe çıkardı. Tim bayılacak gibi görünüyordu. "Timothy Reese, Kelli Underwood'u öldürmekten tutuklusunuz."

"Lütfen..." Polis bileklerine kelepçeleri takarken Tim'in yüzü kıpkırmızıydı. "Bodrumumda ne olduğunu bilmiyorum ama onu oraya ben koymadım. Yemin ederim..."

Ama polis onu dinlemiyordu. Tim'i ön kapıya doğru iterken haklarını okudu. Gördüklerim o kadar gerçeküstüydü ki kendimi çimdiklesem yatağımda, soğuk terler içinde uyanacakmışım gibi hissediyordum. Tim, Kelli Underwood'u öldürmüş, cesedini bodrumuna saklamıştı, muhtemelen bir noktada da ondan kurtulmak niyetindeydi. Muhtemelen yıllar önce Tracy Gifford denen kızı da o öldürmüştü. O gece beni boğmaya çalışan kişinin o olduğundan da artık neredeyse emindim.

Her şeyi yanlış anlamıştım. Korkunç bir hata yapmış ve yanlış kişiye güvenmiştim. Bu hata yüzünden bir katil serbest kalmış ve şimdi bir kız ölmüştü.

Bunu düzeltmek için elimden geleni yapmalıydım.

KIRK ÜÇ

Polis beni Tim'in evinde bir saatten fazla tuttu ve tekrar tekrar sorguladı. Onlara cesedi bodrumda nasıl bulduğumu, Tim'in gitmeme izin vermediğini ve on yıl önce çiftlik evinde geçirdiğim o geceyle ilgili şüphelerimi anlattım. Onlarla birlikte karakola gelmemi istediler ama onlara eve, oğlumun yanına gitmem gerektiğini ve beni tutuklamak istemedikleri sürece hiçbir yere gitmeyeceğimi söyledim. İsteksizce gitmeme izin verdiler.

Evime döndüğümde Margie ve Josh mutfaktaydı. Mutfak masasında oturmuş, Noel ağacı şeklindeki şekerli kurabiyelerin üzerine süslemeler yapıyorlardı. Manzara o kadar tatlıydı ki neredeyse gözyaşlarına boğulacaktım.

"Merhaba, anne!" Josh heyecanla bitirdiği kurabiyelerden birini kaldırdı. Ağaç, kırmızı süslemeli yeşil krema ile boyanmıştı. "Bak ne yapıyoruz!"

Kurabiyeden bir ısırık aldı. Bunlardan kaç tane yediğini sormaya korkuyordum. Margie onunla çok iyi anlaşıyordu ama ölçülü olmaya zorlamakta pek başarılı değildi. Başka bir gece olsa bu beni üzebilirdi. Ama bu gece oğlumun çok fazla kurabiye yemesini umursamıyordum.

"Tim nerede?" diye sordu Josh.

Boğazımda sert bir yumru vardı. "Şey..."

Margie'nin kırışık alnı daha da kırıştı. "Her şey yolunda mı, Brooke? Siren sesleri duydum..."

"Sorun yok." Sesim doğal olmayan bir şekilde yüksek çıkmıştı. "Margie, bu gece geldiğin için çok teşekkür ederim. Pazartesi görüşürüz, tamam mı?"

Margie saçını kulağının arkasına sıkıştırırken bana merakla baktı ama karşı koymadan paltosunu ve çantasını aldı. Onu kapıya kadar geçirdim, çıkmadan önce bana son bir kez baktı. "Her şeyin yolunda olduğuna emin misin?"

Başımla onayladım, konuşabileceğimi pek sanmıyordum. "Hı hı."

Margie gittikten sonra mutfağa döndüm. Josh ağaç şeklindeki şekerli kurabiyenin kalanını süslüyordu. Beni görünce kaşlarını çattı. "Tim nerede?" diye tekrar sordu.

"Tim..." Tanrım, az önce olanları oğluma nasıl anlatacaktım? Ona babasından hiç bahsetmememin sebebi bu durumu yaşamasını istememdi. "Bu gece gelmeyecek."

"Ne?" Josh alt dudağını büktü. "Ama sınavdan yüz alırsam birlikte Nintendo oynayabileceğimizi söyledi ve ben de yüz aldım!"

"Bir şey oldu..."

"Ama bu adil değil! Çok iyi bir not aldım! Benimle oynayacağını söylemişti. Söz vermişti..."

"Biliyorum ama..." Josh'ın yanındaki koltuğa oturdum. "Gelmek istedi ama bir şey oldu. Kötü bir şey yaptı ve polisler de bunu öğrendi, onu götürmek zorunda kaldılar."

Josh bana baktı. "Ne yaptı?"

Bu sorabileceği en açık soruydu ve ben buna hiç hazırlıklı değildim. "Bir suç işledi."

"Bir şey mi çaldı?"

"Hayır..."

"O zaman ne yaptı?"

"O... O birine zarar verdi."

Josh yüzünü buruşturdu. "Tim kimseyi bilerek incitmez."

Hiçbir fikri yoktu...

"Yaptı, tatlım," dedim. "Ve... muhtemelen hapse girecek. Uzun bir süreliğine."

"Yani buraya geri gelmeyecek mi?"

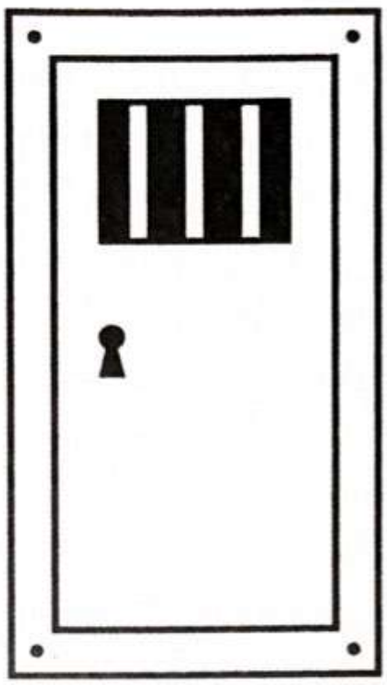
Başımı yavaşça iki yana salladım. Tim bir daha asla bu eve adımını atmayacaktı. Bunun için cesedimi çiğnemesi gerekiyordu. Onun hayatımıza girmesine izin vermiş olmak beni hasta ediyordu.

Josh sandalyesinde geriye yaslandı. Yüzü kızardı, elinin tersiyle gözlerini sildiğini fark edene dek ağladığını anlamamıştım. Onun sessizce ağlamasını izlemek çok zordu. Küçüklüğündeki o gürültülü, dramatik gözyaşlarını özlüyordum. Böylesi çok daha yürek parçalayıcıydı.

"Josh," dedim, "lütfen ağlama."

"Sen de *ağlıyorsun*."

Gözlerime dokunduğumda haklı olduğunu anladım. Yüzüm gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Josh küçük bir çocukken yaptığı gibi kucağıma tırmandı ve ikimiz de hayatlarımızdan çıkan bir kişinin daha yasını tutarken oğluma sımsıkı sarıldım.

KIRK DÖRT

İKİ AY SONRA

Yüksek güvenlikli hapishanenin etrafındaki dikenli tel örgüleri görmek beni hâlâ tedirgin ediyordu.

Raker Cezaevi'ndeki işimden yaklaşık iki ay önce ayrılmıştım. O zamandan beri buraya birkaç kez gelmiştim ama sadece ziyaretçi olarak. Otoparktan, çitlerin tepesindeki sivri uçları ve açık avluyu çevreleyen nöbetçi kulelerini görmek mümkündü.

Yine de burada fazla kalmayacaktım. Arabadan güçlükle indim. Bugünden sonra buraya bir daha asla gelmeyecektim.

Son iki ayda çok şey olmuştu. İş değiştirmemin yanı sıra Tim hapse girmişti. Birden fazla cinayetten yargılanmayı bekliyordu. Benimle çıkarken Kelli'yi de takip etmişti. Elbette hiç haberim yoktu. Benim açımdan mükemmel bir erkek arkadaş gibiydi. Yine de ilkokuldan birkaç kişi onda bir tuhaflık olduğunu bildiklerini iddia etmişti.

Çiftlik evindeki geceyle ilgili ifademi geri almıştım. Bu yüzden başımın belaya gireceğini bilsem de bunu yapmak zorundaydım. Polise yanlış anladığımı söylemeliydim. O gece beni boğmaya çalışan Shane değildi. Tim'di. Bana aldığı kolyeyle beni öldürmeye çalışacak kadar sapkın olan oydu.

Üstelik o kolyeyi on yıl boyunca saklamıştı. Bana karşı kullanmak için doğru ânı beklemişti.

Neyse ki ifademi geri aldıktan sonra başım fazla derde girmemişti. Bu benim açımdan dürüst bir hataydı, sonuçta son derece travmatik bir geceydi. Böylece Shane'in yeni bir avukat tutmasının ve davasıyla ilgili kararın bozulmasının yolu açılmıştı.

Bugün, on bir yıl sonra, Shane Nelson hapisten çıkıyordu.

Ve ben de onu almaya gelmiştim.

Hapishanenin kapıları açıldı ve Shane dışarı çıktı. Üzerinde eski siyah bir palto ve mavi bir kot pantolon vardı. Eskiden beyaz olan ama şimdi grinin bir tonuna bürünmüş spor ayakkabıları giymişti. Omzunda, içinde dünyadaki tüm eşyalarının bulunduğu bir spor çantası taşıyordu. Beni görmesi için ona el salladım, o da bana karşılık verdi.

Yaklaştığında gözlerinin altındaki koyu halkalar daha belirgin hâle geldi ama en azından yüzünde herhangi bir morluk yoktu. Son birkaç gündür eve gelmesini engelleyebilecek bir şey olmasından endişe ediyordum ama hiçbir şey ters gitmemişti.

"Brooke. Selam."

"Selam," dedim.

Son birkaç aydır onu hapishanede ziyaret ettiğimde birbirimizle camdan bir duvarın arkasından, duvara monte edilmiş telefonları kullanarak konuşmak zorunda kalmıştık. Birbirimize dokunamamıştık. Artık bizi ayıran hiçbir şey yoktu ama orada öylece durmuş, gerginlikle gülümsüyorduk. Hangimizin daha endişeli göründüğünü bilmiyordum.

"Beni almaya geldiğin için teşekkürler," dedi.

"Ne demek." Bunu yapacak başka kimsesi yoktu. Benim dışımda dünyada tek başınaydı. "Dışarıda olmak nasıl bir his?"

Bu çok saçma bir soruydu ve sorduğum için kendimi aptal gibi hissediyordum. Ama uzun zamandır ilk kez yüzündeki gülümseme gerçek görünüyordu. "Harika bir his."

Normal hayata geri dönmek kolay olmayacaktı. Shane en azından GED'ini almıştı. Eskiden üniversiteye gitmeyi planlıyordu ama tabii ki gidememişti. Parası yoktu ve tüm suçlamalardan tamamen aklanacak olsa da hayatının son on yılını hapishanede geçirdiği gerçeğini silmek zor olacaktı. Son on yıl hiç yaşanmamış gibi devam edemezdi.

Bu hâlde olması benim hatamdı ve ona yardım etmek için elimden geleni yapacaktım.

Elimi cebime attım ve kapaklı bir telefon çıkarıp Shane'e uzattım. "İhtiyacın olursa kullanman için bir telefon. Bir sürü ön ödemeli dakikası var."

Telefonu aldı ve elinde evirip çevirdi. "Vay canına. Hapishanede bu büyük bir kaçak mal olurdu. Çok teşekkür ederim."

"Önemli bir şey değil."

"Biliyorum ama minnettarım."

Başımla onayladım, yüzüm birden ısındı. "Pekâlâ," dedim, "Hadi yola koyulalım."

Shane çantasını arabamın bagajına attıktan sonra yanıma oturdu.

"Ehliyetimi geri almam lazım."

"O zamana kadar şoförün olabilirim."

"Teşekkürler, Brooke."

"Dönüş yolunda bir şeyler yemek ister misin?"

Ağzı sulanmaya başladı. "Tanrım, aklımı okudun."

Son on yıldır hapiste olan bir adamı fast-food restoranına götürmek bir çocuğu şeker dükkânına götürmekten bile daha iyiydi. Shane on dakika kadar menüye baktı, gözleri kocaman olmuştu ve sonunda bir oturuşta yediğini hiç görmediğim kadar çok yemek sipariş etti. Siparişini verdikten sonra cebinden bir zarf dolusu para çıkardı ama geri koymasını söyledim. Başka parası yoktu. En azından ona bu yemeği ısmarlayabilirdim.

Sonunda o yağlı fast-food hamburgerinden bir ısırık aldığında mutluluktan ölecek gibi göründü. "Vay canına, bu harika bir hamburger."

Lastik gibi köftesi ve gevşek maruluyla kendi hamburgerime baktım. "Sanırım."

Sekiz patates kızartmasını birden ağzına tıkıştırdı ve vanilyalı *milkshake*inden uzun bir yudum aldı.

"Özür dilerim. Son on yıldır ne yediğimi bilmiyorsun."

"O kadar kötü müydü?"

Yüzünü buruşturdu.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum. Ama evet."

Bir an için Tim'in hapishane yemekhanesindeki uzun masalardan birinde oturduğunu, gizemli et ve su gibi sebze yemeklerinden oluşan bir tepsiye baktığını hayal ettim. Hak ettiği şey buydu. Hak ettiğinden bile daha iyiydi.

"Peki," dedi Shane, "Josh kaçta evde oluyor?"

Bu fast-food yemeğinin tadını çıkarıyor olsa da son birkaç haftadır onunla yaptığım konuşmalardan anladığım kadarıyla asıl dört gözle beklediği şey oğluyla tanışmaktı. Josh'ı cezaevine getirmemem konusunda ısrar etmişti. *Beni bu şekilde görmesini istemiyorum.*

"Servis bizim eve genellikle üçü çeyrek geçe gelir," dedim.

O da başıyla onayladı.

"Yani..."

Bu durumla başa çıkmanın en iyi yolunun ne olduğundan tam olarak emin değildik. İnternetten kolayca bakabileceğiniz türden bir şey değildi. *Oğlunuzu on yıldır cinayetten hapiste olan babasıyla nasıl tanıştırırsınız?* Zor bir durumdu. Josh'a şimdilik sadece eski bir arkadaşımın bir süreliğine bizimle kalacağını söylemekle yetinmiştim.

"Arkadaşım olduğunu söyleyeceğim," dedim Shane'e. "Bu konuda anlaştık, değil mi?"

Shane başıyla onayladı. "Sadece onunla tanışmak istiyorum. Doğru zaman geldiğinde ona gerçeği söyleyebiliriz."

"Aynen öyle."

"Düşünüyordum da..." Hamburgerinden bir ısırık daha aldı. "Belki dönüş yolunda bir yerde dururuz ve ona bir hediye alırım. Sence ne tür bir şey hoşuna gider?"

"Beyzbolu çok sever ama şu anda oynamak için hava çok soğuk." Biraz düşündüm. "Dürüst olmak gerekirse, bugünlerde en çok Nintendo'sunu seviyor."

"Ona bir oyun alabilir miyim?"

"Ama çok pahalılar."

Shane irkildi. "Şey, belki ben..."

"Shane." Elini uzattım ama son anda geri çektim. "Rahat ol. Tek yapman gereken onunla konuşmak ve belki onunla biraz Nintendo oynamak. O kolay bir çocuk. Seni sevecektir."

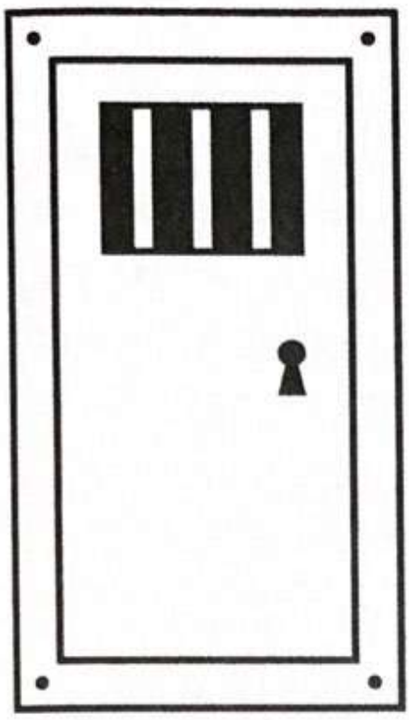
Utangaçça gülümsedi.

"Tamam. Özür dilerim. Bu benim için gerçekten çok önemli."

"Biliyorum. Ama güven bana, her şey yoluna girecek."

Josh kolay bir çocuktu ve Shane'i seveceğinden emindim. İşin zor kısmı ona bu adamın gerçekte kim olduğunu ve bunu neden bu kadar uzun süre ondan sakladığımızı açıklamak olacaktı. Ona gerçeğin ne kadarını söyleyebilirdik? Oğluma yalan söylemek istemiyordum ama daha on yaşındaydı. Gerçeğin tamamını kaldırabilir miydi, bilmiyordum.

Sanırım olayların akışına göre hareket edecektik.

KIRK BEŞ

Eve varır varmaz Shane'in yapmak istediği ilk şey duş almak oldu. Benden izin aldıktan sonra üst kattaki banyoya yöneldi ve orada yarım saatten fazla kaldı. Dışarı çıktığında sanki spa'da bir gün geçirmiş gibi görünüyordu.

"On yıldır aldığım en iyi duştu," diye açıkladı. "Suyu istediğim sıcaklığa ayarlayabiliyordum. İçeride istediğim kadar zaman geçirebiliyordum. Üstelik beş erkeğin yanında çıplak değildim."

"Kulağa harika geliyor," diye güldüm.

Saatine baktı. "Servis birazdan burada olur, değil mi?"

"Az kaldı." Bugün işten izin almıştım ve Margie'ye de öğleden sonra izin vermiştim. "Muhtemelen on dakika içinde gelir."

"Tamam..." Titrek elini nemli saçlarında gezdirdi, sonra mavi kot pantolonuna baktı.

"Sence bu uygun mu?"

Çok sevimli bir gerginlik vardı üzerinde. Yanına gidip ellerimi omuzlarına koydum. Hapishaneden çıktığından beri ona ilk kez dokunuyordum ama yanlış gelmemişti. "Gerilme. Seni sevecek. Söz veriyorum."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü," ona sırıttım, "sen sevilesi bir adamsın."

Gözlerimiz buluştu ve dudaklarının bir köşesi yukarı kıvrıldı. Artık temizlenmiş ve hapishane tulumunu çıkarmış olduğundan çok farklı görünüyordu. Shane'in ne kadar seksi olabileceğini unutmuştum. İtiraf etmeliyim ki son on yılda kendini geliştirmişti. Alnındaki benim diktiğim yara izi bile çok seksi görünüyordu.

Ayrıca on yılı aşkın süredir bir kadınla birlikte olmadığını da unutmamak gerekiyordu. Ve bu gece hemen yanımdaki odada uyuyacaktı.

Aramızdaki sessiz an kapının ziliyle bölündü. Gelen Josh'tı. Okul servisi gelmişti.

Shane benden uzaklaştı, gömleğinin yakasını çekiştirirken kapıya bakıyordu. Koşup kapının kilidini açtım. Josh bugün sanki babasıyla ilk kez tanışacağı gün değilmiş de sıradan bir günmüş gibi sırt çantasını bir omzuna atmış, girişte duruyordu.

"Merhaba, anne," dedi. "Acıktım."

"Josh." Ellerini birbirine kenetlemiş olan Shane'e baktım. "Bir misafirimiz var. Bu Shane."

Shane, "Merhaba, Josh," dedi. "Seninle tanıştığıma gerçekten memnun oldum."

Josh, Shane'i görmezden geldi ve sırt çantasını holün ortasına bıraktı. Yan tarafa koyması gerekiyordu ama her zaman tam da birinin takılıp düşeceği yere koymayı başarıyordu. "Öğle yemeği bile yemedim," diye sızlandı. "Öğle yemeğinde ravioli vardı ve bana sadece beş ravioli verdiler. Beş, anne!"

Tekrar Shane'e baktım. Josh'ın sadece bir şeyler atıştırmakla ilgileniyor gibi görünmesinden rahatsız olmasından endişelenmiştim ama Shane üzgün görünmüyordu. Sadece gülümseyerek Josh'a bakıyordu, sanki olanları tam olarak idrak edemiyormuş gibiydi.

"Peki," dedim. "Atıştırmalık ne istersin?"

"Bilmem ki. Neyimiz var?"

"Neyimiz olduğunu biliyorsun!" Aman Tanrım, bu çocuk bazen sabrımı zorluyordu.

"Ben çocukken," diye konuşmaya başladı Shane, "Ritz krakerlerinin üzerine fıstık ezmesi sürmeyi çok severdim. Annem bana hep ondan hazırlardı."

Josh önerisini düşünerek Shane'e baktı. İkisi birbirine o kadar benziyordu ki tüylerim diken diken olmuştu. Acaba Josh fark etmiş miydi? Shane'in fark ettiğine emindim.

"Tamam," dedi Josh. "Ben de ondan istiyorum."

Neyse ki kilerde hem Ritz krakerlerimiz hem de fıstık ezmemiz vardı. Sanırım Margie de onları atıştırmalık olarak kullanıyordu. Josh Nintendo oynamaya gitti ama Shane mutfakta kalıp atıştırmalıkları hazırlamama yardım etti. Ben krakerleri tabağa koyuyordum, o da üzerlerini fıstık ezmesiyle kaplıyordu. Bu tam olarak iki kişilik bir iş olmasa da bize konuşma fırsatı vermişti.

"Biraz kaba davrandığı için özür dilerim."

"Hiç önemli değil." Shane bana gülümsedi. "Önerimi beğendi. Bu harikaydı. Ayrıca..." Sesini alçalttı. "Bana o yaşlardaki hâlimi hatırlattı."

"Biliyorum, sana çok benziyor."

"Sadece o değil." Omzunun üzerinden bir bakış attı.

"Onda bir şey var. Kişiliği. O sadece... bana o yaşlarda nasıl olduğumu hatırlattı işte."

Shane'e karşı çıkmak istemediğimden başımla onaylamakla yetindim. Josh, Shane gibi değildi. Biz çıkmaya başlamadan önce Shane'i çok iyi tanımıyordum ama herkes Shane Nelson'ın vahşi olduğunu bilirdi. Josh hiç de öyle biri değildi. Utangaç ve tatlı bir çocuktu, bir kez olsun okulda sorun çıkarmamıştı.

"Neden gidip onunla Nintendo oynamıyorsun?"

Shane'in gözleri parladı. "Gerçekten mi?"

"Elbette. Neden olmasın?"

"Çocukken arkadaşlarımın evinde oynardım..." Tabii ki Nelsonların Nintendo alacak parası yoktu. Elektriği bile zar zor ödüyorlardı.

"Sence benimle oynamak ister mi?"

"Kesinlikle ister."

Shane oturma odasına gidip Josh'a katılırken ben de Ritz krakerlerini hazırlamayı bitirdim. Onları pek göremiyor ya da ne konuştuklarını duyamıyordum ama iyi gidiyor gibi görünüyorlardı. Shane, Josh'ın üzerine eğilip ona bir şeyler söyledi. Sonra yanındaki kanepeye yerleşti.

On yıl sonra Josh nihayet babasıyla vakit geçiriyordu. Ona gerçeği söylemek için sabırsızlanıyordum.

KIRK ALTI

Shane ve Josh Nintendo oynarken telefonum çaldı, arayan numarayı tanımıyordum.

Tim ilk tutuklandığında numarayı tanımıyorsam telefona cevap vermemeyi öğrenmiştim. Arayanlar çoğunlukla hem on bir yıl önce hem de son birkaç ayda yaşadıklarımı birinci ağızdan dinlemek isteyen gazeteciler oluyordu. Hikâyemi anlatmam için bana akılalmaz miktarlarda para teklif etmişlerdi ama ben her seferinde reddetmiştim. Tim'in duruşmasında tanıklık etmek zorunda kalmam yeterince kötüydü zaten. Bir muhabirle bunu yeniden yaşamak ve ardından hikâyemin tüm haberlerde ve internette yayımlandığını görmek istemiyordum. Josh'ın gerçeği öğrenme olasılığını artıracağından bahsetmiyordum bile.

Bir de beni arayan nefret dolu insanlar vardı. Masum bir adamı hapse gönderdiğim için bana kızgın olan insanlar. Katil olduğu ortaya çıkan bir adama âşık olduğum için. E-posta adresimi değiştirmek zorunda kalmıştım çünkü gelen kutum her gün öfkeli mesajlarla ve hatta tehditlerle dolup taşıyordu. Telefon numaramı da değiştirmiştim ama faydası olmamıştı. Biri size gerçekten ulaşmak istiyorsa bir yolunu bulurdu.

Ama fazlasıyla uzun zaman olmuştu. Tim'in tutuklanmasından bu yana yüzlerce haber yapılmıştı ve halkın hafızası çok zayıftı. Muhabirler artık benim hikâyemle ilgilenmiyordu. Ben dünün haberiydim ve bu şekilde kalmasını tercih ediyordum.

Yani telefona cevap vermek güvenliydi.

Mutfak masasına oturdum ve çağrıyı kabul etmek için yeşil düğmeye bastım. "Alo?"

"Brooke?"

Bir kadın sesiydi. Yaşlı biriydi, annemle aynı yaşlardaydı ama onu tanıyamıyordum.

"Evet..."

"Brooke, ben Barbara Reese."

Keşke telefonu açmasaydım diye hayıflandım. Tim ilk tutuklandığında Barbara Reese telesekreterime birkaç mesaj bırakmıştı ama hiçbirine geri dönmemiştim. Benimle konuşmak için yanıp tutuşuyordu, ki tek oğlunun duruşmasında onun aleyhine tanıklık edeceğimi düşünürsek bu hiç de şaşırtıcı değildi. Bu da onunla konuşamamam için başka bir sebepti.

"Bayan Reese, yapamam..."

"Lütfen kapatma, Brooke." Sözümü kesti. Son birkaç ay benim için ne kadar zor geçmişse eminim onun için daha da kötü geçmişti. "Lütfen. Seninle konuşmam gerek."

Telefonu kapatmak istiyordum ama bunu Bayan Reese'e yapamazdım. Gerçek şu ki çocukken onu çok severdim. Çocukluğumun neredeyse yarısını Tim'in evinde geçirmiştim ve Bayan Reese benim annemden çok daha iyi bir anneydi. Her zaman bizim evdekinden daha iyi atıştırmalıkları vardı, kocasıyla ızgarada harika hamburgerler yaparlardı ve bana her zaman güzel sözler söylerdi. Ortaokuldayken annem Tim'le beni dudak dudağa yakaladığında (pratik yaparken!) histerik annemle aramı düzeltmek için elinden geleni yaptığından bahsetmiyordum bile. Tim'i annesi yüzünden hep kıskanmıştım.

"Üzgünüm," dedim, "ama konuşacak bir şeyimiz yok."

Telefonu kulağımdan uzaklaştırırken Bayan Reese'in, "Lütfen kapatma, Brooke!" diye bağıran sesiyle durdum. "Lütfen beni dinle!"

Derin bir nefes aldım. "Konuşacak bir şey yok. Ben... Ben onun bodrumunda bir ceset buldum. Özür dilerim. Bunu duymanın zor olduğunu biliyorum. Ben de Tim'in bunu yapacağını asla düşünmezdim."

"Yapmaz!" Bayan Reese soğukkanlılığını kaybetmişti. "Brooke, onu herkesten daha iyi tanıyorsun. O kızı öldüreceğine gerçekten inanıyor musun?"

"Ceset *bodrumundaydı.*"

"O zaman onu oraya başka biri koymuş olmalı!"

İçimi bir hüzün kapladı. İnanmıyordu çünkü ölü bir kızın muşambaya sarılıp bodrum katında çürümeye bırakıldığı o şarap mahzeninde kilitli kalmamıştı. Polisin bodruma indiğini fark ettiğinde Tim'in yüzündeki paniği görmemişti. Eski en iyi arkadaşımın bir seri katil olduğuna beni ikna etmek kolay değildi ama o gece gördüklerim inanmam için yeterli olmuştu.

O anda Shane elinde boş su bardağıyla mutfağa geldi. Bardağını doldurmaya başladı ama telefonla konuştuğumu fark edip yüzümdeki ifadeyi görünce tek kaşını kaldırdı. "Kim o?" diye sordu.

"Lütfen, Tim'le konuş," diye sızlanıyordu Bayan Reese. "Eğer onunla konuşursan ve o korkunç şeyleri onun yaptığına inanmaya devam edersen..."

"Tim'i hapishanede ziyaret etmeyeceğim." Bu kesinlikle söz konusu bile olamazdı. "Özür dilerim, Bayan Reese."

Bayan Reese deyince Shane'in diğer kaşı da havaya kalktı. Bir elinde su bardağıyla öylece durmuş, konuşmanın sonunu dinliyordu.

"Yapmalısın, Brooke!" Bayan Reese ağlıyordu. "Bunların hepsi senin yüzünden oluyor, anlamıyor musun? Tim'e açıklaması için bir şans ver. Bunu yapmak zorundasın..."

Bayan Reese cümlesini tamamlayamadan Shane telefonu elimden kaptı. Kulağına götürüp bir saniye dinledikten sonra yüksek sesle boğazını temizledi.

"Bayan Reese," dedi sert bir sesle. "Ben Shane Nelson. Brooke'u rahat bırakmanız gerekiyor. Bu numarayı bir daha aramayın."

Sözlerini bitirdikten sonra kırmızı tuşa basıp telefonu mutfak tezgâhının üzerine fırlattı. "Ne yüzsüz kadın," diye mırıldandı.

"Adil olmak gerekirse..." Başımı kaldırıp ona baktım. "Sen mahkemedeyken annen beni aramış ve neredeyse aynı şeyleri söylemişti."

"Evet ama ben masumdum."

"Eminim Tim'in annesi de onun masum olduğunu düşünüyordur."

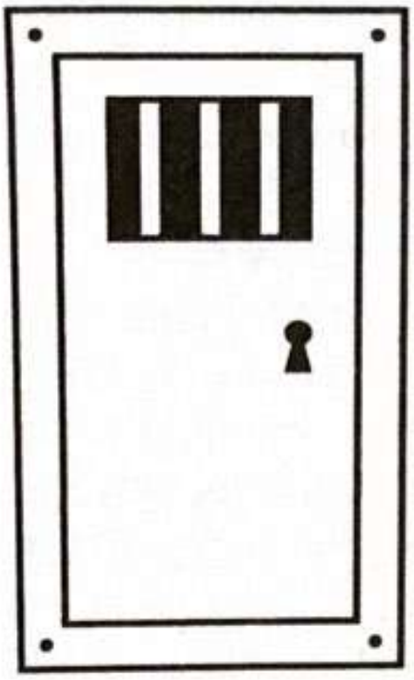
"Ah, hadi ama." Artık telefonu kapadığımdan su bardağını ağzına kadar doldurdu. "O gerçeği biliyor. Nasıl bilmez? Ne de olsa onu o büyüttü." Suyundan bir yudum aldı. "Josh katil olsaydı bunu bilmez miydin?"

Komikti çünkü Josh'ın babasının bir katil olduğuna inandığım zamanlarda oğlumu sosyopatik eğilimlere karşı sürekli izliyordum. Herhangi bir eğilim göstermiş olsaydı hemen anlardım ama Josh iyi bir çocuktu. Yine de çocuklar büyüdükten sonra değişebilirdi. Otuz yaşına geldiğinde onu on yaşındayken tanıdığım kadar iyi tanıyabilecek miydim?

"Bilmiyorum," dedim sonunda.

Gözlerini devirdi. "Saf olma, Brooke. Tim'in annesi gerçeğin peşinde değil. O sadece oğlunun paçayı kurtarmasını istiyor. Bunun olmasına izin veremezsin."

Elbette haklıydı. Bayan Reese oğlunun beraat etmesi için ne gerekiyorsa yapacaktı. Ama bunun için beni ikna etmekten çok daha fazlası gerekecekti.

KIRK YEDİ

Geçirdiğim stresli günden sonra akşam yemeği pişirmeyi düşünemiyordum bile. Onun yerine pizza sipariş etmiştik. Shane ve Josh'ın ikisinin de pizzada sucuk sevdiğini keşfettikleri sevimli bir an yaşamıştık ve yemin ederim Shane gözyaşlarına boğulacak gibi görünmüştü.

Yemek sırasında sohbet kolayca akıyordu. Shane'in ne kadar doğal ve karizmatik olabileceğini unutmuştum. Biraz fazla çabalıyor olsa da Josh bunu fark etmiyor gibiydi. Tim tutuklandığından beri Josh'ın morali biraz bozuktu ve bu o geceden beri yediğimiz en güzel yemeklerden biriydi.

Josh ödevini bitirmek için yukarı çıkarken Shane mutfak masasında kaldı ve kendi kendine gülümsedi.

"Ne oldu?"

"O iyi bir çocuk," dedi.

"Evet. Öyle."

"Zeki de görünüyor." Başını yana yatırdı. "Sporda iyi mi?"

"Gerçekten iyi. Beyzbol topuna nasıl vurduğunu görmelisin."

Gözleri irileşti. "Görebilir miyim?"

"Şey, şimdi değil. Ama havalar düzelince. İlkbaharda Küçükler Ligi başlıyor. Maçlarına gidebilirsin, eminim buna bayılır."

Daha önce hiç kimsenin çocuk softball maçına gitme ihtimali karşısında yüzünün tamamen aydınlandığını görmemiştim, ki bu maçların oldukça sıkıcı olduğunu kabul etmek gerekirdi.

"Teşekkür ederim, Brooke," dedi.

"Ne için?"

"Oğlumuzu yetiştirirken çok iyi bir iş çıkardığın için."

Merdiven boşluğuna hızlıca bir göz attım. "Sözlerine dikkat et. Bu evin duvarları ince."

"Doğru. Özür dilerim." Boğazını temizledi. "Her neyse, beni misafir ettiğin için sana minnettar olduğumu ve yakında yakandan düşeceğimi söylemek istedim."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. "Neden bahsediyorsun?"

"Ah." Bir omzunu kaldırdı. "Söylemeyi unuttum. Avukatımdan duyduğuma göre annem vasiyetinde çiftlik evini bana bırakmış. Evi temizlettikten sonra orada yaşayabilirim. Sanırım yarın oraya gideceğim."

Çiftlik evi. Her şeyin yaşandığı yer. Katliamın olduğu yer.

"Orada nasıl yaşayacaksın?" dedim. "Onca şeyden sonra..."

Kaşları kalktı. "Orası on sekiz yıl boyunca benim evimdi, Brooke. Hem dürüst olmak gerekirse fazla seçeneğim yok."

"Burada istediğin kadar kalabilirsin."

"Rahatsız etmek istemiyorum."

"Etmiyorsun."

Önündeki pizza yağıyla lekelenmiş tabağa baktı. "Cömertliğini takdir ediyorum ama burası benim evim değil. Kendi evime ihtiyacım var. Bunu anlıyorsun, değil mi?"

Anlıyordum ama hoşuma gitmiyordu. O çiftlik evini bugünlerde sadece kâbuslarımda görüyordum. Orada yaşamayı nasıl isteyebileceğini aklım almıyordu. Oraya yaklaşma düşüncesi bile beni fiziksel olarak hasta ediyordu.

"Eğer istediğin buysa," dedim sonunda.

Sadece benden oraya gelmemi isteme.

Yemekten sonra her şeyi toparladık ve Shane'le birlikte misafir yatak odasının nevresimlerini hazırlamak üzere yukarı çıktık. Ona fazladan bir battaniye daha getirdim çünkü kar yağmaya başlamıştı ve oda biraz serin görünüyordu. Kendi yatağını yapabileceği konusunda ısrarcıydı, ben de Josh'a iyi geceler dilemek için onu yalnız bıraktım.

Josh ödevini bitirmiş, yatağında sessizce kitap okuyordu. İçeri girdiğimi görünce kitabını bıraktı.

"Dişlerimi fırçaladım," dedi.

Yatağının kenarına iliştim. Josh'ın hayatının ilk beş yılında ikimiz zorunluluktan aynı yatağı paylaşmıştık. (Aşk hayatım için mükemmeldi.) Ama artık çocuğumun kendine ait bir odası vardı.

"Aferin. Ödevlerinin hepsi bitti mi?"

"Evet." Bir an için duraksadı. "Anne?"

"Evet?"

"Shane denen adam neden bizimle kalıyor?"

"Eski bir arkadaşım." Yalan söylemek gittikçe kolaylaşıyordu. "Sadece birkaç gece kalacak. Neden sordun?"

Josh sıska omuzlarını silkti. "Sebebi yok."

"Ondan hoşlanmadın mı?"

Yine duraksayınca midem altüst oldu. Josh herkesten hoşlanırdı. Shane'le hemen iyi arkadaş olamayacaklarını tahmin etsem de Josh'ın ondan hoşlanmayacağı aklımın ucundan bile geçmemişti.

"O iyi biri," dedi Josh dikkatle.

"Sana karşı kaba mıydı?"

"Hayır."

"Onda hoşlanmadığın bir şey mi var?"

"Hayır..." Yine o tereddüt... Bana söylemediği bir şey vardı ve bunu öğrenememek beni deli ediyordu.

Shane'in neyi yanlış yapmış olabileceğini bilmiyordum. Josh eve geldiğinden beri gözlerim sürekli onların üzerindeydi. Shane çocuklarla hiç deneyimi olmadığı hâlde onunla çok iyi anlaşmıştı. Yani, Tim bir öğretmendi. Hayatını öyle kazanıyordu. Belli ki on yaşında bir çocukla arkadaşlık kurmakta, hayatının son on yılını hapiste geçirmiş bir adamdan daha iyiydi.

"Ne kadar kalacak?"

"Dediğim gibi, çok uzun değil. Belki birkaç gece."

Hayal mi görüyordum yoksa Josh rahatlamış mıydı?

Josh'ın Shane'le ne alıp veremediği olduğunu bilmiyordum ama Shane'e bunların hiçbirini anlatmayacaktım. Yıkılırdı. Josh onun harika olduğunu düşünüyormuş gibi davranmalıydım.

Misafir odasına girdiğimde Shane yatağa yeni çarşafları sermişti. Battaniyeyi silkeliyordu ama beni görünce yatağa bıraktı. "Selam," dedi.

"Selam."

"Eee..." Alnındaki yara izini ovuşturdu. "Josh benim hakkımda bir şey söyledi mi?"

Josh'ın uzun süre kalmayacağı fikrinden mutlu göründüğünü ona söyleyemezdim. "Senden hoşlanmış."

Söylenecek en doğru şey buydu. Shane'in dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Bu harika. Düşünüyordum da, belki iş bulana kadar Josh her gün okuldan döndüğünde burada olur ve senin için ona göz kulak olabilirim."

"Ah..." Bakışlarımı kaçırdım. "Mesele şu ki zaten her gün gelen biri var. Yani..."

"Ama böylece ona para vermek zorunda kalmazsın. Ben de Josh'la vakit geçirebilirim."

"Bunu bir düşüneyim," dedim, hâlbuki elbette düşünmeyecektim. Margie'yi işten çıkarmamın imkânı yoktu, özellikle de Josh, Shane için o kadar da delirmezken. "Dinle, şuradaki üst çekmecede giyebileceğin şeyler var."

Shane yatağın yanındaki şifonyerin üst çekmecesini açtı. Önünde Syracuse yazdığını şimdi fark ettiğim bir erkek tişörtü çıkardı. Bu Tim'in gittiği üniversitenin adıydı ve Shane'in yüzündeki ifadeye bakılırsa o da bunu biliyordu. "Bu *Tim*'in mi?"

"Evet," diye itiraf ettim. "Evdeydi, o yüzden..."

Shane tiksintiyle tişörtü bıraktı. "Harika."

"Özür dilerim." Bunun ne kadar uygunsuz olduğunu fark etmiştim. Daha önce kötü bir fikir gibi görünmemişti. Yani, sadece kıyafetti işte. "Yarın sana giyecek başka bir şey alırım."

İç geçirerek yatağın kenarına çöktü. "Hayır, sorun değil. Seçici olamam. Alt tarafı giysi."

"Yıkamıştım," dedim zayıf bir sesle.

Ellerine baktı. "Bu durumda olman bile benim suçum. O gece seni ondan daha iyi koruyabilseydim..."

"Beni uyarmaya çalıştın."

"Uyardım..." Başını kaldırdı. "Buraya geldiğinden beri senden faydalanıyor olması beni öldürüyor. Bunun olmasına izin verdiğim için kendimi asla affetmeyeceğim."

Yanına oturdum. "Senin hatan değildi. Sen *hapisteydin*. Her neyse, sonunda her şey yoluna girdi." Bir elimi nazikçe onunkinin üzerine koydum. "Artık dışarıda olduğun için mutluyum."

Güldü. "Ben de."

Elime baktı ve sonra bakışları üzerimde gezindi. Yüzündeki özlem açıkça belli oluyordu. Sanırım buna şaşırmamalıydım. Adam on yıldır hapisteydi. Bunca zamandır bir kadına dokunmamıştı bile.

Ve hâlâ çok çekiciydi. Eskiden onu futbol sahasında koşarken izlediğimde kendimden geçerdim ama şimdi daha da seksiydi. Lisedeyken olduğundan daha kaslıydı, hapishanede çok çalışmış olmalıydı. Ona karşı koymak zordu.

Ama bunu yapamazdım. Elimi onunkinden çeksem iyi olurdu. Hem de hemen.

Ondan uzaklaştığımı fark edince gözlerini kaçırdı. "Kahretsin, özür dilerim."

Sesimin titremesine engel olmaya çalıştım. "Sorun değil."

"Seni asla rahatsız etmek istemiyorum," dedi. "Yalan söyleyemem, sana baktığımda seni istiyorum... Ama her neyse, bu benim sorunum. Senin sorunun değil. Sana söz veriyorum, burada kaldığım sürece mükemmel bir centilmen olacağım."

"Teşekkür ederim." Ona gülümsedim. "Romantik ilişkiler konusunda sorun yaşayacağını sanmıyorum. Son derece seksisin."

Güldü. "Öyle miyim? Bunu bilmek güzel."

"Demek istediğim, kaybettiğin zamanı telafi edecek bir kadın bulmakta zorlanacağını sanmıyorum."

"Hey, barda bulacağım, umurumda olmayan rastgele bir kadın istemiyorum." Alt dudağını dişledi. "Yani, evet, uzun zaman oldu. Ama yine de önemsediğim biriyle olmasını istiyorum. Benim için önemli biriyle."

"Shane..."

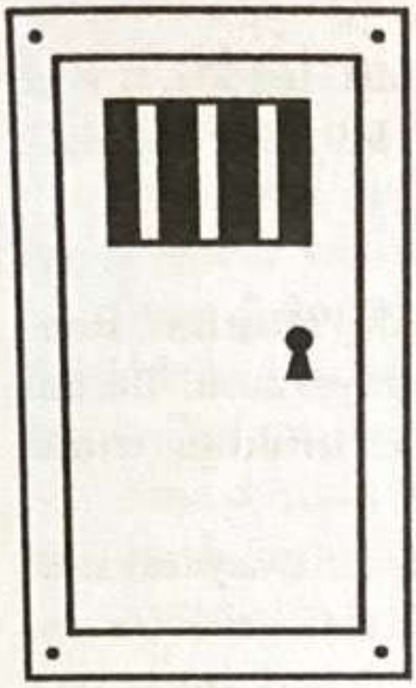
"Oğlumun annesi gibi..."

Sözleri içimde bir şeyleri harekete geçirmişti. Oğlumun annesi. Shane benim için başka kimsenin olamayacağı bir şeydi. O, Josh'ın biyolojik babasıydı. Bunca yıldan sonra, bu aileyi bir araya getirebilecek tek adam oydu. Burada benimle olmak istiyordu. Ve oğlumuz, evlenebileceğim başka bir adamla olmasından korktuğum gibi asla Shane için ikinci "en iyi" olmayacaktı.

"Brooke?" dedi. Gözleri açık bir şehvetle yanıyordu.

"O zaman istediğini almalısın," diye karşılık verdim. "Daha azıyla yetinmemelisin. O özel bağa tutunmalısın."

Öne doğru eğilip beni öptüğünde onu durdurmadım.

KIRK SEKİZ

Kan ter içinde uyandım.

Shane'le dün gece sevişmiştik. Sonuna kadar gitmek istememiştim ama bunu çok istediğini anlayabiliyordum ve ona hayır diyememiştim. Ne de olsa on yıldır bundan mahrumdu. On yıldır çölde kaybolmuş bir adama bir bardak su vermeye hayır diyemezdiniz.

Tamam, aynı şey olmadığının farkındaydım. Yine de...

Çabucak bitmişti ve sonrasında kendimi garip bir şekilde boş hissetmiştim. Shane neredeyse ânında uykuya dalmıştı, bu yüzden konuşma şansımız olmamıştı ki en iyisi de buydu. Misafir odasından çıkıp kendi odama geçmiş ve bir saatten fazla bir süre dönüp durduktan sonra nihayet huzursuz bir uykuya dalmıştım.

Tabii ki bu uyku kâbuslarla doluydu.

Her zaman gördüğüm kâbusun aynısıydı. Çiftlik evine geri dönmüştüm, karanlık oturma odasındaydım ve dışarıda fırtına kopuyordu. Ve o kar tanesi kolye boynumu sıkıyordu. Gök gürültüsü çiftlik evini sarstı ve kolyenin bir halkası koptu.

Sabahın üçünde uyandım, geceliğim sırılsıklamdı.

Yatakta titreyerek uzandım. Bu bir kâbus değildi, o gece olanları yeniden yaşıyordum. Tim'in beni o kolyeyle boğması. Ve sonra gök gürültüsü. Ve sonra...

Başka bir şey.

Gök gürültüsüyle birlikte başka bir şey duymuştum. Bundan emindim. Ama ne olduğunu hatırlayamıyordum. Bu anı bilinçaltımın kenarlarını tırmalarken hayal kırıklığı içinde gözlerimi yumdum.

On yıldır hatırlayamıyorsam şimdi de hatırlamayacaktım.

Bir ses beni uykudan uyandırmıştı. Dışarıdan gelen bir ses. Dışarıda hâlâ kar fırtınası vardı, bu yüzden anlamak zordu ama neredeyse... Bir araba motorunun sesine benziyordu. Penceremin hemen dışından. Ve başka bir şey daha...

Garaj kapısı açılıyordu.

Yataktan kalktım, başım dönüyordu. Karanlıkta evimin ön tarafına bakan pencereye ilerledim. Dışarısı neredeyse zifiri karanlıktı, sadece bir sokak lambasının loş ışığı vardı ama garaj kapımın kapalı olduğu belliydi. Peki ama... Kardakiler lastik izleri miydi?

Gözlerimi kısarak garaj kapımın önüne baktım, gidip kontrol edip etmemek arasında gidip geliyordum. Aklımı mı kaçırıyordum? Neden biri benim arabamı kullansındı ki? Garaj kapısı kilitliydi. İçeriden başka kimse oraya giremezdi. Evdeki diğer tek kişi Shane'di ama onun ehliyeti bile yoktu. Tabii yine de araba kullanabilirdi.

Kalbim şu anda tekrar uyumaya çalışamayacağım kadar hızlı çarpıyordu. Ayaklarımı tüylü terliklerime geçirdim ve koridorun sonuna, Shane'in onu son gördüğümde mışıl mışıl uyuduğu misafir yatak odasına doğru süründüm. Muhtemelen hâlâ uyuyor olmalıydı.

Misafir odasının kapısı kapalıydı. Shane'in yatak odasının dışında olduğuna dair hiçbir işaret yoktu. Kulağımı kapıya dayadım, derin nefes alışının sesini neredeyse duyabiliyordum.

Kapıyı çalmak ya da içeri dalmak istemiyordum. İyi bir gece uykusuna ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.

Paranoyaklaşıyordum. Kimse arabamı kullanmıyordu. Dışarıda kimse yoktu. Garaj kapısı kapalıydı.

Bunu doğrulamanın tek bir yolu vardı. Garaja inip Toyota'mın üzerinde kar var mı diye bakabilirdim. Eğer varsa yakın zamanda biri kullanmış demekti.

Ama düşündükçe her şey daha da çılgınca geldi. Bir araba sesi duyduğumu sanmıştım. Rüyamın bir parçası olmalıydı.

Sakinleşip uyumaya devam etmeliydim.

Sabah yataktan kalktığımda kendimi gerçekten korkunç hissediyordum. Göz kapaklarım birbirine yapışmış gibiydi ve neredeyse gözlerimi parmaklarımla açmak zorunda kalmıştım. Duş bile almadan önce bir fincan kahve içmek için oturma odasına yöneldim.

Shane çoktan uyanmış, mutfağa girmişti. Kendi kendine mırıldanarak ocakta bir şeyler yapıyordu. Gözlerimi ovuşturarak bir süre onu izledim, ta ki sonunda beni fark edene kadar.

"Günaydın!" dedi neşeyle.

"Günaydın." Yüksek sesle esnedim. "Kusura bakma. İyi uyuyamadım."

"Ben *harika* uyudum." Dönüp bana baktığında gözlerinin altındaki koyu halkalar neredeyse kaybolmuştu. Gecenin bir yarısı Toyota'mla şehirde dolaştığını düşündüğüm için kendimi aptal gibi hissediyordum. Belli ki o, benim de dilediğim gibi iyi bir uyku çekmişti. "Yatak çok rahat."

Aslında değildi. Ama hapishanedeki yatakların ne kadar berbat olduğunu biliyordum.

"Erken kalkmaya alışkınım," diye açıkladı. "Ben de kahvaltı hazırladım. Kahve de yaptım."

Makineden bir fincan kahve doldurdum. Genelde krema ve şeker koyardım ama bu sefer sade içiyordum. "Ne yapıyorsun?"

"Krep."

"Josh krebe bayılır. Özellikle de içine birkaç çikolata parçası atarsan."

"Olur."

Kilere bir göz attım. "Krep karışımımız kalmadı sanıyordum."

"Aslında kendim yaptım."

"Gerçekten mi?" Bunu yapabildiğini bile bilmiyordum. "Etkilendim."

"Annem ve ben her pazar sabahı krep yapardık," dedi. "İstersen Josh'ı uyandırıp haber ver, bir sürü yaptım."

Son kısmı biraz utangaç bir ifadeyle söylemişti. Josh'la daha fazla zaman geçirmek istiyordu. Onu anlıyordum ama bunu zorlayamazdı.

"Kahvaltıdan sonra," dedi, "dışarı çıkıp garaj yolunu küreyeceğim, olur mu?"

"Harika olur." Kar sabahın erken saatlerinde dindiyse de garaj yolu ve evin dışındaki sokak üzerinde kalın bir örtü bırakmıştı. Kar küreme işini normalde ben yapıyordum. Evdeki tek yetişkin olarak bana düşen pek çok sorumluluktan biriydi. Shane'in bu işe el atması çok hoştu.

"Sonra da," diye ekledi, "çiftlik evine gidebiliriz diye düşündüm. Ne kadar kötü göründüğüne bakarız ve belki biraz temizlik yaparız."

Ağzımdaki kahveyi neredeyse tükürecektim. "Çiftlik evine mi gideceğiz? Bugün mü?"

Altın sarısı rengini alan krebi çevirdi. "Neden olmasın? Orayı taşınmaya hazır hâle getirmek biraz zaman alacak. Hem bugün cumartesi. Başlasak iyi olur."

"Evet, ama..." Ensemden soğuk terler boşanıyordu. "Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim. Muhtemelen çok pis ve hatta belki de tehlikeli. Uzun zamandır boş duruyor."

Dudaklarını büzdü. "Doğru, işte bu yüzden kontrol etmem gerekiyor. Orada öylece durdukça kendi kendine temizlenmeyecek."

Ellerim titriyordu. Kahve fincanını düşürmemek için mutfak masasına bıraktım.

"Oraya gitmenin bana iyi geleceğini pek sanmıyorum. Yani, demek istediğim, olanlardan sonra..."

Bana şaşkınlıkla baktı. "Gerçekten mi? Ama on bir yıl oldu."

Aslında geçenlerde o korkunç gecenin on birinci yıl dönümünüydü. "Evet, *gerçekten*."

Krepleri çevirmek için kullandığı spatulayı bıraktı. "Şey, o zaman nasıl yapacağımı bilmiyorum. Ehliyetim yok, oraya nasıl gideceğim?"

"Ben..."

Kaşlarını çattı. "En azından beni bırakabilir misin? Kalmak ya da içeri girmek zorunda değilsin. Sadece beni bırak."

Tereddüt ettim.

"Lütfen, Brooke?"

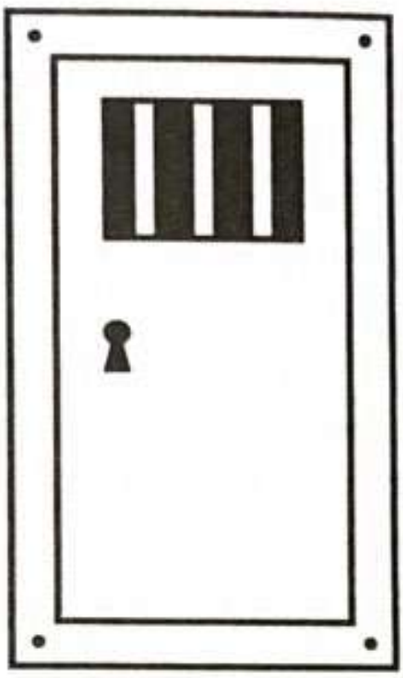
Suçluluk duygusu içimi kaplıyordu. Zavallı adamın araba şöyle dursun, ehliyeti bile yoktu.

Tek istediği çocukluğunun geçtiği eve geri dönmek ve orayı yaşanabilir bir hâle getirmekti.

"Peki," dedim.

Ama bu sözler ağzımdan çıkarken bile pişman olacağımı biliyordum.

KIRK DOKUZ

Shane krepleriyle büyük puan toplamıştı. Josh sekizinciyi yerken ağzı dolu hâlde bunların "gelmiş geçmiş en iyi krepler" olduğunu ilan etmişti. Shane bunu duyduğu anda mutluluktan havalara uçmuştu.

Masayı toplarken, "Çiftlik evine götürmek için biraz temizlik malzemesi alabilir miyim?" diye sordu.

"Tabii..." Fikrini değiştirmesini umduğumu ona söylemek istemiyordum.

"Bunu yaptığın için çok teşekkürler, Brooke."

Bir elini omzuma koyup sıktı. Josh hâlâ masada olduğu için kıpırdanamadım. Evet, dün gece yatmıştık ama on yaşındaki oğlumuza hangi bilgileri verdiğimize dikkat etmemiz gerektiğini anlamıyor muydu?

Shane'in elinin omzumda durduğunu gören Josh'ın gözleri hafifçe açıldı. Ama tek kelime etmedi.

"Eee," dedi Shane. "Ne zaman yola çıkabiliriz?"

Josh, "Nereye gideceğiz?" diye söze karıştı.

Shane mutfak masasındaki koltuklardan birine yaslanmıştı. "Annenle birlikte kasabanın diğer ucundaki çok güzel bir çiftlik evine gidiyoruz. Uzun zaman önce orada yaşıyordum."

"Ah," dedi Josh. "Harika."

Shane, "Sen de gelmek ister misin?" diye sordu.

Nefesim kesildi. Ben Shane'i çiftlik evine götürürken Josh'ı evde bırakmayı düşünmüştüm. Ama Josh'ın heyecanla başını sallaması beni şaşırttı. "Evet!"

"Ah, tatlım," diye atıldım hemen. "Bizimle gelmek zorunda değilsin. Çok sıkıcı olacak. İçeri bile girmeyeceğiz."

"Ama gelmek istiyorum," diye surat astı.

Sanırım bu bir aile gezisi olacaktı.

Shane araba yolunu küremek için dışarı çıktı, ben de evden temizlik malzemelerini toparladım. Ne götüreceğimi tam olarak bilmiyordum ve evin korkunç bir hâlde olmasından endişeliydim. Halı olmadığı için süpürgeye gerek yoktu. Paspas ve kova, bol miktarda temizlik sıvısı, birkaç bez parçası ve iki rulo kâğıt havlu yeterliydi. Shane'in işi başından aşkın olacaktı.

Tüm malzemeleri aldıktan sonra her şeyi bagaja doldurmak için arabamın anahtarlarını almaya gittim. Anahtarlarımı evin girişinin hemen yanındaki kitaplıkta, en üstten dördüncü rafta, Webster sözlüğünün hemen önüne koyardım. Elimi uzattığımda orada değildi. Anahtarlarım neredeydi?

Bir saniye sonra anahtarların üçüncü rafta olduğu gördüm. Her zaman koyduğum yerde ama bir raf yukarıdalardı. Onları elime alıp bir ipucu arar gibi anahtarlığa baktım.

Anahtarları dördüncü rafa koyduğumdan emindim. Her gün marketten, işten ya da herhangi bir yerden eve geldiğimde onları oraya koyuyordum. Bu otomatik bir hareketti. Hiç düşünmeden yapardım. Anahtarları o rafa koyduğumu hatırlamasam da yanlışlıkla koymuş olmalıydım.

Dün eve geldiğimde bir sürü şey olmuştu. Oğlumun babasını eve getirmiştim, son on yıldır hapiste olan bir adamı... Aklımda çok şey vardı. Anahtarları yanlış yere koymuş olabileceğim bir zaman varsa o da dündü.

Yine de bu beni huzursuz etmişti. Dün gece yarısı uyandığımda, penceremin hemen dışında bir araba sesi duyduğumdan emindim. Ve şimdi anahtarlarım bıraktığımdan farklı bir yerdeydi.

Keşke dün gece arabamı kontrol etseydim. Eğer biri arabamı kullanmış olsaydı üzerinde kar olurdu. Ama artık çok geçti. Kar varsa da çoktan erimişti.

Ön kapı açıldı ve Shane eldivenleri karla kaplanmış hâlde eve girdi. Küreği kapının yanındaki köşeye, aldığı yere bıraktı ve bana gülümsedi. "İhtiyacımız olan her şeyi aldın mı?"

Bu çok saçmaydı. Anahtarları yanlış yere koymuş olmalıydım. Kafamda çok şey vardı. Bunu fazla analiz ederek kendimi delirtmemeliydim. Peki ama ya Shane dün gece arabayı bir yere *götürdüyse?* Bu kötü bir şey miydi? Belki de aradan geçen onca zamandan sonra tekrar direksiyon başına geçmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlamak istemişti. Onu suçlayamazdım.

"Evet," dedim. "Her şeyi aldım."

On beş dakika sonra Toyota'yı temizlik malzemeleriyle doldurduk ve Shane yolcu koltuğunda, Josh da arkada yola koyulduk. Yola çıkarken içimde berbat bir his vardı ama Shane'e bunu yapacağıma söz vermiştim. Vazgeçemezdim.

"Oraya nasıl gidileceğini biliyor musun?"

"Evet," diye çıkıştım.

Bir an sessiz kaldı. "İyi misin?"

Hayır, iyi değildim. On bir yıl önce ölümden döndüğüm eve gidiyorduk. İyi olmam saçma olurdu. Ama tüm bunları oğlumun önünde söyleyemezdim. "İyiyim."

"Bunu yaptığın için minnettarım."

"Tabii."

Shane bu konuda daha fazla konuşmak istemediğimi anlamış olacak ki sustu ve arkasına yaslandı. Sabah yollar büyük ölçüde temizlenmişti, bu yüzden dört çekerim olmamasına rağmen Raker'da yol almak o kadar da kötü değildi. Çiftlik evine gitmek

için daha küçük bir yola sapana dek yol biraz kaygandı. Yol temizlenmişti ama pek iyi sayılmazdı, hava donma noktasının altında olduğu için kalan karın çoğu buza dönüşmüştü.

Araba yana doğru kayınca Shane, "Tanrım!" diye inledi. "Dikkatli ol, Brooke. Karda araba kullanmayı bilmiyor musun?"

Pek sayılmazdı. Queens'te arabam yoktu, her yere otobüsle giderdim.

Bu Toyota ilk arabamdı ve bu da karla başa çıkmak zorunda kaldığım ilk kıştı.

"Belki bir ara bana bazı ipuçları verebilirsin," dedim.

"Evet, belki."

Çiftlik evine uzanan bir kilometrelik yolun geri kalanında yavaş sürdüm. Saatte on beş kilometreden bile yavaş gidiyor olmalıydım. Birkaç dakika sonra ev görünmeye başladı.

On bir yıl önce de kötü görünüyordu ama şimdi berbat hâldeydi. Kırmızı boyası birkaç küçük yer dışında neredeyse tamamen dökülmüştü ve ön kapıya çıkan basamaklar paramparça olmuştu. Çatı karla kaplıydı ama en azından dayanıyor gibi görünüyordu. Ancak eminim orada da çok fazla hasar vardı. Bu eve bir tamirciden çok daha fazlası gerekecekti.

Shane eski evine baktı ve elleriyle dizlerini kavradı. "Bak! Bu benim eski Chevy'm!" diye bağırana kadar düşüncelerini tam olarak okuyamamıştım.

Elbette, Shane'in eski arabası hâlâ evin önünde duruyordu. Üzeri karla kaplıydı ama hâlâ tanınabilir durumdaydı. Eminim arabayı kullanılabilir duruma getirmek için en az ev kadar uğraşmak gerekecekti. Daha sonra arabamı buradan çıkarabilmeyi umarak Chevy'nin yanına park ettim. Toyota karlı zeminden geri geri çıkma konusunda iyi değildi.

Shane, Josh'a, "Eskiden burada yaşıyordum, Josh," dedi.

Josh, "Perili bir ev gibi," diye cevap verdi.

Shane bana göz kırptı. "Öyle olabilir."

Buna pek şaşırmazdım. Ne de olsa burada üç kişi ölmüştü. Shane bunun ağırlığını pek hissetmiyor gibiydi. Hatta burada olmaktan mutlu görünüyordu.

"Hey!" dedi Josh'a dönerek, "içeriyi görmek ister misin?"

"Elbette!"

İtiraz etmek için ağzımı açana kadar Shane ve Josh arabadan indi. Shane'e o kadar kızgındım ki çığlık atmak istiyordum. Bir anlaşmamız vardı. Onu buraya bırakıp gideceğimi söylemiştim. Ama oğlum o eve girecekse kesinlikle gidemezdim. Bu yüzden peşlerinden gitmekten başka çarem yoktu.

Tam Shane'e basamaklara dikkat etmesini bağıracaktım ama buna gerek kalmadan Shane, Josh'ın ön kapıya giden dört basamağı çıkmasına yardım etti. Ben de arkalarından gidiyordum, buzlu merdivenden kaymamak için tırabzana tutundum. Shane cebinden anahtarı çıkarıp ön kapıya taktı. Kapının kilidini açarken Shane'le çıktığımız ve beni birkaç kez evine getirdiği zamanlardan kalma hastalıklı bir deja vu hissine kapıldım.

"Shane..."

"Etrafa hızlıca bir göz atalım," dedi.

Kapıyı açmak için biraz uğraşması gerekti. Ahşabı parçalanmış ve çürümüştü, evin ön tarafı ise tamamen donmuştu. Tüm ağırlığını kapıya vermesi gerekiyordu ama sonunda kapı açıldı. Ardından da yanlış olduğunu bile bile, içeri adım attık.

Evin içi de en az dışı kadar soğuktu. Elektrik yoktu ama gündüz olduğu için on bir yıl önceki o gece kadar karanlık değildi. Tavana yapışmış örümcek ağları vardı ve tüm mobilyalar kalın bir toz tabakasıyla kaplıydı. Havaya don ve küf kokusu sinmişti.

Ama en azından sandal ağacından daha iyiydi.

"Tanrım." Shane etrafına bakındı. "Kesinlikle çok daha iyi günleri olmuştu."

Bakışlarım merdiven boşluğunun önündeki alana takıldı. Olay orada yaşanmıştı. Tim'in beni kendi kolyemle boğmaya çalıştığı yer...

Josh parmağını kanepede gezdirdi. Sonra simsiyah olan parmak ucunu kaldırdı. "Bak, anne!"

"Evet, kirli."

Shane, "Kanepe ümitsiz vaka!" dedi. "Ama yerleri temizleyebilirim. Ve mutfağı..."

Bana umutla bakıyordu. Yardımımı istiyordu. Yardımıma ihtiyacı vardı. Burayı kendi başına temizlemesi bir ömür sürebilirdi. Artık içeride olduğuma ve panik atak geçirmediğime göre belki de düşündüğüm kadar kötü olmazdı. Belki o gece burada olanları nihayet atlatabilirdim.

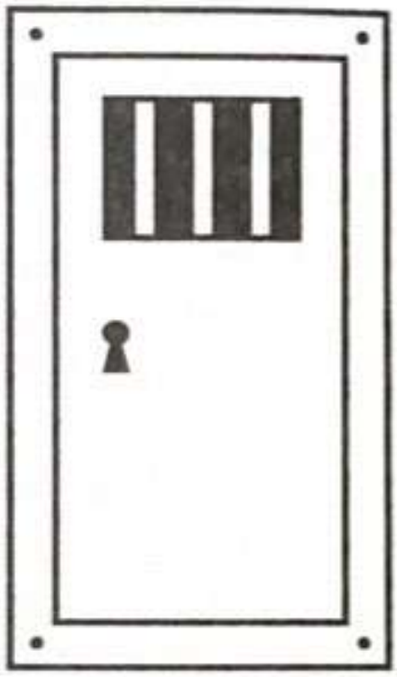
Belki bu iyileşmeme yardımcı olurdu.

"Tamam, burada birkaç saat kalabiliriz," dedim. "Ama o kadar."

Shane hevesle başını salladı. "Çok teşekkürler, Brooke."

"Pekâlâ," dedim. "Gidip temizlik malzemelerini alalım."

ELLİ

Üçümüz bir aile gibi temizlik yapıyorduk.

Josh bile bize katılmıştı. Odasını temizlemekten nefret ederdi ama bu daha çok bir temizlik macerası gibiydi. Her köşede hangi iğrenç külçeyi bulacağınızı bilmek mümkün değildi. Örneğin, mutfaktaki boş çöp kutusunda donmuş bir fare bulmuştuk. Hayatımda gördüğüm en iğrenç şeydi ama Josh bundan çok keyif almıştı. Shane de onun bundan zevk almasından zevk alıyordu.

Shane'e, "Lütfen kurtul şu fareden!" diye mırıldandım. "Arkadaşlarına göstermek için eve götürmeye çalışmasını istemiyorum."

Shane güldü. "On yaşındaki bir çocuğun zihniyetini kesinlikle anlıyorsun."

Ne yazık ki yaklaşık iki saat süren temizlikten sonra havaya oldukça fazla miktarda toz salmıştık ve Josh hapşırmadan duramıyordu. Burnu kızarmış, gözleri sulanmıştı.

"Sanırım dışarı çıkman gerek," dedim. "Biraz temiz hava al."

"Aslında..." dedi Shane, "yürüyüşe çıkabiliriz. Buralardaki ormanlar kışın gerçekten çok güzel oluyor. Kardan adam bile yapabiliriz. Ne dersin Josh?"

"Elbette," diye kabul etti Josh.

Ben başımı sallayarak itiraz ettim. "Hava çok soğuk. Ormanda dolaşmak istemiyorum."

Shane önce Josh'a, sonra bana baktı. "Eğer burada kalmak istiyorsan onu kendim götürebilirim."

Kafamın içinde alarm zilleri çalıyordu. Bunu yapmasına izin verme! "Bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum."

Shane bir an bana baktı, bakışları kararıyordu. "Neden olmasın?"

"Çünkü güvenli değil."

"Tamamen güvenli." Kaşlarını çattı. "Ben onun yaşındayken hep bu ormanda gezerdim. Hem de tek başıma. Yanında ben varım, ona göz kulak olurum."

"Biliyorum ama..."

"Güvende olmasını sağlayacağım." Shane'in yüzü hafifçe pembeleşti. "Bana güvenmiyor musun?"

Güveniyor muydum?

Shane'in hapisten çıkmasını sağlayan bendim. Onu hayatımıza geri almıştım. O benim oğlumun babasıydı. O bizim yeniden bir aile olma şansımızdı ve eğer ona güvenemiyorsam ikisinin güpegündüz birlikte yürüyüşe çıkmasından çok daha büyük sorunlarım var demekti.

Josh kolumu çekiştirdi. "Gitmek istiyorum, anne."

Josh bile gitmek istiyordu. İkisi sonunda birbirlerine bağlanıyordu. Bunu engellemek zalimlik olurdu.

Shane elini cebine atıp ona aldığım kapaklı telefonu çıkardı. Havada salladı. "Telefonum yanımda. İhtiyacın olursa bana ulaşabilirsin. Sana ihtiyacım olursa numaran bende var."

"Peki," dedim. "Sadece dikkatli ol."

Shane elini göğsüne koydu. "Yemin ederim, onu hayatım pahasına koruyacağım." Ona inanıyordum.

Josh'ın şapkasını ve eldivenlerini giydiğinden emin oldum, Shane de aynısını yaptı. Onları kapıya kadar geçirdim ve çiftlik

evinin yanındaki küçük ormanlık alana adım atışlarını izledim. Bir ara Josh'ın ayağı bir parça buza takıldı ama Shane uzanıp onu tuttu.

Her şey yoluna girecekti. Shane, Josh'ın babasıydı. Ona bir şey olmasına izin vermezdi.

Çiftlik evine geri dönüp kapıyı arkamdan kapadım. Dışarısı soğuyordu, kesinlikle donma noktasının altındaydı. Bahse girerim on dakika sonra Josh şikâyet etmeye başlayacak ve geri dönmek isteyecekti. Gerçi o soğuktan benim kadar rahatsız olmuyordu. Okula giderken ona montunu giydirmek için hep mücadele etmek zorunda kalıyordum. Hava eksilerdeyken okula sadece bir sweatshirtle gitmesine izin verme şansım varmış gibi... Acaba Shane de çocukken böyle miydi?

Temizlikten biraz sırtım ağrımıştı, bu yüzden bir dakikalığına temizlediğimiz sandalyelerden birine oturdum. Ceketimin cebinden telefonumu çıkardım, çok az çekiyordu. Tek çubuk vardı ama sanırım bu yeterliydi. İnternet tarayıcısını açtım ve bir an tereddüt etsem de şu kelimeleri yazdım: Timothy Reese.

Neden ona bakıp durduğumu bilmiyordum. Tutuklanmasının üzerinden iki ay geçtiğinden artık günden güne değişen bir şey yoktu. Olayın hemen ardından adı bütün gazetelerde yer almıştı. Büyük haber olmuştu. Eski kız arkadaşını öldüren ve yıllar önce işlenen birden fazla cinayetten sorumlu olabilecek yumuşak huylu bir müdür yardımcısı...

Tim masum olduğunu iddia edecek kadar cüretkârdı. Bunu bana işkence etmek için yapıyormuş gibi geliyordu. Bodrumunda bir kadın cesedi bulunmuştu. Böyle bir şeyden sonra hapisten çıkma ihtimali olduğunu mu sanıyordu? Duruşmasında tanıklık edeceğim söylenmişti bile. Bundan korkuyordum ama yapmam gereken buydu. On yıl önce hapse girmemesi benim hatamdı. Beni kandırmıştı.

Onu düşünerek daha fazla zaman kaybetmeyecektim. Arama motorumdan adını sildim.

Onun yerine telefonumdan yerel haber sitesini açtım. Shane ve Josh'ın kardan adamlarını yapmalarını ya da Josh'ın üşüyüp geri dönmek istemesini (hangisi önce olursa) beklerken birkaç habere göz atacaktım. Haber sitesi bir türlü yüklenmiyordu. Önce metin açılıyor, resimler ekrana daha sonra yükleniyordu. Bu muhtemelen pilimi tüketecekti. Beklerken ilk habere göz attım:

Yerel Cezaevi Gardiyanı Ölü Bulundu

Manşete bakakaldım, kalbim deli gibi atmaya başlamıştı. Bu olamazdı. Olamazdı.

Başlığa tıkladım. Hiçbir şey olmadı. İnternet burada neden bu kadar kötü olmak zorundaydı ki? Başlığın yanındaki resim neredeyse piksel piksel yükleniyordu. Ekranda kel bir kafanın başlangıcı belirdi.

Bu Marcus Hunt olamazdı. Olamazdı.

Derken resmin bir kısmı daha yüklendi. Sadece gözlerini görebileceğim kadardı.

Aman Tanrım! Bu oydu. Bu Hunt'tı. Ölü bulunmuştu, muhtemelen bugün... Makaleye tekrar dokundum ama ekran tamamen donmuştu. Haberi okuyamayacaktım. Ne zaman ya da nasıl olduğunu bilmiyordum ama Marcus Hunt bir şekilde öldürülmüştü.

Bu bir son dakika haberiydi. Yani onu daha yeni bulmuş olmalılardı. Bir gece önce mi öldürülmüştü? Hiçbir fikrim yoktu.

Ama bu sabah arabamın anahtarlarının dün eve geldiğimde bıraktığımdan farklı bir yerde olduğunu biliyordum. Ayrıca Raker Hapishanesi'nde olanlardan sonra Shane'in Marcus Hunt'tan büyük bir tutkuyla nefret ettiğini de biliyordum.

Başım dönüyordu. Dün gece neler olduğuna dair bana bir ipucu verebilirmiş gibi sandalyeden fırlayıp odanın içinde volta atmaya başladım. Ama tabii ki oda tamamen sessizdi. Hiçbir ipucu yoktu. Bir sürü tozdan başka...

Merdivenin dibine geldiğimde donup kaldım. Elimi kısa bir süreliğine tırabzana koydum. Her şey gibi o da tozla kaplıydı.

Tim beni boğmaya çalıştığında tam olarak burada duruyordum. Merdivenden yeni inmiştim, Chelsea'nin odasından koşarak çıkmıştım çünkü çılgınca bir nedenden ötürü Brandon ve Kayla'yı onun bıçaklamış olabileceğini düşünmüştüm. Kısa süre sonra onun da öleceğini ve odadan çıkma kararımın en iyi arkadaşımın hayatına mal olacağını bilmiyordum.

O geceyi düşünmemeye çalışarak gözlerimi yumdum ama bu durumu daha da kötüleştiriyor gibiydi. Düşünmemeye çalıştıkça her şey daha da canlı göründü. Son birkaç yılda anılar neredeyse solmuştu. Ama şimdi yine bu çiftlik evinde dururken sanki her şey dün yaşanmış gibi geliyordu.

Shane'in yatak odasından koşarak çıktım. Merdivenden olabildiğince hızlı indim, sonra ayağım takıldı. Derken bir anda Tim üzerimdeydi, sandal ağacı kokusu burun deliklerimi doldururken boynumdaki kolyeyi sıkıyordu. Sonra gök gürültüsü sesi geldi, tam olarak çıkaramadığım başka bir sesi maskeliyordu.

Vücudunun ağırlığının beni ezdiğini neredeyse hissedebiliyordum. Ciğerlerimdeki havanın kesildiğini... Çığlık atmaya çalıştım:

Shane, hayır!

Gözlerimi açtım. Merdiven boşluğundan geri çekildim, kalbim deli gibi atıyordu. Yıllar geçtikçe kendimden şüphe etmeye başlamıştım. Yüzünü hiç görmemiştim, yani o gece bunu yapan herhangi biri olabilirdi. Oysa *herhangi* biri değildi. O gece bunu yapanın kim olduğunu biliyordum. Ve şimdi de kim olduğunu biliyordum.

Shane'di.

O zamanlar onunla aylardır çıkıyordum. Vücudunu tanıyordum. Üstümdekinin o olduğunu biliyordum. Daha zayıf ve sıska olan Tim değildi. Shane'di. Beni boğmaya çalışan

Shane'di ve muhtemelen dün gece Hunt'ı öldüren de oydu. Kendimi nasıl böyle kandırabilmiştim?

Hunt haklıydı. Shane *manipülatif* biriydi. Beni gerçekten inandırmıştı...

Vücudum zangır zangır titriyordu. Yıllar önce evi sarsan o gök gürültüsünü neredeyse hissedebiliyordum. Neredeyse maskelediği sesi de. Bulmacanın kayıp parçası... Onu neredeyse duyabiliyorum. Boğuk bir çığlıktı.

Shane beni oturma odasında boğarken Chelsea üst kattaki yatak odasında çığlık atıyordu. Shane'in bana ne yaptığını gördüğü için çığlık atmıyordu çünkü yatak odasının kapısı kapalıydı. Çığlık atıyordu çünkü biri ona bıçakla yaklaşıyordu.

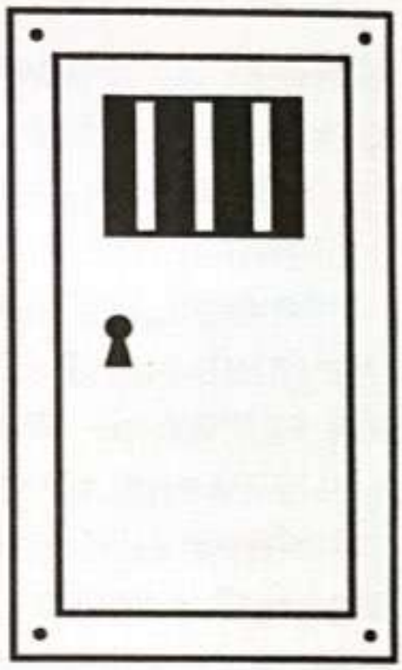
Ama o Shane değildi. O olamazdı.

O gece evde başka bir katil daha vardı. Hayatta kalan üç kişiden sadece biri olabilirdi.

Aman Tanrım.

Tim ve Shane birlikte yapmıştı.

ELLİ BİR

Bu çok mantıklıydı. Şimdiye kadar fark etmediğime inanamıyordum.

Olayın olduğu gece Shane beni Tim'in evinin hemen önünde bırakmıştı. Bunu hiç yapmazdı. Tim de tesadüfen dışarıda, bahçesindeydi. Onu da davet edeceğimi düşünmüş olmalılardı. Eğer ben davet etmeseydim Tim kendini davet ettirmeyi bir şekilde ayarlardı.

Çiftlik evine varır varmaz birbirlerinden nefret ettiklerini iddia etmelerine rağmen ikisi birden derin bir sohbete dalmıştı. Akşam boyunca birbirlerine nasıl baktıklarını hatırlıyordum. Bunun birbirlerinden nefret ettikleri için olduğunu düşünmüştüm ama geriye dönüp baktığımda bundan daha fazlası olduğunu anlıyordum.

Tim'in Tracy Gifford'la çıktığını bir şekilde bilen tek kişi Shane'di. Bunu bilmesine hepimiz çok şaşırmıştık. Elbette biliyordu. Muhtemelen onu da birlikte öldürmüşlerdi. O gece için alıştırma yapıyorlardı.

Brandon'ı ölü bulduktan sonra Chelsea'yle ben Shane ve Tim'i oturma odasında yalnız bırakmıştık. Neredeyse onlar

için fazla mükemmeldi. Shane dışarı çıkarak Tim'e Kayla'nın odasına gidip işini bitirmesi için şans vermişti.

Chelsea ve ben ayrılır ayrılmaz Shane beni oturma odasında boğmaya çalışmıştı. Oturma odasında Tim'in cesedine takıldığımı sanmıştım ama o kadar karanlıktı ki Tim gölgelerde gizlenirken başka bir şeye takılmış olmalıydım. Benim nefes borum ezilirken Tim aynı anda Chelsea'yle ilgilenmek için Shane'in yatak odasına gitmişti. Gök gürültüsünün sesi aslında onun çığlıklarını maskeliyordu. Katilin Chelsea'den kurtulmak için ne zaman vakit bulduğunu hiç anlamamıştım ama şimdi her şey mantıklı geliyordu.

Evden kaçtığımı fark ettiklerinde hızlı düşünmüş olmalılardı. Tim'in karnındaki küçük bıçak yarasının onu öldürmek için yapılmadığı belliydi. Kurbanmış gibi görünmesi içindi. Shane'in kafa derisindeki şişlik de aynı şekildeydi. Bilincini kaybetmiş gibi davranmıştı. Belki de plan, beni boğan kişinin yüzünü hiç görmememi ummak, tüm katliamı bir serserinin üzerine yıkmak ve ayak izlerinin silindiğini iddia etmekti.

Ama sonra ben suçu Shane'e atınca Tim çılgına dönmüştü. Kendi kıçını kurtarmak için benim hikâyemi kabul ederek Shane'e sırtını dönmüştü. Bu Shane'i çıldırtmış olmalıydı ama ne yapabilirdi ki? Gerçeği söylerse katil olduğunu kabul etmiş olacaktı.

Shane'in şansına Tim yine öldürmekten kendini alıkoyamamıştı.

Dizlerimin bağı çözüldü ve yere yığılmadan önce güçlükle sandalyeye uzandım. Shane delirmişti. O gece beni öldürmeye çalışmıştı, artık onun yaptığından hiç şüphem yoktu. Ve şimdi oğlumla birlikte ormandaydı.

Oğlumuzla...

Ellerim telefonumu ceketimin cebinden çıkaramayacak kadar titriyordu. Shane ve Josh'ı buraya geri getirmeliydim ama Shane'in onun ne yaptığını bildiğimi öğrenmesine izin vere-

mezdim. Kasabaya döner dönmez doğruca polise gidecektim. Onlara bildiğim her şeyi anlatacaktım.

Shane'in sesi hattın diğer ucundan gelene dek telefon içimi daraltan bir şekilde beş kez çaldı: "Efendim, Brooke?"

Sesi çok normal geliyordu. Katil gibi konuşmuyordu. Bildiklerimi söylemezdim. "Hey. Yakında dönecek misiniz?"

"Çok yakında," dedi Shane belli belirsiz. "Burada kardan adam yaparken çok eğleniyoruz."

"Harika." Sesimi normal tutmaya çalışıyordum. Sesim genelde nasıl çıkıyordu acaba? Hatırlayamıyordum bile. "Ama geç oluyor. Geri dönmelisiniz."

"Geç mi? Daha öğlen bile olmadı."

"Sadece... Dışarısı çok soğuk. Josh'ın hastalanmasını istemiyorum."

"O iyi. Her yerini sardı."

"Yine de... Bence bir an önce dönseniz iyi olur. Anlıyor musun?"

Hattın diğer ucunda uzun bir sessizlik oldu. "Hayır, anlamıyorum. Sadece *oğlumla* biraz vakit geçirmeye çalışıyorum, Brooke! Hani şu on yıldır görmediğim ve varlığından bile haberdar olmadığım oğlumla."

"Shane," diye derin bir nefes aldım. "Dinle..."

"Hayır, sen dinle, Brooke." Ses tonu değişmişti, tüm avantajımı yok etmiştim. "On yıl kaçırdım. On yıl. Bana söylemedin bile."

"Özür dilerim," dedim usulca.

"Bunun için biraz geç değil mi?" Homurdandı. "Ama merak etme. Artık burada olduğuma göre kaybettiğimiz zamanı telafi edeceğiz. Ve belki de mahrum kalmanın nasıl bir şey olduğunu sen de göreceksin."

"Shane..." Kalbim deli gibi atarken sandalyeden kalktım. Çiftlik evinin kapısına doğru aceleyle ilerledim. "Neden bahsediyorsun sen?"

"Bence biliyorsun, Brooke."

Çiftlik evinin ön kapısından dışarı çıktım. Shane ve Josh'ın gittiği yöne, ormana doğru gözlerimi kısarak baktım. Hiçbir şey göremiyordum, sadece kör edici bir beyazlık vardı. Nereye gitmişlerdi?

"Lütfen, bunu evde konuşabilir miyiz?" Ona yalvarıyordum. "Nasıl hissettiğini anlıyorum ama bunu çözebiliriz. Ben sadece yeniden bir aile olmak istiyorum." Toyota'mın anahtarlarını almak için ceketimin cebine uzandım. "Bana nerede olduğunuzu söyleyin, gelip sizi alayım."

Onları görene kadar yol boyunca gidecektim. Yapacağım son şey olsa bile onları bulacaktım. Peki ama anahtarlarım neredeydi?

Shane, "Toyota'nın anahtarları bende olduğuna göre bizi alman senin için biraz zor olacak," dedi.

"Ama..." Yanıldığından emin olmak için ceplerimi kontrol edip duruyordum. Bulabildiğim tek şey buruşmuş mendiller oldu. "Neden?"

"Sanırım nedenini biliyorsun, Brooke."

Bu gerçek olamazdı! Bu canavarı serbest bırakan ve oğlumla birlikte ormanda dolaşmasına izin veren kişi ben olamazdım. Bu da soğuk terler dökerek uyanacağım o rüyalardan biri olmalıydı.

Uyan, Brooke!

Merdivenden aşağı koştum ve son basamakta kaydım. Düştüğümde sağ ayak bileğime keskin bir acı saplandı. Telefonum da elimden düşmüştü ve karda yanımda yatıyordu. Onu kaptım.

"Shane!" Nefes nefese kalmıştım. "Lütfen... bunu konuşalım."

"Endişelenme," dedi. "Eninde sonunda döneceğim." Rahatlamama bir saniye bile izin vermeden ekledi: "Ne de olsa yaptığın şeyin cezasını çektiğinden emin olmam gerekiyor."

"Shane..."

"Merak ediyorum. Acaba Tracy Gifford'dan daha yüksek sesle mi çığlık atacaksın?" Ağzım açık kalmıştı. Konuşmaya çalışıyordum ama tek kelime bile çıkmıyordu.

"Hoşça kal, Brooke." Hattın diğer ucunda gülümsediğini âdeta görebiliyordum. "Yoksa sonra görüşürüz mü demeliydim?

Telefondan oğlumun sesini duyabiliyordum. Kahkahasını. Bir daha güldüğünü duyamayabilirdim.

"Shane!" diye bağırdım. "Lütfen!"

Ama artık çok geçti. Hat kesilmişti.

Onu geri aramayı denedim ama hemen sesli mesaja düştü. Shane, Josh'ı geri getirmeyecekti. Nerede olduğunu bilmiyordum ama oyununu anladığımı biliyordu. Avantajımı kaybetmiştim. Eninde sonunda bana zarar vermek için geri gelse bile bu konuda akıllı davranacaktı. Uzun bir süre bekleyecekti.

Nedense Shane'le karşı karşıya gelme düşüncesi beni korkutmuyordu. Beni korkutan oğluma ne olacağıydı. O canavarın bundan paçayı kurtarmasına izin veremezdim.

Ayağa kalkmak için merdiven korkuluklarına tutundum. Sağ ayak bileğime ağırlık vermeye çalıştığım an acı içinde çığlık atım. Kesinlikle burkulmuş, belki de kırılmıştı. Hasarı değerlendirmek için botlarımı çıkarmaya korkuyordum ve zaten bunun bir faydası da olmayacaktı. Shane ve Josh'ı bulmam gerektiği düşünülürse faydasızdı.

Titreyen parmaklarımla telefonumdan 911'i tuşladım. Josh'ı kaçırmaktan kurtulamayacaktı. Amber alarmı verilecek, onu bulacaklar ve Shane hapse geri dönecekti. Arabası bile yoktu, anahtarlarımı almış olabilirdi ama Toyota hâlâ buradaydı. Polis onları bulacaktı. Bundan emindim.

Ancak telefonun bağlanmasını ne kadar beklersem bekleyeyim arama gerçekleşmiyordu. Gözlerimi kısarak telefonumun ekranına baktım.

Servis yoktu.

Shane'in telefonu kapadığı anda servisimin kesilmesi tesadüf olamazdı. Cep telefonlarının çalışmasını engelleyen bir çeşit engelleyicisi mi vardı? On bir yıl önce o gece Tim'le birlikte

hiçbirimizin yardım çağıramayacağından emin olmak için böyle mi yapmışlardı?

Ben ne yapacaktım? Cep telefonum ve aracım yokken en iyi seçeneğim ana yola kadar yürümekti. Ama bileğime ağırlık verebileceğimden emin değildim.

Yine de başka seçeneğim yoktu. Kırık bir bilekle yürüyor olsam bile fark etmezdi. Bunu Josh için yapmak zorundaydım. O canavarın onu kaçırmasına izin veremezdim. Tanrı bilir ona neler yapardı.

Sağ bileğime biraz ağırlık verdim. Acı neredeyse kör ediciydi ama zorluyordum. Josh için... Bunu Josh için yapıyordum.

Yolda topallayarak ilerledim, her adım bileğime saplanan bir bıçak gibiydi. Bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum ama yapacaktım. Ana yola çıkana kadar durmayacaktım ve sonra bir araba durdurmaya çalışacaktım.

Yoldan bana doğru gelen bir araba görünce hem çok şaşırdım hem de rahatladım. Bu aynı Margie'nin kullandığı gibi yeşil bir SUV'ydi. Tanrı'ya şükür! Muhtemelen kırık bir ayak bileğiyle yürümeye devam etmek zorunda kalmayacaktım. On bir yıl önce o gece yaptığım gibi ellerimi havaya kaldırıp salladım. Araba kayarak durdu.

"Yardım edin!" diye bağırdım. "Oğlum kaçırıldı! Lütfen yardım edin! Lütfen yardım edin!"

Sürücü tarafındaki kapı açıldı. Büyük bir şok yaşadım çünkü arabadan inen Margie'ydi, kaşları havadaydı. "Brooke!" diye bağırdı. "İyi misin?"

Margie'nin şu anda bu yoldan geçiyor olması ne garip bir tesadüftü. Ama bunun üzerinde duramazdım. Zamanımız yoktu.

"Josh kaçırıldı!" Ona doğru topallayarak ilerledim. "Ormanda bir yerde. Polisi aramalıyız. Çok büyük bir tehlike altında."

Margie'nin gözleri ayaklarıma kaydı. "Ne oldu? Topallıyorsun."

"Karda kaydım." Ortada bu kadar acil bir durum varken bunu ona açıklamam gerektiği için sinirlenmeye başlamıştım. "Telefonum çekmiyor. Polisi arayabilmemiz için telefonunun çalışıp çalışmadığına bakabilir misin?"

"Tabii ki!" Margie arabanın içine uzandı ve kocaman çantasını çıkardı. Telefonunu bulana kadar için karıştırıp durdu. "Kahretsin, telefon çekmiyor."

Bunu bekliyordum. "İyi, o zaman karakola gitmemiz gerekecek. Hadi gidelim."

Margie dönüp ormana baktı. "Tehlikede olduğuna emin misin? Yani babasıyla birlikte. İyi olduğuna eminim."

"Margie!" demek üzereyken durdurdum.

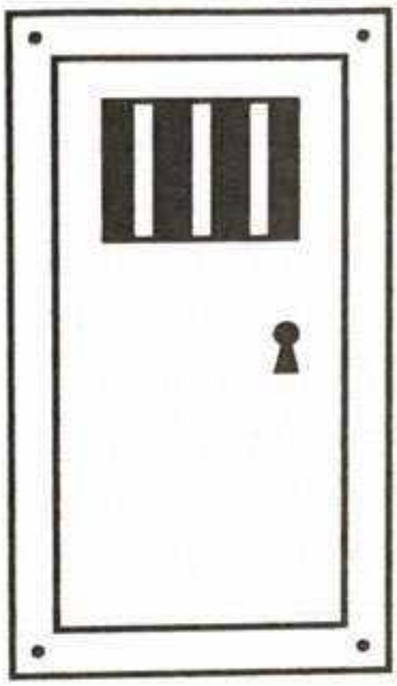
Margie'ye Shane'in Josh'ın babası olduğunu hiç söylememiştim. Ona Shane'le birlikte olduğumu bile söylememiştim. Üstelik ona kesinlikle bugün nerede olacağımızı da söylememiştim. Hem de beni burada gördüğüne zerre şaşırmamış gibi görünmesine rağmen.

"Margie?"

Dudakları hafifçe kıvrıldı. "Benim adım aslında Margie değil. Daha önce tanışmıştık ve sen beni gerçek adımla tanıyorsun ama bunu hatırlayacağından şüpheliyim. Tabii ki hatırlamazsın." Kıkırdadı. "Aslında ne diyeceğim biliyor musun, Brooke. Eğer bana gerçek adımı söyleyebilirsen seni doğruca Shane ve Josh'a götürürüm."

Umutsuzca onu tanımaya çalışarak buruşuk yüzüne baktım. Ben neler olduğunu anlamaya çalışırken o yine çantasını karıştırmaya başladı. Ama bu sefer telefon yerine bir silah çıkardı.

Ve bana doğrulttu.

ELLİ İKİ

Neler olduğunu anlamıyordum. Margie'nin neden silahı vardı? Neden buradaydı? Shane'in Josh'ın babası olduğunu nereden biliyordu? Bunu ona hiç söylemediğime emindim. Tim dışında kimseye söylememiştim ve o da Margie'ye söyleyecek değildi.

"Margie..." Nefes nefeseydim. "Neden... Bunu neden yapıyorsun? Arkadaş olduğumuzu sanıyordum."

"Arkadaşmış!" Margie başını geriye attı ve gıdısını titrete titrete güldü. "Hayır. Biz arkadaş değiliz. Sana sadece torunumla vakit geçirebilmek için katlanıyordum. Yüzüne tükürmememin tek nedeni buydu."

Ağzım açık kaldı. "Torunun mu..."

"Josh çok tatlı bir çocuk," dedi. "*Benim* oğlum kadar tatlı değil ama tabii ki onu ben değil sen büyüttün. O cadı annen bize onun *varlığından* bile bahsetmedi. Buna inanabiliyor musun?"

Sadece başımı sallayabiliyordum. "Anlamıyorum. Peki ya kızların? Torunların vardı?"

Dişlerini sıktı, silahı daha sıkı kavrarken parmak eklemleri beyazlaşıyordu. "Benim hiç kızım yok. Bir oğlum var ve son on

yıldır onun hapiste çürümesini izliyorum. Bir de bir yıl öncesine kadar varlığından bile haberdar olmadığım bir torunum var."

"Sen Shane'in annesisin!" Nefesim kesildi.

"Beni hatırlamanı beklemiyordum." Omuz silkti. "Sadece birkaç kez karşılaşmıştık ve bu çok uzun zaman önceydi. Hem senin için bir şey ifade etmiyordum."

Sadece bu kadar değildi. Pamela Nelson on yıl önceki hâlinden çok farklı görünüyordu. Onu siyah saçlı ve balıketli olarak hatırlıyordum ama Josh'a bakması için tuttuğum kadın kır saçlı, hafif tombuldu. Son on yılda görünüşü tamamen değişmişti. Hiç şansım yoktu.

"Bayan Nelson..." Ona böyle hitap etmeliydim. Josh'a değer verdiğini biliyordum ve Josh da ona tapıyordu. Bayan Nelson ona annemden çok daha iyi davranıyordu. Belki de oğlunun nasıl bir canavar olduğunun farkında değildi. Tamam, elinde bir silah vardı, bu yüzden *bir şeyler* anlamış olabilirdi. "Bakın, Shane'i sevdiğinizi biliyorum ama o korkunç şeyler yaptı. On bir yıl önceki o gece hakkında yanılmışım. Tim değildi. Yani, öyleydi ama Shane'le birlikte çalışıyordu. Shane. İkisi o gece üç kişiyi öldürdü."

Bayan Nelson bana dudak büktü. "Ah, lütfen. Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Evet! Gerçek bu. Tim ve Shane birlikte çalışıyorlardı. Shane beni oturma odasında boğarken Tim üst kattaydı ve o... en iyi arkadaşımı bıçakladı."

"Hayır," dedi. "O yapmadı."

"Bunu bilmiyorsunuz!"

"Evet, biliyorum." Silahı bana doğru sallıyordu. "Çünkü Chelsea'yi bıçaklayan bendim."

Bütün vücudum uyuştu. *Ne?*

"Gerçekten de o pamuk kalpli Tim Reese'in bunu yapabileceğini mi düşünüyorsun?" Homurdandı. "O sadece bizim kurbanımızdı, çıktığı kızdan başlayarak... Tracy Gifford. Shane'le birlikte

bulduğumuz plan buydu, yaşamasına izin verecektik ki polis bütün suçu onun üzerine atsın. Sen kaçmasaydın işe yarayacaktı."

Kulaklarıma inanamıyordum. Bu hiç mantıklı değildi. Tim'in bodrumunda ne gördüğümü biliyordum. "Peki ya o kadın, Kelli Underwood?"

Çatlamış dudaklarını yaladı. "Oğlumu hapisten çıkarmak zorundaydım. O hafta sonu Tim'in evine gideceğini biliyordum, bu yüzden her şeyi hazırladım. Polise isimsiz ihbarda bile bulundum. Bodrumuna girebilmem için ikinizin anahtarları değiş tokuş etmesi çok işime yaradı."

Silahın namlusuna baktım. Bu kadın aklını kaçırmıştı. Tamamen kafayı yemişti. Nasıl olmuştu da bunu hiç görememiştim? Verdiği referanslardan birini aramıştım ve ondan övgüyle bahsetmişlerdi. Kiminle konuştuğumu hayal bile edemiyordum, belli ki referans da sahteydi.

"O adamla çıkmanı izlemek midemi bulandırıyordu." Bana dudak büktü. "Torunuma kendi çocuğuymuş gibi davranmasını izlemek. Ama onunla kalman için seni cesaretlendirmek zorundaydım. Shane'in adını temize çıkarmanın tek yolu buydu. Ah, Tanrım, yazın bit pazarında ona sattığım kolyeyi sana verdiğinde yüzünün hâlini görmeliydin. Sen kaçtıktan sonra o kolyeyi evimin zemininde bulmuş ve bir gün işime yarayabileceğini düşünmüştüm."

Yüzüm alev alev yanıyordu. Tahmin etmeliydim. Tim Reese'in her zaman iyi bir adam olduğuna inanmıştım. İçgüdülerime güvenmeliydim.

"Bunu neden yaptın?" Bileğim zonkluyordu ama artık hissetmiyordum bile. Bir çıkış yolu bulana kadar onu konuşturmam, tetiği çekmesini engellemem gerekiyordu. "Sen ve Shane neden bir grup masum genci öldüresiniz ki?"

"Diğer üçünü öldürmek talihsizlikti," dedi Bayan Nelson pek de umursamayarak. "Hedef sendin canım. Sana bir ders verilmesi gerekiyordu."

"Ben mi?.."

Yüzüne düşen bir tutam saçı geriye attı. "Ailenin Shane'le çıkmaman konusunda neden bu kadar kararlı olduğunu hiç merak ettin mi? Muhtemelen beyaz bir pislik olduğunu düşündüklerini varsaydın. Sana gerçek nedeni hiç söylemediler, öyle değil mi? Çünkü söyleselerdi arkalarından iş çevirip onunla çıkmak yerine ondan uzak durdurdun."

Tek kelime edemeden başımı salladım.

"Babana âşık olduğumda Shane beş yaşındaydı." Sesi çatallandı. "Neredeyse bir yıl birlikte olduk. Benim için anneni terk etmesi gerekiyordu. Bana bunu yapacağını söylemişti. Bizi kurtarması gerekiyordu, beni ve Shane'i. Ama sonra birden vazgeçti. Anneni ve seni bırakamayacağına karar verdi. Onun yerine bizi bıraktı. Shane ve benim olması gereken hayatı sen yaşadın."

"Ben... Ben bilmiyordum..."

"Tabii ki bilmiyordun!" Silahı daha sıkı kavradı. "Cazibeli hayatını yaşamakla çok meşguldün. Babanın bize ne yaptığı hakkında hiçbir fikrin yoktu. Annen her şeyi biliyordu ve bize tek kuruş vermedi. Oğlum sırf bu evin ipoteğini ödeyebilmek için lise hayatı boyunca çalışmak zorunda kaldı." Duraksadı. "O ikisi ölmeyi hak ediyordu. Yine olsa yine yaparım. Buraya dönmen için bunu yapmama gerek olmasa bile."

Bir elimi ağzıma kapadım. Ailemin kazası. Bunun Tanrı'nın işi olduğunu düşünmüştüm ama görünüşe göre öyle değildi. Onları bu kadın öldürmüştü. Tahmin ettiğimden çok daha manyaktı.

Ailemle yakın değildim. Shane'in bebeğini doğurmaya karar verdikten sonra beni dışladıkları için onları hiç affetmemiştim. Gerçi şimdi bunu neden yaptıklarını daha iyi anlıyordum. Neden Raker'a dönmemi hiç istemediklerini ve hamileliğimi tanıdıkları herkesten neden sakladıklarını anlıyordum. Benden

utandıkları için değildi, bu deli kadının bir torunu olduğunu öğrenmesini istemedikleri içindi.

"Shane'e bana yaptıklarını anlattım," dedi. "Her şeyi birlikte planladık. Hepsi onun fikriydi. O çok iyi bir evlat. Annesi için her şeyi yapar. *Her şeyi.*"

"Ailemin sana yaşattıkları için üzgünüm," dedim temkinli bir tavırla. Sakin kalmalıydım. Josh'ın iyiliği için sakin olmalıydım.

"En azından bana torunumdan bahsedebilirlerdi!" diye patladı. "Benden çok şey aldılar. Josh'ı bilmeyi hak ediyordum. Onun hayatının bir parçası olmayı hak ediyordum, sadece son altı ayını değil!"

Bayan Nelson'ın gözlerinde yaşlar vardı. Belki silahını indirmesi için onu ikna etmenin bir yolu olabilirdi. Belki onu ikna edebilirdim. Ne de olsa Josh'ı seviyordu. Ne kadar deli olsa da iyi bir tarafı vardı. Josh'a olan duyguları sahte olamazdı.

"Bayan Nelson," diye söze girdim usulca. "Josh size tapıyor. Ve siz de son birkaç aydır ailemizin bir parçası gibisiniz. Bunu çözmenin bir yolunu bulamaz mıyız? Birlikte bir aile olmanın?"

Bir an için bunu düşünüyor gibi göründü. Silahını hafifçe indirdi, yüz hatları yumuşadı. İleriye doğru kararsız bir adım attım ama sonra silahı tekrar kaldırdı. "Bunu çözemeyiz."

"Margie, lütfen..." Gerçek adı olmamasına rağmen ağzımdan böyle çıkmıştı.

"Hayır." Sesi sertti. "Sana güvenemeyiz. Tıpkı babanın yaptığı gibi bize ihanet edeceksin. Josh, Shane ve benim bir aile olabilmemizin tek yolu senin ortadan kalkman."

"Lütfen..." Dizlerim titriyordu. "*Lütfen.* Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Ben yapmadım." Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Yoldan geçen bir serseri yaptı. Shane ve Josh ormandaydı, seni başından vurdu ve tüm paranı çaldı. Çok üzücü. Neyse ki Josh'ın babası burada ve her şeyi yoluna koyacak."

"Lütfen..."

Beni öldürecekti. Shane ve Josh ormandaki gezintilerinden dönecekler ve karda ölümü bulacaklardı. Josh her zaman babasıyla tanışmak istemişti ama bana, annesine ihtiyacı vardı. Bensiz büyüyemezdi. Bunun olmasına izin veremezdim. Onu bu iki manyağın büyütmesine izin veremezdim.

Ama onlara nasıl engel olacağımı bilmiyordum.

Derken ormandan gelen büyük bir gümbürtü rüzgârda yankılandı. Bayan Nelson sesle birlikte başını yana çevirdi ve ben de fırsatı kaçırmadım. Bu benim tek şansımdı.

Üstüne atıldım ve tüm gücümle sağ bileğini kavradım.

ELLİ ÜÇ

Silah patladı ama kurşun bana isabet etmedi. Uzaklara ateşlenmiş olmalıydı. Bayan Nelson'la mücadele ediyordum. Onun yaşında bir kadın için fazlasıyla güçlüydü ama ben de fena sayılmazdım. Evet, bileğim burkulmuştu ama artık fark etmiyordum bile. Bayan Nelson'ı alt etmeliydim. Tek şansım buydu. Josh için başarmalıydım.

Derken silah tekrar patladı.

Bu sefer Bayan Nelson'ın eli birden gevşedi. Silah altımdaki kara düştü, kırmızı bir leke karın üzerine yayılmaya başladı. Vurulmuştu.

Bayan Nelson yanıma yığılırken silahı kardan aldım. Bir eli açık kahverengi paltosundaydı ve kumaş yavaş yavaş kararıyordu. Göğsünden vurulmuştu. Yüzünün rengi soluyor, hayatı vücudunun etrafında giderek büyüyen kırmızı bir çember hâlinde kara karışıyordu.

"Bayan Nelson?" diye fısıldadım. "Margie?"

Ağzını açtı ama hiç ses çıkmadı. Dudaklarının kenarından biraz kan sızdı. Silahsız hâlde yerde yatarken yüzüme silah doğrultan o kötü kadına benzemiyordu. Daha çok oğluma her

akşam ev yemekleri pişiren ve Josh evi asla boş bulmasın diye her zaman vaktinde gelen o nazik büyükanneyi andırıyordu.

Boğazıma bir şeyler düğümlendi. Bunu yapmak istememiştim. Onu vurmak istememiştim. Bu yüzden ölebilirdi. Ama benim hatam değildi. Mecbur kalmıştım. Ya o ya ben meselesiydi.

Yine de bu, durumu kolaylaştırmıyordu.

Bir an için gözlerimi kapayıp derin bir nefes aldım. Bayan Nelson için endişelenecek zamanım yoktu. Devam etmek zorundaydım. O artık benim için bir tehlike olmayabilirdi ama oğlum hâlâ diğer manyakla birlikteydi.

Onu kurtarmak zorundaydım.

Dayan, Josh!

Sağ elimdeki silahla arabanın yan tarafına doğru topalladım. Silahım olduğu için rahattım ama Shane'de de bir tane olabilirdi. Doğruyu söylemek gerekirse bu şeyi nasıl ateşleyeceğimi bilmiyordum. Tetiği nasıl çekeceğimi anlasam da hepsi bu kadardı. Kesinlikle iyi nişan alamıyordum.

Ama ormana doğru ilerlerken ağaçların arasından küçük bir figür çıktı. Onun Josh olduğunu anlamam sadece bir saniyemi aldı. Tek başınaydı ve histerik hıçkırıklarla ağlıyordu. Ama zarar görmemiş gibiydi.

"Anne!" diye bağırdı. "Anne!"

Silahı görmemesi için ceketimin cebine soktum. Kollarıma koştu ve can havliyle bedenime sarıldı. "Josh, sana ne yaptı?"

"Anne!" Gözyaşlarıyla kaplı yüzünü kaldırdı. "Bir kaza oldu! Sanırım Shane yaralandı!"

Ne?

"Bir ağaçtan üzerine kar yığını düştü!" Josh hıçkırıyordu. "Orada!"

Bileğimin acısından kıvransam da Josh'ın beni ormanın derinliklerine çekmesine izin verdim. Tam bir saniye daha dayanamayacağım derken uzakta Shane ve Josh'ın birlikte yap-

tıkları kardan adamı gördüm. Josh kolumu daha sıkı kavradı. "İşte orada!"

Yürümeye devam etmek istemiyordum ama bunun ayak bileğimin beni öldürüyor olmasıyla hiçbir ilgisi yoktu. On bir yıl önce Shane Nelson beni öldürmeye çalışmıştı. Beş dakika önce de annesi beni öldürmeye teşebbüs etmişti. Geçici olarak etkisiz hâle gelmiş olsa bile korkmuş küçük bir çocuk dışında tanık olmadan bana burada neler yapabileceğini bilemezdik.

Ya bu bir numaraysa? Ya pusuya yattıysa ve oraya gittiğim anda ayağa fırlayıp parmaklarını boynuma dolayacaksa?

"Anne!" Josh kolumu çekiştiriyordu. "Gelip ona yardım etmelisin!"

Cebime uzanıp silahı kavradım. Bana saldırmaya çalışırsa ona karşı hazırlıklı olacaktım. Annesini vurmuştum. Onu da vurabilirdim.

Elimle tabancayı kavrayarak son on metreyi de yürüdüm. Kardan adamın hemen arkasında, yerde yatan bir figür vardı. Tamamen hareketsiz görünüyordu.

O kadarla da kalmıyordu, başının etrafında kıpkırmızı damlacıklar vardı, karın mükemmel beyazlığını bozuyordu.

"O iyi mi, anne?" Josh elinin tersiyle burnunu sildi. "Şuradaki ağacın buzları bir anda üzerine düştü!"

Ağaçların tümü Noel ağacı süsleri gibi görünen buz sarkıtlarıyla kaplıydı. Aslında çok güzel görünüyordu. Karda yatan Shane'e daha iyi bakabilmek için yanına yaklaşırken silahı kavrayan elim titriyordu. Vücudunun yarısı kar ve buzla kaplıydı, yüzü kanlar içindeydi. Alnında aylar önce diktiğimden çok daha büyük bir yara vardı.

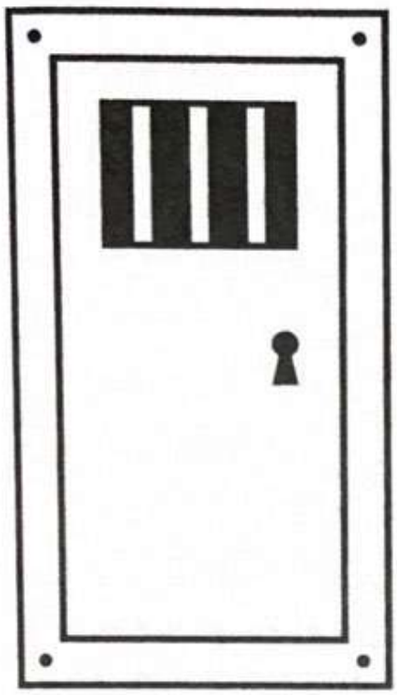
Gözleri açıktı ama kırpmıyordu.

"Ambulans çağırmalısın!" Josh tekrar kolumu çekiştirdi. "Hastaneye gitmesi gerek!"

Ona gerçeği söylemeye dayanamıyordum. Bu adamdan nefret ediyordum ama Josh bunu bilmiyordu. Ağaçtaki buz sarkıtlarının

onun hayatını kurtarmış olabileceğini bilmiyordu. Önümüzde karlar içinde yatan adamın babası olduğunu bilmiyordu. Bunca yıldır tanışmak için yanıp tutuştuğu kişi olduğunu...

Shane'in öldüğünü bile bilmiyordu.

ELLİ DÖRT

BİR AY SONRA

"Bugün Tim'i gördüm."

Josh yemek masasında bu küçük bilgiyi verdi. Tam bir lokma peynirli makarna çiğnemek üzereydim. Margie'nin (pardon, Pamela Nelson'ın) yaptığı gibi dört farklı peynir çeşidiyle yapılmış, üzerinde çıtır çıtır, tereyağlı ekmek kırıntıları olan gurme peynirli makarnadan bahsetmiyordum. Hazır peynirli makarnadan bahsediyordum. Altılı paketi üç dolardı. Üzerinde kırk iki numaralı peynir yazan toz peynirle tatlandırılmıştı.

Diğer kırk bir peynire ne olduğunu bilmiyordum. Bilmek de istemiyordum.

"Öyle mi?" Anlatacaklarını duymayı hem istiyordum hem de istemiyordum.

"Evet." Josh son zamanlarda edindiği sinir bozucu bir alışkanlıkla "t" harfini söylerken dilini şaklattı. "Sana o mektubu postalamaya gittiğimde. O da bir mektup postalıyordu."

Kafamda milyonlarca soru vardı. Nasıl görünüyordu? İyi miydi? Benden bahsetmiş miydi? Benden nefret mi ediyordu? "Bir şey söyledi mi?"

"Merhaba dedi."

"Peki sen ne dedin?"

"Ben de merhaba dedim."

Bu Josh'ın bana anlattığı en ilginç olmayan hikâye olabilirdi ama yine de her kelimesine takılıyordum. "Sonra ne oldu?"

Josh sıska omzunu silkti. "Eve geri döndüm."

Josh'ın, hapisten çıktığından beri Tim'le ilk kez karşılaşmasının merak uyandıran hikâyesi sona ermiş gibi görünüyordu ve Josh ağzına makarna tıkıştırmaya geri döndü. Birkaç gün önce Reeselerin evinin önündeki Oldsmobile'ı gördüğümde, Tim'in ailesinin onu almak ve cinayet suçlamalarının düşmesinin ardından hayatını toparlamasına yardımcı olmak için Raker'a döndüğü sonucuna varmıştım.

Pamela Nelson kurşun yarasıyla ölmemişti ve iyi ki de kurtulmuştu. Sonunda her şeyi itiraf etmişti ki bu Shane'in yapmak istediğinden çok daha fazlasıydı. Oğlunun öldüğünü öğrendikten sonra artık hiçbir şey umurunda değildi. Polise her şeyi, bütün o şok edici hikâyeyi anlatmıştı.

Mesela on bir yıl önce Tracy Gifford'ın cinayetinin örtbas edilmesine nasıl yardım ettiğini... Shane panik içinde ona geldiğinde ellerinde Tracy'nin kanı vardı ve ona ne yaptığını anlatmıştı. Ama Tracy'nin cinayetinden paçayı sıyırmak kendilerine fazla güvenmelerine neden olmuştu. Polislere, Shane'le birlikte o gece çiftlik evinde beni öldürmeyi planladıklarını, karısını ve kızını kendisi için terk etmediğinden ötürü babamdan intikâm almayı istediğini söylemişti. Hatta Kelli Underwood'u geceyi benimle geçireceğini bildiği bir gece Tim'in evine nasıl çektiğini ve ona sözde Tim'den bir mesaj gönderdiğini bile anlatmıştı. Kelli içeri girdiğinde Pamela Nelson Tim'in hizmetçisi gibi davranmış ve Tim'in eve "gelmek üzere" olduğunu söyleyerek ona sakinleştirici içeren bir içki ikram etmişti. İçki onu bayılttıktan sonra Pamela kızı merdivenden bodruma yuvarlamıştı; düşme sonucu kızın boynu kırılmıştı ama onu asıl öldüren Pamela'nın boğazını kesmesi olmuştu.

Peki ben nerede hata yapmıştım? Sosyal medya! Ailem her zaman internetten uzak durmam konusunda beni uyarmıştı. Ancak Queens'te çalıştığım şirketin, Facebook sayfalarının her yerine düzenledikleri aile Noel partisinin fotoğraflarını koyduklarından haberim yoktu. Pamela Nelson, Josh'ı bu şekilde öğrenmişti. Ailemi de bu yüzden öldürmüştü. Kendisinden bu sırrı sakladıkları için, onları cezalandırmak için... Bir de elbette Raker'a geri dönmemi sağlamak için. Hatta hapishanede çalışmamı sağlamak için bölgedeki tüm tıbbi muayenehaneleri arayıp yetersiz olduğumu söyleyerek şikâyetlerde bulunan da oydu.

Tabii ki Shane de üzerine düşeni yapmıştı. Benden önceki hemşireden, yani Elise'ten mahkûmlara uyuşturucu dağıttığını söyleyerek kurtulmayı başarmıştı. Elbette Elise böyle bir şey yapmamıştı ve o da aklanmıştı.

DNA kanıtları Shane ve Pamela Nelson'ın tüm bu cinayetlerin arkasındaki beyin olduğunu doğruladığında savcı, Tim'e karşı yapılan tüm suçlamaları düşürmüştü. Ancak adalet yavaş işliyordu ve Tim hapisten ancak birkaç gün önce çıkabilmişti.

Merhaba demek için uğramamasına pek şaşırmamıştım doğrusu.

Josh, "Belki Tim bize gelir," dedi. "Giysi odamızın lambasının kopan ipini tamir edebilir."

Koridordaki giysi odamızın ampulünü yakan ip bir hafta önce elimde kalmıştı. O zamandan beri her gün karanlıkta el yordamıyla montumu arıyordum. Tamir ettirmeyi çok isterdim. Ama içimden bir ses Reeselerin evine uğrarsam Tim'in benim için ev tamiratı yapma fırsatına bu sefer balıklama atlamayacağını söylüyordu. Kapıyı suratıma çarpmazsa iyiydi.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedim dikkatlice.

"Neden?"

"Tim bana kızgın olabilir."

"Neden?"

Son birkaç ayda olanları Josh'a nasıl açıklayacağımı bilemediğim için açıklamamıştım. O daha on yaşındaydı. Zavallı çocuk babasının gözünün önünde korkunç bir kazada öldüğünü gördükten sonra onu birkaç terapi seansına götürmüştüm. Tabii ki Josh, Shane'in babası olduğunu bilmiyordu. Öyle kalmasını umuyordum.

Her neyse, Josh şimdi iyi görünüyordu. Yine de Margie'yi özlüyordu. Sırf sevgili bakıcısının yaptıklarını öğrenme ihtimalini en aza indirmek için olaylar internette büyük yankı uyandırdığında onu birkaç haftalığına okuldan almıştım.

Onun aslında büyükannesi olduğunu öğrenme olasılığını da ortadan kaldırmak istemiştim tabii.

Josh, "Tim'den buraya gelmesini istemelisin anne," dedi.

"Onu aramalı mıyım?"

"Evet! Onu özlüyorum."

İçim sızladı. Josh o kadar çok şey kaybetmişti ki bazılarının farkında bile değildi. Son bir yıl içinde babasını, büyükbabasını ve iki büyükannesini de kaybetmişti. Şimdi elinde kalan tek şey bendim.

Belki Tim beni asla affetmeyecekti ama Josh'ın yanında olabilirse hiç yoktan iyiydi.

Yemeğimizi bitirdikten sonra ben paltomu ve botlarımı giyerken Josh ödevini yapmak üzere evde kaldı. Josh'ı da Tim'in evine götürebilirdim ama beni soğuk karşılama ihtimaline karşı oğlumun orada olmasını istemiyordum. Tim'in beni asla affetmeyeceğini tahmin ediyordum. Her iki durumda da hoş bir konuşma olmayacaktı.

Evimle Tim'in evi arasındaki tanıdık patikada yürürken yerde hâlâ birkaç santim kar vardı. Çocukken bu yolculuğu kaç

kez yapmıştım? Sayılamayacak kadar çok. Evden her çıkışımda ağzımdan çıkan son kelimeler şunlar olurdu: *Tim'e gidiyorum! Sonra gelirim!*

Ona güvenmeliydim. Asla böyle korkunç bir şey yapmayacağını bilmeliydim. Shane beynimi tamamen yıkamıştı. Bu bir mazeret değildi ama oğlumun babasının bir canavar olmadığına inanmayı çok istemiştim.

Yanılmıştım.

Tim'in ön verandasında durdum, kollarımı gövdeme sararak kapıyı çalmak için cesaretimi toplamaya çalıştım. Bir iki dakikamı aldı ve sonra vazgeçmeden önce uzanıp işaret parmağımı zile bastırdım.

Neredeyse bir dakika kadar bekledim. Bana kapıyı açmama ihtimalleri çok yüksekti. Tim'e ne kadar üzgün olduğumu söylemek bir yana, onunla konuşamadan evime geri dönmek zorunda kalabilirdim.

Ama sonra kilitler açıldı. Tam kapı açılırken yüzüme hafif bir gülümseme yerleştirdim. Ama kapıdaki Tim değildi. Barbara Reese'di.

Bayan Reese'i on yılı aşkın bir süredir görmemiştim ama en az yirmi yıl yaşlanmış gibi görünüyordu; tıpkı Pamela Nelson onu öldürmeden önce annemin olduğu gibi. Onu son gördüğümde saçları Tim'inkiyle aynı akçaağaç tonundaydı ama şimdi bembeyaz olmuştu.

"Selam!" Ellerimi birbirine kenetledim. "Bayan Reese, benim, Brooke."

"Evet," dedi. "Biliyorum."

Tabii ki biliyordu. Son üç aydır başka bir gezegende yaşamıyordu.

"Ben..." Bakışlarım etrafımda gezindi, gözlerinin içine bakmakta zorlanıyordum. "Merak ediyordum da... Tim evde mi?"

"Evet," dedi, "evde."

İşimi kolaylaştırmayacaktı. Gerçi bunu hak ediyordum.

"Onunla konuşabilir miyim?" diye sordum.

Barbara Reese bana uzun uzun baktı. Omuzlarımı dikleştirdim, kendimi çoktan yenilmiş hissetsem de dik durmaya çalışıyordum. Kimi kandırıyordum ki, Tim'le her şeyi mahvetmiştim, sadece kendim için değil, Josh için de.

"Gidip onu çağırayım," dedi Bayan Reese sonunda.

İçimi bir minnet duygusu kapladı. "Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim."

Başını düşünceli bir ifadeyle yana eğdi. "İyi görünüyorsun, Brooke. Seni neden bu kadar çok sevdiğini anlayabiliyorum."

Bayan Reese bu bir hayli şaşırtıcı sözlerden sonra aralıktan kayboldu ve kapıyı arkasından hafifçe örttü. Orada öylece kalakalmıştım, verandada durduğum süre boyunca yeterince sıcak tutmayan ceketimin içinde hafifçe titredim. Evin içinden yükselen sesler duyuyordum; Tim ve annesi tartışıyordu. Birbirlerine ne söylediklerini sadece hayal edebilirdim. Beni görmek istemiyordu. Bu çok belliydi.

Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından kapı tekrar açıldı. İşte karşımdaydı. Tim Reese. Komşu çocuk. Onu cinayetten *geçici olarak* hapse göndermeden önce âşık olduğumu sandığım adam.

Aman Tanrım.

Pek iyi görünmüyordu. Josh'ın okula başladığı ilk gün onu okulun önünde gördüğümde nasıl hayran kaldığımı hatırlıyordum. Ama şimdi yorgun, solgun ve yaklaşık beş kilo daha zayıf görünüyordu.

Ve çok öfkeli.

"Brooke." Bakışları bıçak gibi keskindi. "Burada ne işin var?"

Beni içeri davet etmedi. Kapı aralığından kımıldamadı bile.

"Şey." Keşke söyleyecek bir şeyler planlamış olsaydım. Küçük bir konuşma yazabilirdim. Neden bir konuşma yazmamıştım ki? "Merhaba demek istedim."

Kaşları havaya kalktı. "*Merhaba* mı?"

"Ve evine hoş geldin," diye ekledim.

Tim'in dudaklarında en ufak bir gülümseme belirtisi bile yoktu. "Senin sayende değil."

"Bak..." Verandada kıvranıyordum. "Benim için de kolay olmadı, biliyorsun..."

"*Hapisteydim*, Brooke."

"Evet, şey." Göz göze gelebilmek için başımı kaldırdım. "Josh'ın babası beni öldürmeye çalıştı. Yani, bilirsin, benim için de hiç kolay olmadı."

"Gerçekten mi?" Tim kollarını göğsünde kavuşturdu. Üzerinde sadece kazak vardı, ben montumun içinde üşürken o donuyor olmalıydı ama öyle görünmüyordu. "Sana başından beri Shane'in tehlikeli olduğunu söyledim. Söylemedim mi? Seni defalarca uyarmadım mı?"

Başımı öne eğdim. Evet, kesinlikle uyarmıştı.

"Adam beni karnımdan bıçakladı." Parmakları karnında hâlâ o yara izinin olduğu yere gitti. "Neredeyse kan kaybından ölüyordum, bilincim yerinde değildi ve senin kaçmaya çalıştığını görünce sürünerek ilerledim. Yerden beyzbol sopasını aldım ve Shane'e olabildiğince sert vurdum, böylece senin peşinden gelmeyecekti. Bunu yapabileceğimi bile bilmiyordum ama eğer yapmazsam..."

Boğazımdaki yumruyu yuttum. O gece benim için ne yaptığını biliyordum. Peki ben ona borcumu nasıl ödemiştim? Cinayetle suçlandığında ona inanmayı reddederek. "Özür dilerim," diye mırıldandım. "Sana inanmadığım için ne kadar üzgün olduğumu bilemezsin."

Gözlerini kırpıştırarak baktı. "Ne diyeceğimi bilemiyorum. Bunun için biraz geç kaldın."

"Benden nefret ettiğini biliyorum." Ellerimi birbirine kenetledim. "Anlıyorum. Ama bak, hıncını Josh'tan çıkarma. Ben hariç herkesi kaybetti. Ve seni gerçekten seviyor. En azından... En azından onunla biraz zaman geçir. Bu onun için çok şey

ifade edecektir. İstersen evden gidebilirim ya da onu buraya gönderebilirim ya da..."

Tim'in yüzündeki ifadeyi okumakta zorlanıyordum. Ama söylediği şey kalbimi yerinden söküp attı. "Hayır," dedi.

"Lütfen, Tim." Yalvarmaktan nefret ederdim ama mecbur kalırsam yapardım. Oğlum için. "Sadece bir iki kez. Onu önemsediğini biliyorum."

Tim başını salladı. "Hayır," diye yineledi. "Demek istediğim bu değildi. Demek istediğim, hayır, ben... Senden nefret etmiyorum."

Ne?

"Yani..." Kaşları hafifçe çatıldı, o da bu açıklamaya şaşırmış gibiydi. "Sana kızgınım. Gerçekten çok kızgınım. Birlikte yaşadığımız onca şeyden sonra bana daha fazla güvendiğini sanıyordum. Ama... Tanrım, Brooke. Seni çocukluğumuzdan beri tanıyorum. Hayatım boyunca en iyi arkadaşımdın. Sen benim ilk aşkımdın... Bilirsin işte. Ve o gece çiftlik evinde Shane'e sana iyi davranmasını söylediğimde ciddiydim. Çünkü sen en iyisini hak ediyorsun." Âdemelması kalkıp indi. "Yani, hayır. Senden nefret etmiyorum. Asla..."

Benden nefret etmiyordu. Tim Reese benden nefret etmiyordu. Neredeyse mutluluktan ağlayacaktım.

"Josh giysi odasındaki ampulün ipinin koptuğundan bahsedip duruyor," dedim. "Seninle birlikte tamir etmek istiyor. Eğer boşsan..."

Tim uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra başıyla onayladı. "Bu hafta sonu uğrar, bir bakarım."

"Teşekkür ederim."

"Lafı bile olmaz."

Küçük bir gülümsemeyle karşılık verdim. "O zaman görüşürüz."

Tam kapıyı kapatacakken gördüm. O kadar hızlıydı ki bir saniye kafamı çevirsem kaçırabilirdim. Ama çok barizdi; dudaklarının köşesi küçük bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

Benden nefret etmiyordu. Bu iyi bir başlangıçtı. Daha azı üzerine dostluklar kurulmuştu.

SON SÖZ

ÜÇ AY SONRA

JOSH

Bugün gerçekten güzel bir gündü çünkü matematik sınavımdan mükemmel bir not aldım. Bütün soruları doğru yapmışım. Bonus soruyu bile! Üstelik sınıfta doğru yapan tek çocuk benim!

Tim benimle gerçekten gurur duydu. Annemle bir süre birbirlerine çok kızmışlardı ama şimdi tekrar bize gelmeye başladı ve matematik sınavıma çalışmama da yardım etti. Ayrıca dün gece ben yattıktan sonra annemle mutfakta konuştular. Sabah altıda tuvalete gitmek için kalktığımda annemin yatak odasından yalınayak çıkıyordu. Anneme onu gördüğümü söylememem gerektiğini anlatmak için parmağını dudaklarına bastırdı.

Tim iyi biri. Ondan hoşlanıyorum ve tekrar evimizde olmasına seviniyorum. Gerçek babam olmadığını biliyorum ama annem onunla evlenmek falan istese hiç sorun etmem. Hem zaten gerçek babam her kimse benimle tanışmak istemiyor gibi.

Ayrıca Tim'in daha çok etrafta olmasına seviniyorum çünkü annemin bana bulduğu yeni bakıcıyı pek sevmedim. Margie'yi seviyordum. Gerçekten iyi biriydi ve herkesten daha iyi yemek yapıyordu, annemden bile. Her zaman ona yardım etmeme izin verirdi ve bana hep eğlenceli işler bulurdu. Margie bana şöyle

şeyler söylerdi: "Sen benim dünyadaki en sevdiğim insansın. Bunu biliyor musun?"

Ama sonra annem Margie'nin bazı kötü şeyler yaptığını ve artık gelemeyeceğini söyledi. Bize gelmeyi bıraktıktan hemen sonra Margie'yi televizyonda gördüm. Ama ona başka bir isimle sesleniyorlardı. Pamela Nelson. Sonra annem beni izlerken yakalamış ve televizyonu kapamıştı.

Her neyse, Tim'in tekrar çevremizde olması güzel. Annemi gerçekten mutlu ediyor. Hem çok da zeki. O bir şeyler söylediğinde hep dinliyorum.

Örneğin, uzun zaman önce, okul yılının başında buraya ilk taşındığımda Tim'le birlikte kanepede oturuyorduk ve annem bir yere gitmişti. O zaman bana şöyle demişti: "Sana söylemem gereken çok önemli bir şey var, Josh."

"Ne?" demiştim. Önemli bir şeyi duyabilecek yaşta olduğumu anlaması için ciddi bir yüz ifadesi takınmıştım.

"Bilmen gerek," demişti Tim, "Shane Nelson adında bir adam var ve bir gün seninle temasa geçip annene zarar vermek isteyebilir. Bu adam, Shane Nelson, gerçekten kötü bir adam. Gerçekten kötü. Eğer onu görürsen ya da ondan haber alırsan tehlikeli biri olduğunu bilmelisin."

Ciddiyetle başımı aşağı yukarı sallamıştım. Tim'in bana bunu söyleyecek kadar güvenmesine sevinmiştim. Shane Nelson adında bir adamla tanışmayı hiç beklemiyor olsam da.

Bu yüzden annem eve Shane Nelson adında bir misafir getirdiğinde çok şaşırmıştım. İyi birine benziyordu ama Tim'in bana söylediklerini düşünüp duruyordum. Shane'in anneme zarar vermek istediğini... Tim bunun gerçekten önemli olduğunu söylemişti.

Ben de Tim'e güvenmiştim.

Shane beni kardan adam yapmam için ormana götürdüğünde, bütün ağaçlarda bir sürü buz sarkıtları olduğunu fark etmiştim. Gerçekten ağır ve sivri görünüyorlardı. Shane benden

çok daha iriydi, bu yüzden annemi korumak istiyorsam bunun tek şansım olduğunu düşünmüştüm.

Shane dallardan birinin altında durana kadar beklemiştim. Uzanıp dalları salladığımda tüm sarkıtlar onun üzerine düşmüştü.

Çok fazla kar ve buz vardı. Yere düşmesi için yeterliydi. Geçen yıl Küçükler Ligi'nde Jaden'ın Oliver'ın kafasına (yanlışlıkla) attığı top gibi onu bayıltıp bayıltmadığını görmek için yanına gitmiştim. Ama Shane bayılmamıştı. Yerdeydi, başını ovuşturuyordu ama hâlâ iyiydi.

İşte o zaman yerdeki büyük buz sarkıtını görmüştüm.

En az on beş santim kalınlığındaydı. Belki bir metre uzunluğundaydı. Küçükler Ligi'nde takımın en iyi vurucusu olduğum sopayla hemen hemen aynı boyuttaydı. Eldivenli ellerimle onu aldım ve Tim'in sonbaharda antrenman yaparken gösterdiği şekilde salladım. Ve tekrar salladım. Ve tekrar. Sonra bir daha.

Kırılacağını sanmıştım ama buz oldukça güçlüydü. Kırılmamıştı. Çok sağlamdı.

Sarkıt Shane'in kafasına ilk çarptığında bağırmıştı. Ama ikincisinde bağırmamıştı. Üçüncüsünde de. Sonunda hareket etmeyi bırakmıştı. Ona toplamda kaç kere vurduğumu hatırlamıyorum.

Kötü bir şey yaptığımda annem hep özür dilememi söylerdi. Ama Shane'in kafasına o sarkıtla vurduğum için üzgün değildim. Bunu yapmak zorundaydım. Tim onun tehlikeli olduğunu ve anneme zarar vereceğini söylemişti. Telefonda konuşurken anneme iyi davranmadığını duyabiliyordum. Tim haklıydı.

Yaptığım şeyi yapmak zorundaydım.

Ne de olsa annem için her şeyi yapardım.